ΣΕΛΙΔΕΣ 12. ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΔΡΑΧ. 2

Παγκόσμιος Τύπος

ΑΘΗΝΑΙ—ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 4 | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1936 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Κ. Γ. ΠΑΝΑΣ Μ. ΙΩΣΗΦ | ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΡΗ 13Α ΚΑΙ 13Β

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

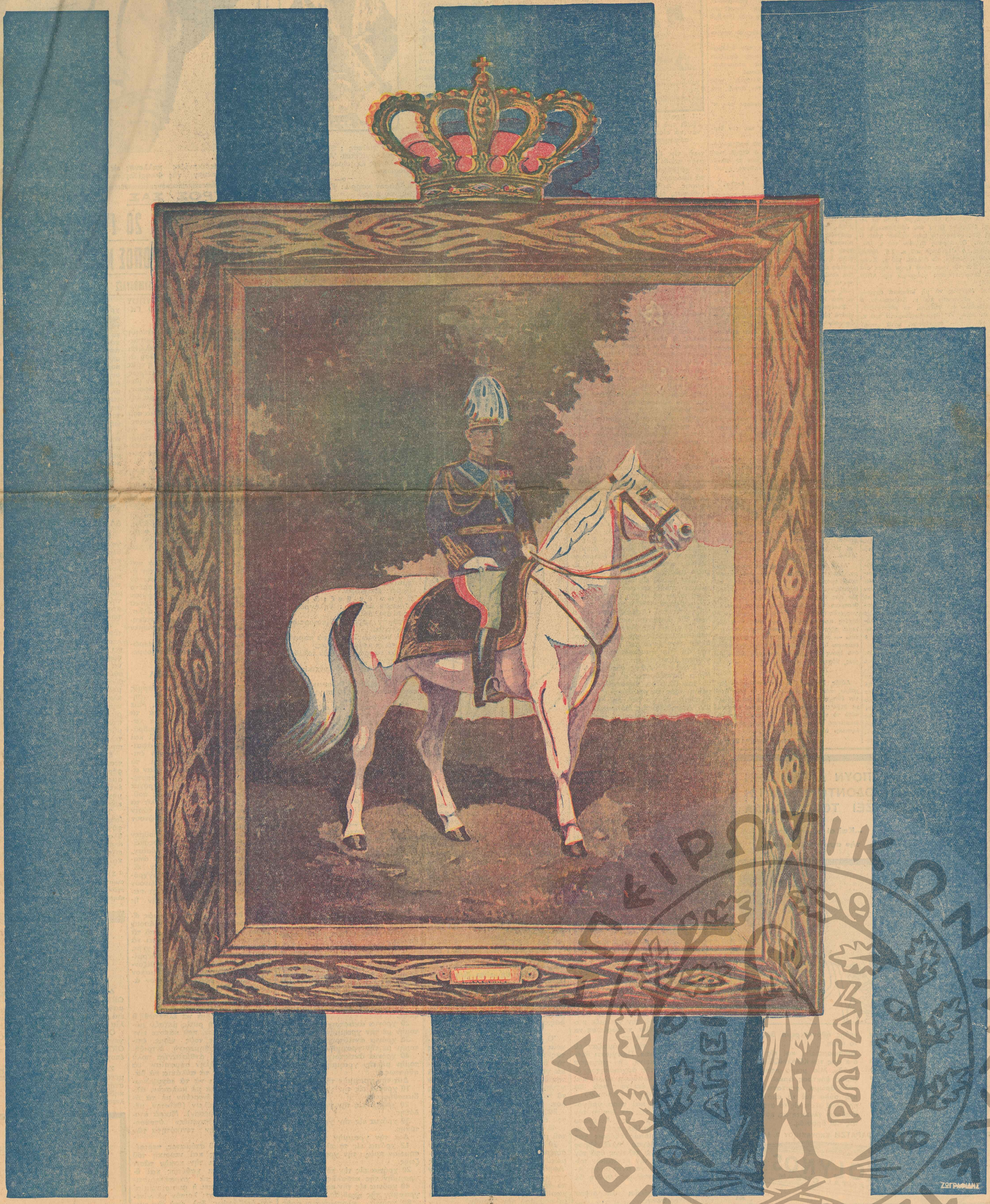

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΥΠΟΣ
ΜΕΓΑΛΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ
ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ
Διευθυνταί:
Κ. Γ. ΠΑΝΑΣ καὶ Μ. ΙΩΣΗΦ
Διευθυντὴς Συντάξεως:
Ι. ΤΣΑΜΟΥΡΑΣ
Ὑπεύθυνος Συντάκτης:
ΤΑΣΟΣ ΣΓΑΝΤΖΟΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
ὁδὸς Καρόρη 13α καὶ 13β
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΑΘΗΝΩΝ - ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΕΤΗΣΙΑΙ Δρχ. 125
ΕΞΑΜΗΝΟΙ » 70
Διὰ Δήμους - Δημ. ὀργανισμοὺς κ.τ.λ. Δρχ. 500
Διὰ Κοινότητας - Ἑταιρείας κ.τ.λ. » 250
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑΙ £ 1

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο „ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΜΙΧΑΗΛ" ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΥΠΟ ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ποὺ ἔκρινε τὸν «Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ» τοῦ κ. Ἀγγέλου Τερζάκη, ἔπρεπε νὰ ἦταν περισσότερο αὐστηρή. Καὶ κυρίως ὄχι γιατὶ ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ» ἦταν ἔργο νέου συγγραφέως, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν ἔργο ἱστορικό.

Ἔχει σημασία τὸ πρᾶγμα. Ἀπὸ τὰ λιγοστὰ ἑλληνικὰ ἔργα ποὺ «ἀνέβασε» ἡ ἐθνική μας σκηνή, τὰ μισὰ σχεδὸν ηταν ἱστορικά. Ὁ «Λόρδος Βύρων» τοῦ κ. Ἀλ. Λιδωρίκη, ὁ «Ἰούδας» τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ, ὁ «Δὸν Κιχώτης», ἂν θέλετε, τοῦ κ. Συνοδινοῦ. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἔργα εἶχαν ἕνα κοινὸ ἀναμφισβήτητο γνώρισμα τὴν ΑΠΟΤΥΧΙΑ.

Ἀπ' ἐναντίας τὰ μὴ ἱστορικὰ ἔργα— ὅπως οἱ «Φοιτηταὶ» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὁ «Βασιλικὸς» τοῦ Μάτεσι, τὸ «Φυντανάκι» τοῦ κ. Χόρν, «Τ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ κ. Μπόγρη κλπ.— σημείωσαν, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνο, ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἔκρινε τὸν «Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ», ἔπρεπε νὰ πάρῃ κάποιο μάθημα καὶ νὰ προσέξῃ περισσότερο. Εἶχε τὸ δεδομένο τῆς προηγουμένης ἀποτυχίας τῶν τριῶν ἱστορικῶν ἔργων — καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχῃ τὴν γνώμη ἡ ἐπιτροπὴ ὅτι ἡ λογοτεχνικὴ ἀξία τοῦ κ. Τερζάκη ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν συγγραφέων, ποὺ ἀπέτυχαν στὰ ἱστορικὰ ἔργα.

Δὲν πρόσεξε, λοιπόν, ἢ δὲν θέλησε νὰ προσέξῃ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Καὶ ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ» τοῦ κ. Ἀγγέλου Τερζάκη, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα σωρὸ «πατρίκιους, ἄρχοντες, στρατηγούς, δρουγγάριους, μαντασοφόρους, καλόγερους, ζωστές, παιδόπουλα κλπ.», ἀνέβηκε «θριαμβικὰ» στὸ στερέωμα τῆς ἐθνικῆς μας σκηνῆς.

Τὸν εἴδαμε κι' ἐμεῖς τὸν «Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ» τοῦ κ. Ἀγγέλου Τερζάκη. Δὲν λυπηθήκαμε ὅμως τόσο τὸν τραγικὸ αὐτοκράτορα, ποὺ σὰν φάντασμα παράδερνε ἐπὶ τρισήμιση ὧρες ἐπάνω στὴ σκηνὴ τοῦ «Ἐθνικοῦ». Σφίχτηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ κ. Μινωτῆ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ «ἐνσαρκώσῃ» τὸν πρωτοφανῆ αὐτὸν γιὰ τὰ θεατρικὰ χρονικὰ ρόλο.

Τί ἔκανε, στ' ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Ἐπὶ τρεῖς ὧρες, χωρὶς διακοπὴ βρισκόταν ἐπάνω στὴ σκηνὴ καὶ μιλοῦσε, φώναζε, παραληροῦσε, χτυπιόταν, κυλιόταν κάτω, ὑπέφερε. Ἔχω τὴ γνώμη πῶς, ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτούς, ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαήλ», θὰ συγκινοῦσε περισσότερο ἂν εἶχε τίτλο «ὁ ἠθοποιὸς Ἀλέκος Μινωτῆς». Αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς ἥρως τῆς τραγωδίας τοῦ κ. Τερζάκη, κι' ὄχι ὁ Μιχαὴλ ὁ Δ'.

Εἶχε, ὅμως, κι' ἄλλα πρόσωπα τὸ «ἔργο». Ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Ὀρφανοτρόφος (Γ. Γληνὸς) καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Ζωὴ (Κ. Παξινοῦ). Τὰ πρόσωπα αὐτὰ — οἱ πραγματικοὶ ἥρωες τῆς τραγωδίας τοῦ Μιχαὴλ Δ' — ὁ κ. Τερζάκης μᾶς τὰ ἐνεφάνισε κατὰ τρόπον ἐντελῶς σκιώδη σὲ δυὸ μόνο εἰκόνες, ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ποὺ εἶχε τὸ «ἔργο» του. Κι' ἔτσι εἴδαμε στὴν α' εἰκόνα τῆς δευτέρας πράξεως τὴν Αὐτοκράτειρα Ζωὴ νὰ ζητάῃ «ἀπόλαυση τῶν ἐγκοσμίων», καὶ τὴν ἴδια πάλι στὴν β' εἰκόνα τῆς τετάρτης πράξεως νὰ προσεύχεται στο μοναστῆρι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καὶ νὰ ζητάῃ ἐξιλέωσι ἀπὸ τὸν ἑτοιμοθάνατο Μιχαήλ. Μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐμφανίσεις, ὁ συγγραφεύς, ἄφινε τὸ θεατή του μὲ ἕνα σοβαρώτατο δίλημμα: Τί ἦταν τέλος πάντων αὐτὴ ἡ Πορφυρογέννητη; Πεπορωμένη ἔκφυλη, ἢ ἁπλῶς γυναῖκα ποὺ εἶχε κάποτε ἀνώτερη ἀντίληψι γιὰ τἀγκόσμια; Καὶ ὅμως εἶνε κανὼν ὅτι τὰ ἱστορικὰ ἔργα ἔχουν σκοπὸ νὰ ἀναπτύξουν, Ψυχολογικοὺς τοὺς ἥρωές των ἢ νὰ δώσουν μιὰ σοβαρὴ ἐξήγησι στὰ πραγματικὰ γεγονότα...

Συνέβησαν, ὅμως, καὶ ἄλλα ὡραῖα πράγματα εἰς τὸν «Αὐτοκράτορα Μιχαήλ», ποὺ ἀφοροῦν τὴν σκηνική του πλευρά. Οἱ ἠθοποιοὶ ἐκινοῦντο σὰν κοπάδι. Στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόταν ὁ Αὐτοκρτάτωρ ἔμπαιναν — τῇ ἀδείᾳ τοῦ.. συγραφέως— διάφορα πρόσωπα ξένα πρὸς τὴν Αὐλήν, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ μέσα καὶ ἐμπρὸς στὸν Αὐτοκράτορα ἠρωτῶντο «ποιοὶ εἶνε καὶ τὶ θέλουν»!!

Εἶχε, ὅμως, καὶ κωμικὸν στοιχεῖον ἡ «τραγωδία». Καὶ τὸ κωμικὸν αὐτὸ στοιχεῖον ἐξεπροσωπεῖτο ἀπὸ δυὸ στρατηγοὺς ποὺ ἔπαιζαν... ζάρια. Τὸ ὡραιότερο δὲ εἶνε ὅτι ἐνῷ οἱ κυβοπαίζοντες στρατηγοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὰς φράσεις «κούνα τα καλά», «κομμένα», «ἐξάρες» κλπ. συγχρόνως ἔλεγαν γιὰ νὰ διαφυλαχθῇ καὶ τὸ βυζαντινὸν... ἰδίωμα:

— Ρίξε τά... ὀζάρια!!

Εἴπαμε ὅτι οἱ θεατρικοὶ ἥρωες τοῦ «Αὐτοκράτορος Μιχαήλ», ἐκτὸς τοῦ κ. Μινωτῆ, ἐνεφανίσθησαν σὲ ρόλους κυριολεκτικῶς ἐπεισοδιακοὺς καὶ χάθηκαν ὅλοι. Καὶ ὁ κ. Ροζάν, καὶ ὁ κ. Μυρὰτ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλοι. Ἐνῷ ὅμως περιώριζε τόσο τοὺς ἄλλους ρόλους, ὁ κ. Τερζάκης, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀφιερώσῃ μιὰ ὁλόκληρη σκηνὴ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ Μιχαήλ, ἐξ αἰτίας τῆς δολοφονίας τοῦ Ρωμανοῦ, πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε παρεμπιπτόντως νὰ μᾶς δώσῃ νὰ τὸ καταλάβουμε. Ἀλλά...

Ἀλλὰ ἂς μὴ προχωρήσωμε περισσότερο. Ἀπὸ τὰ φαινόμενα ποὺ ἀναφέραμεν πολὺ προχείρως βγαίνει αὐθόρμητα τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαήλ», δὲν εἶνε ἔργο κακό, ἀλλὰ δὲν εἶνε κὰν θεατρικὸ ἔργο. Εἶνε ἕνας κακὸς μονόλογος ἑνὸς ἠθοποιοῦ — τοῦ κ. Μινωτῆ — ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνοίγει ἡ αὐλαία μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ «ἀγγελοκρούεται» — ποὺ πεθαίνει, δηλαδὴ — ἀφηγεῖται διάφορα ἱστορικὰ πράγματα καὶ γεγονότα ὑπὸ ὅρους αὐτόχρημα τραγικούς. Αὐτό, ὅμως, θέατρο δὲν εἶνε...

⁂

Αὐτὸς, λοιπόν, εἶνε ὁ «Αὐτοκράτωρ Μιχαήλ», ποὺ «θριαμβικὰ» εἶδε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν ἐθνική μας σκηνή. Δὲν θὰ κατακρίνωμε βέβαια, τὸν κ. Τερζάκη, γιατὶ ἔγραψε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ δικαίωμα, βάσει τῆς «ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως» νὰ γράφῃ ὅ,τι θέλει.

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΣΑΝ ΦΑΝΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Σὰν τὴ βαρκοῦλα μέσ' στὴν τρικυμισμένη θάλασσα βρίσκεται τώρα κι' ἡ ψυχή μου μέσ' στὸ πέλαγος τῆς ἀγωνίας.

Μία ἀμφιβολία μὲ βασανίζει. Ἕνα σκληρὸ ἐρώτημα πάντα ἀνεβαίνει μέσα μου καὶ πλημμυρίζει τὴ σκέψι μου. ... Θὰ θελα παιδοῦλα νὰ γενόμουν καὶ ξεφυλλίζοντας τὶς μαργαρίτες νὰ ρώταγα ἂν πάντα μ' ἀγαπᾶ.

Τί εὐτυχία νοιώθω στὴν ἀγάπη του! Χάνω τὰ λογικά μου σὰν τὸ γλυκό του πρόσωπο ἀντικρύζω!

Ἀναστατώνεται ἡ ψυχή μου ὅταν τὰ δυὸ γλυκά του μάτια μὲ κυττάζουν γεμᾶτα φλόγα. Καὶ σὲ πελάγη εὐτυχίας ταξειδεύω, ὅταν ἡ θερμὴ πνοή του χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά μου.

.... Μὰ σὰν μονάχη μου βρεθῶ, πάλι ἡ ἀγωνία τῆς ἀμφιβολίας πλημμυρίζει τὴ σκέψι μου· ἄραγε μ' ἀγαπᾶ;

Μὰ πόσο θὰ κρατήσῃ ἡ ἀγάπη του; Βρίσκομαι στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, κι' αὐτὸς στὴν ἄνοιξι ἀκόμη. Μπορεῖ ποτὲ ἡ ἄνοιξι μὲ τὸ φθινόπωρο στὸν ἴδιο δρόμο νὰ βαδίσῃ;

Ὦ, ἂς μποροῦσα τῆς ζωῆς τὸ γρήγορο πέρασμα νὰ κρατήσω!

Ἂς μποροῦσα τὰ φύλλα τῶν δένδρων ποῦ στὴν πνοὴ τοῦ Φθινοπώρου ἀρχίζουν σιγά, σιγά, νὰ πέφτουν, νὰ σταματήσω καὶ νέα ζωὴ σ' αὐτὰ νὰ δώσω!

Καὶ πάλι μ' ἄνθη τῶν δένδρων τοὺς κλῶνους νὰ στολίσω καὶ τὴν ἄνοιξι στὴ φύσι νὰ ξαναφέρω!

.... Τὸ ξέρω, τὸ αἰσθάνομαι πῶς μ' ἀγαπᾶ.

Ξέρω πῶς ζῇ γιὰ μένα.

Ξέρω πῶς ἡ θερμὴ πνοὴ ποὺ τὸν θερμαίνει, εἶμ' ἐγώ.

Ἀλλά... Σὰν φανοῦν τὰ πρῶτα χιόνια στὰ μαλλιά.... ὅταν ἡ θερμὴ πνοή μου ἀρχίζῃ νὰ παγώνῃ....σὰν τὸ φθινόπωρο χαθῇ κι' ἀρχίσῃ ὁ χειμῶνας....

Τότε;....

Λοῦλα.

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

...Καὶ οἱ ὀδοντοΐατροὶ τὴν συνιστοῦν ἐπίσης.

Οἱ ὀδοντοΐατροὶ συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ διὰ τὰς ἀντισηπτικάς της ἰδιότητας. Καταστρέφει ἀμέσως ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται μέσα εἰς τὸ στόμα καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι αἰτία τῶν πόνων καὶ τῆς σήψεως. Καθαρίζει πᾶσαν ἐπιφάνειαν καθὼς καὶ τὴν ἐλαχίστην σχισμήν. Λευκαίνει, καθαρίζει τὰ δόντια καὶ εἰσδύει ὅσον οὐδεμία ἄλλη συνήθης ὀδοντόκρεμα δύναται νὰ τὸ κάμῃ.

Χρησιμοποιεῖτε καὶ εἰς τὰ παιδιά σας τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ πρωῒ καὶ βράδυ. Μία μικρὰ ποσότης ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ. Ἔχει ἕνα καλὸ ἄρωμα, προστατεύει τὰ λεπτὰ οὖλα καὶ τὸ σμάλτον καὶ προξενεῖ μέσα εἰς τὸ στόμα μίαν αἴσθησιν γλυκύτητος, καθαριότητος καὶ δροσιᾶς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΦΡΥΝΗ Η ΟΜΩΡΦΗ ΕΤΑΙΡΑ

ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΓΙΑΝΝΗ ΔΟΥΚΑ

Ποῖος δὲν ἔχει ἀκούσει τὸ ὄνομα Φρύνη, τὴν περίφημο αὐτὴ ἑταῖρα τῆς ἀρχαιότητος, τόσον διὰ τὴν καλλονήν της ὅσο καὶ γιὰ τὴ φιλοδοξία της. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Φρύνης ἦταν Μνησαρέτη, τὴν ὀνόμασαν δὲ Φρύνην διότι ἦτο πολὺ ὠχρὰ εἰς τὸ πρόσωπον (Φρύνη Φρῖνος δηλαδὴ βάτραχος).

Γεννήθηκε στὰ 328 π. Χ. στὰς Θεσπειὰς τῆς Βοιωτίας. Μικρὸ κορίτσι ἀκόμη ρίχτηκε στὸ δρόμο, προτιμῶντας τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀπ' τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὸ διάβασμα. Στὴν ἀρχὴ πουλοῦσε στὴν ἀγορὰ τῆς πατρίδος της γλυκὰ κι' ἔβγαζε ἀλήθεια τὸ ψωμί της, γιατὶ ἡ ὀμορφιά της, μιὰ ὀμορφιὰ προκλητική, τῆς ἔφερνε πολλοὺς ἀγοραστὲς ποὔθελαν μαζὶ μὲ τὰ ψώνια νὰ χαϊδέψουν λίγο τὸ μάγουλο ἢ τὰ ὄμορφα, τὰ σπάνια μαλλιά τῆς κόρης. Ἀργότερα, σὰν λίγο μεγάλωσε, εἶδε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ πιὸ φήμη, νὰ γίνῃ πιὸ γνωστή. Ἔμαθε αὐλὸ καὶ ὡς αὐλιστρὶς νοικιαζόταν στὰ ἀρχοντόσπιτα τῶν Ἀθηνῶν. Παρευρισκόταν στὰ μεγάλα συμπόσια καὶ μαζὶ μὲ τὴν τελειοποίησί της στὴ μουσικὴ διδάσκονταν, τί λέω, τελειοποιόνταν στὸν ἔρωτα, στὴν εὔκολη κατάκτησι τοῦ ἄνδρα, στὴν σαγήνεια καὶ ἐν γένει σ' ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ φτερωτοῦ γυιοῦ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, τὴν ὁποίαν κατ' ἐξοχὴν ἐλάτρευε.

Ἡ ὡραία Φρύνη φυλασσομένη ἔξωθι τοῦ Δικαστηρίου προκειμένου νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην «ὡς εἰσάγουσα καινὰ δαιμόνια!»

Ἡ ἐξωτική της ὀμορφιά, τὸ σπάνιο γυναικεῖο της παράστημα, τὸ καλλίγραμμο σῶμα της, μὲ τὶς προκλητικὲς ἐκεῖνες καμπύλες, ἡ τέλειά της γνῶσι τῆς μουσικῆς τὴν ἔκαναν σὺν τῷ χρόνῳ περίφημον στὰς Ἀθήνας.

Ρίχτηκε στὴ ζωὴ ὡς ἑταῖρα, καὶ ὡς ἑταῖρα ὄχι μόνον διέπρεψεν, ἀλλὰ καὶ τὄνομά της, σὰν ἐκεῖνο τῆς Λαΐδος, μᾶς θυμίζει. μᾶς παριστάνει τὴν γυναῖκα ἐκείνην ποὺ ἀγοράζεται, ὄχι ὅμως τὴν κοινήν, ἀλλὰ τὴν γιομάτην χαρίσματα, τόσον σωματικὰ ὅσον καὶ πνευματικά. Γρήγορα λοιπὸν γίνηκε ἡ πρώτη ἑταῖρα τῶν Ἀθηνῶν, ἀκριβοπωλοῦσα τὴ χαρὰ ποὺ γιὰ λίγο θἄδινε.

Ὁ περίφημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος Πραξιτέλης, καταμαγεμένος ἀπ' τὰ κάλλη της, τὴν πῆρε γιὰ μοντέλλο. Ἐκεῖ στὸ μεγάλο ἐργαστήριο τοῦ γλύπτη, ἀνάμεσα στὰ τόσα ἀριστουργήματά του, ἡ Φρύνη ἔνοιωσε πὼς ἦταν γεννημένη νὰ δοξασθῇ. Ἔκανε τὸν γλύπτη σκλάβο της. Χρόνο ὁλόκληρο τὴν κράτησε ὁ Πραξιτέλης ἐρωμένη του, κι' ἡ ἐπιδεξία του σμίλη χάραξε, ἀπηθανάτισε τὶς γραμμὲς τοῦ ὑπέροχου ἐκείνου πλάσματος πάνω στὸ ἄψυχο μάρμαρο.

Ἕνα χρυσὸ ἄγαλμα ποὺ κατατέθηκε στοὺς Δελφοὺς μεσ' στὸ ἱερό, πάνω σὲ στήλη ἀπὸ πεντελικὸ μάρμαρο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀρχαιδάμου βασιληᾶ τῆς Σπάρτης καὶ τοῦ Φιλίππου βασιληᾶ τῆς Μακεδονίας, καὶ ποὺ παριστάνει τὴν θεὰν Ἀφροδίτην, εἶνε ἔργο τοῦ ἐμπνευσμένου ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς Φρύνης γλύπτη Πραξιτέλη.

Ἕνας Ἄγγλος σοφός, ὁ κ. Μοὺρ, βασιζόμενος σ' ἕνα ἐδάφιον τοῦ Πληνίου, προσπάθησε νὰ πείσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους ὅτι τὸ ἄγαλμα, τὸ γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀπεικόνισις τῆς Φρύνης στὰ νειᾶτα της ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ὅτι ἦταν ἰδίως ὄμορφη, ὑπέροχη «ἐν τοῖς μὴ βλεπομένοις». Οὔτε ἡ Πάνδημος Ἀφροδίτη τοῦ Σκόπα, οὔτε ἡ Ἥρα τοῦ Εὐφράνωνος μποροῦνε νὰ παραβληθοῦνε μπρὸς στὴν ἐξαιρετικὴ καλλονὴ τῆςΦρύνης.

Ἡ περίφημος αὐτὴ ἑταῖρα ἀπέφευγε νὰ παρουσιάζεται στὰ δημόσια μέρη καὶ ἰδίως στὰ λουτρά, ὅπου ἡ ὀμορφιά της προκαλοῦσε συρροὴν κόσμου, ἰδίως πλουσίων ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον νὰ καταθέσωσι πρὸ τῶν ποδῶν της θησαυροὺς ὁλόκληρους, ἀρκεῖ νὰ ἀπελάμβανον διὰ μίαν στιγμὴν τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Μιὰ μόνην φορὰν σὲ κάποια γιορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος στὴν Ἐλευσῖνα λούστηκε στὴν θάλασσα, μπρὸς στὰ ὄμματα χιλιάδων λαοῦ, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν. Μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ νερό, σφίγγοντας τὰ κάθυγρα μαλλιά της, ἐπευφημήστηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ τὴν ἀπεκάλεσε θεά, ἴσως Ἀφροδίτη.

Ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς, ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο ἐκεῖ, ἐνεπνεύσθη τὸ περίφημό του ἔργο ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὔκολα πῶς ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ἡ ὁποία ἦταν σπανία στὴν ὀμορφιὰ καὶ ποὺ τὴν γνώριζε μάλιστα τόσον καλά, κατώρθωσε νὰ φημισθῇ στὰς Ἀθήνας.

Οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ὠνόμαζαν εἰρωνικὰ «Κόσκινο». Πράγματι ἤξερε ἡ σειρὴν ἐκείνη, ἡ μάγισσα τῆς ὀμορφιᾶς τῆς ἀρχαιότητος, ὄχι μόνον νὰ σκλαβώνῃ ἀλλὰ καὶ νὰ καταστρέφῃ ἐκείνους ποὺ θὰ τολμοῦσαν νὰ τὴν πλησιάσουν.

Τόσο εὔκολα καὶ τόσο γρήγορα πλούτισε, ὥστε, σὰν ἐκείνη τὴν μεγάλην ἑταῖρα τῆς Αἰγύπτου ποὺ ἔχτισε πυραμίδα, πρότεινε νὰ ἀναικοδομήσῃ ἰδίοις ἐξόδοις τὰς Θήβας ποὺ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε καταστρέψει τελείως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως εἰς τὴν κεντρικὴν πύλην τῆς πόλεως νὰ ἀναγραφῇ «Ἀλέξανδρος ἐπυρπόλησε, Φρύνη δὲ ἀνωκοδόμησε».

Φυσικὰ οἱ Θηβαῖοι ἀπέρριψαν τὴν πρότασίν της.

Ἡ ἑταῖρα αὐτή, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Λαΐδα καὶ τὴν Καμπάσπη ἀποτελοῦν τὴν κατ' ἐξοχὴν τριάδα τῶν περιφήμων καλλονῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κατηγορήθη ἐπὶ ἀσεβείᾳ.

Ἡ κατηγορία ἡ ἐναντίον της ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς:

«Σᾶς παρουσιάζω τὴν Φρύνην τὴν ἑταῖραν, Μνησιρέτην τ' ὄνομα καὶ ἐκ Βοιωτίας καταγομένην, παραδίδουσαν ἑαυτὴν καὶ ἄλλας ἑταίρας συγκατοικούσας εἰς ὄργια ἄφατα, εἰσάγουσαν καινὰ δαιμόνια. (Μὴν τάχα καὶ ὁ Σωκράτης δὲν κατηγορήθη γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα;) καὶ φιλοξενοῦσαν εἰς τὴν οἰκίαν της ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐκφύλους, ἐκδότους εἰς τὴν κραιπάλην στὸν σαρκικὸν ἔρωτα»

Ἐξ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἡ περίφημος ἑταίρα στὸ σπίτι της τελοῦσε μυστήρια ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς, πολὺ δὲ διάφορα τῶν ὑπὸ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων προβλεπομένων. Ἡ παράδοσις, ποιητικωτάτη ἄλλως τε, ἀναφέρει ὅτι ὁ ρήτωρ Ὑπερίδης, τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ ἡλιασταὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὴν καταδικάσουν, μὲ ταχεῖαν κίνησιν ἀπροσδόκητον, ἀπέσπασε τὸν πέπλον ποὺ ἐκάλυπτε τὸ θεῖον ἐκεῖνο σῶμα κι' ἔδειξε, κι' ἔφερεν εἰς φῶς, ὅλη ἐκείνη τὴν κρυφὴ ὀμορφιά. Οἱ δικασταί της, μπρὸς τὸ ἔκπαγλο ἐκεῖνο πλᾶσμα, ποὺ χρησίμευσε ὡς μοντέλλο στοὺς μεγαλυτέρους καλλιτέχνας, κατελήφθησαν ὑπὸ ἱεροῦ τινος δισταγμοῦ, σεβασμοῦ καὶ μάλιστα φόβου καὶ μὴ θέλοντας να προσβάλουν τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ τῶν θεαινῶν, τὴν ἠθώωσαν.

Ἡ ἀφήγησις τῆς συνεδριάσεως τῶν ἡλιαστῶν, τὴν ὁποίαν διετήρησεν ἀναγράψας ὁ κωμικὸς ποιητὴς Ποσείδιππος, ἀνατρέπει κάπως τὴν παράδοσιν καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Ὑπερίδην τὸν ὑπέροχον αὐτὸν ρόλον.

Κατ' αὐτόν, ἡ ἰδία Φρύνη ἀπεκάλυψε τὰ στήθη της στοὺς δικαστάς της καὶ μόνον ὑποσχομένη παράδοσιν εἰς πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς ἐπέτυχε τὴν ἀθώωσί της.

Πάντως ἡ φράσις τοῦ Ὑπερίδη: «Σεῖς ὦ δικασταί, ποὺ κάθεσθε ἐπὶ τῶν ἑδωλίων αὐτῶν ὡς ἐκδικηταὶ τῶν προσβληθέντων, τῶν ἐξοργισθέντων θεῶν, ρίξτε μιὰ ματιὰ στὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἔπλασαν καὶ ἂν τολμᾶτε καταστρέψατε τὸ ὡραιότερόν τους δημιούργημα, εἶνε ὑπέροχος».

ΠΩΣ Θ' ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΠ' ΤΑ ΧΕΡΙΑ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑΣ

Ὀνομάζεται καὶ δακτύλιος τῆς Ἀφροδίτης (7—7).

Εἶνε ἡμικύκλιον, ποὺ ἀρχίζει μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου καὶ τελειώνει μεταξὺ τοῦ παραμέσου καὶ τοῦ μικροῦ. Λείπει συχνά.

Καλοχαραγμένη, σημαίνει διαίσθησιν, αὐθορμησίαν, εὐφυΐαν, δυνάμεις ὡς μέντιουμ, αἰσθησιασμόν.

Πολὺ ἔντονος εἰς τὰ ἕνα χέρι σημαίνει πάθη ἀχαλίνωτα. Πολὺ ἔντονος καὶ εἰς τὰ δύο, φιληδονίαν, βίαια πάθη, καταχρήσεις.

Σπασμένος δακτύλιος, σημαίνει ἀπώλειαν ἀγαθῶν. ζηλοτυπίαν ἐπιφέρουσαν βίαιον θάνατον.

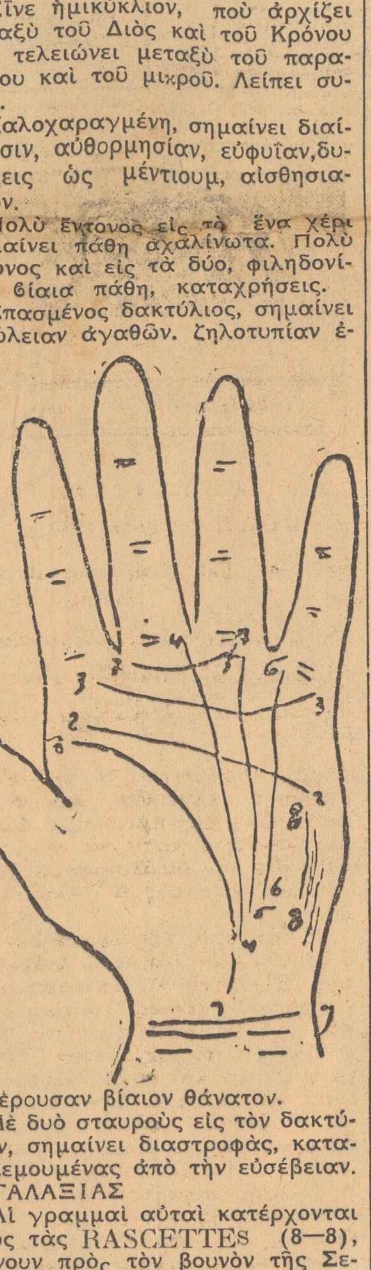

Μὲ δυὸ σταυροὺς εἰς τὸν δακτύλιον, σημαίνει διαστροφάς, καταπολεμουμένας ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν.

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ κατέρχονται πρὸς τὰς RASCETTEs (8—8), τείνουν πρὸς τὸν βουνὸν τῆς Σελήνης, καὶ σημαίνουν:

Εἰς σωστὰς ἀναλογίας εὐτυχίαν εἰς τὸν ἔρωτα, καλὴν διάθεσιν, ταξίδια.

Εἰς μεγάλην ποσότητα καὶ σπασμένες, εὐαίσθητον φύσιν ποὺ αὐτοτυραννεῖται, φροντίδας καὶ στενοχωρίας.

Κομμένες, σημαίνουν ψεῦδος, πτωχείαν, θλίψιν.

AI RASCETTEs

Ὀνομάζονται καὶ βραχιόλι (9—9) καὶ εἶνε αἱ γραμμαὶ ποὺ περιβάλλουν τὸν καρπόν.

Μία μόνη σημαίνει ζωὴν βραχεῖαν καὶ ὀδυνηράν.

Δύο, βίον μετρίας διαρκείας.

Τρεῖς, εἶνε τὸ μαγικὸν βραχιόλι, καὶ σημαίνει μακροβιότητα, μεγάλην εὐτυχίαν, πλούτη καὶ τιμάς.

⁂

Ὁ Πάπους μᾶς ἔδωσε τὰ στοιχεῖα διὰ ν' ἀναγνωρίζωμεν εἰς τὰς γραμμὰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ συμβοῦν τὰ σχετικὰ γεγονότα, εἴτε πρόκειται διὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, εἴτε διὰ γεγονότα ποὺ ἀποκαλύπτονται εἰς τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν ἢ τὸ μέλλον.

20 χρόνια ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ ἄξονος τοῦ δείκτου.

40 χρόνια ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ μέσου.

70 χρόνια εἰς τὸ σημεῖον ὅπου συναντᾶται ἡ καμπύλη ποὺ σχηματίζει ἡ βάσις τοῦ βουνοῦ τῆς Ἀφροδίτης μὲ μίαν φανταστικὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν σύρομεν ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς γραμμῆς ποὺ χωρίζει τὴν τρίτην φάλαγγα τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν.

Εἰς τὸ σχέδιόν μας τὸ εὑρίσκετε εἰς τὴν βάσιν τῆς γραμμῆς τῆς τύχης Δ—Δ.

Διὰ τὴν γραμμὴν τῆς κεφαλῆς:

10 χρόνια ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τῆς γραμμῆς τῆς ζωῆς.

20 χρόνια ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν τομὴν μὲ τὴν γραμμὴν τῆς τύχης.

30 χρόνια ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν τομὴν μὲ τὴν γραμμὴν τῆς δόξης.

40 χρόνια ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν τομὴν μὲ τὴν γραμμὴν τῆς διαισθήσεως.

Διὰ τὴν γραμμὴν τῆς καρδίας:

10 χρόνια εἰς τὴν γραμμὴν τῆς διαισθήσεως.

20 χρόνια εἰς τὴν γραμμὴν τῆς δόξης.

30 χρόνια εἰς τὴν γραμμὴν τῆς τύχης.

Διὰ τὴν γραμμὴν τῆς τύχης:

12 χρόνια εἰς τὸ πλησιέστερον σημεῖον πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς.

20 χρόνια εἰς τὴν τομὴν μὲ τὴν γραμμὴν τῆς κεφαλῆς.

40 χρόνια εἰς τὴν τομὴν μὲ τὴν γραμμὴν τῆς καρδίας.

80 χρόνια, πλησιέστατα πρὸς τὴν τρίτην φάλαγγα τοῦ μέσου.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΝΑ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΡΙΧΝΕΤΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ...

Ο ΡΗΓΑΣ ΚΟΥΠΑ.

Ὁ Ρήγας κοῦπα ἀνάμεσα σὲ δυὸ κοῦπες: Αἴτησις εἰς γάμον.

Ἔχων ἐκ δεξιῶν.

Τὸν ἄσσον κοῦπα: Προσεχὴς συνάντησις μὲ ἀγαπημένον πρόσωπον.

Ντάμαν κούπας: Ἔρως μὲ πάθος.

Βαλὲ κούπας: Εἰλικρινὴς φίλος.

Δέκα κούπας: Ἔρως ἱκανοποιούμενος ἀμέσως.

Ἐννέα κούπας: Ἐρωτικὴ ἐπιτυχία.

Ὀκτὼ κούπας: Ἐρωτικὴ κατάκτησις.

Ἑπτὰ κούπας : Ξανθὸς ἄνδρας σᾶς συλλογίζεται· Ἀνάποδα: Ἐγκατάλειψις ἐκ μέρους ἀγαπημένου προσώπου.

—ο—

Ἄσσον καρρώ: Γράμμα ἀφοσιωμένου φίλου.

Ρήγαν καρρώ: Ἐνδιαφέρουσα ἐπειχείρησις.

Ντάμαν καρρώ: Ταξειδι ἀναψυχῆς·

Βαλὲ καρρώ: Ἐρωτικὴ ἐπιτυχία μὲ γράμμα.

Δέκα καρρώ: Ἐνέργεια ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ ἀποτέλεσμα.

Ἐννέα καρρώ: Ἐρωτικὴ δυσαρέσκεια.

Ὀκτὼ καρρώ: Ἐρωτικὴ ἐπιτυχία.

Ἑπτὰ καρρώ: Δῶρον ἐκ μέρους φίλου.

—ο—

Ἄσσον σπαθί: Προσεχὴς πλούσιος γάμος.

Ρήγαν σπαθί: Μεγάλη ἀπροσδόκητος ἐπιτυχία·

Ντάμαν σπαθί: Ἀποτελεσματικὴ προστασία σημαίνοντος προσώπου.

Βαλὲ σπαθί: Εἰλικρινὴς ἔρως.

Δέκα σπαθί: Μεγάλη τύχη καὶ μεγάλη χαρά.

Ἐννέα σπαθί: Γάμος ἐξ ἔρωτος.

Ὀκτὼ σπαθί: Σᾶς παρουσιάζουν ἄνθρωπον ἐρωτευμένον μαζί σας.

Ἑπτὰ σπαθί : Ἀγάπη ἄδολος καὶ ἀνιδιοτελής.

—ο—

Ἄσσον πίκας: Εὐχάριστος ἔκπληξις ἐκ μέρους φίλου.

Ρήγαν πίκας: Ἐρωτικὴ δυσκολία·

Ντάμαν πίκας: Ἐρωτικὴ λύπη.

Βαλὲ πίκας: Ραδιουργίαι διὰ νὰ σᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον.

Δέκα πίκας: Ἀποτυχία.

Ἐννέα πίκας: Θάνατος στενοῦ συγγενοῦς.

Ὀκτὼ πίκας: Σοβαρὰ ἀσθένεια ἀπειλεῖ συγγενῆ σας·

Ἑπτὰ πίκας : Μικρὰ ἐμπόδια εἰς τὰ ἐρωτικά σας σχέδια.

Ο ΡΗΓΑΣ ΚΑΡΡΩ

Ὁ Ρήγας καρρὼ μεταξὺ δύο ρηγάδες, δύο ντάμες ἢ δύο βαλέδες σημαίνει φιλονικεῖαν. Μεταξὺ δύο καρρώ: ἐπίσκεψιν.

Ἔχων ἐκ δεξιῶν.

Ἄσσον καρρώ : Τηλεγράφημα ἀντιδίκου. Δίκην·

Ντάμαν καρρώ: Οἰκογενειακαὶ φιλονεικῖαι.

Βαλὲ καρρώ: Ζητοῦν νὰ παραβλάψουν τὰ συμφέροντά σας.

Δέκα καρρώ: Μακρὸν ταξίδι δι' ὑποθέσεις·

Ἐννέα καρρώ: Φιλονεικίαι διὰ συμφέροντα.

Ὀκτὼ καρρώ: Φιλονεικίαι διὰ συμφέροντα μεταξὺ συγγενῶν.

—ο—

Ἄσσον σπαθί: Θὰ σᾶς κλέψουν σημαντικὰ ποσά.

Ρήγαν σπαθί: Πρότασις χρηματικὴ ἐπωφελής·

Ντάμαν σπαθί: Ἐπίσκεψις δικηγόρου εὐνοϊκή.

Βαλὲ σπαθί : Ἐνδιαφέρουσα πρότασις.

Δέκα σπαθί: Δῶρον χωρικοῦ.

Ἐννέα σπαθί: Σημαντικὴ θέσις ὀφειλομένη εἰς γάμον·

Ὀκτὼ σπαθί: Χαρὰ προερχομένη ἀπὸ στρατιωτικό.

Ἑπτὰ σπαθί: Ἐμπορικὸν κέρδος.

—ο—

Ἄσσον κοῦπα: Ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην εἰς στρατιωτικόν·

Ρήγαν κοῦπα: Ἐρωτικὴ πρότασις ἀποφέρουσα στενοχωρίαν.

Ντάμαν κοῦπα: Πρότασις γάμου.

Βαλὲ κοῦπα: Ἀπουσία μικρᾶς διαρκείας.

Δέκα κοῦπα: Ἀντιζηλία εἰς τὸν ἔρωτα·

Ἐννέα κοῦπα: Μεγάλη καὶ ἀσφαλὴς ἐπιτυχία.

Ὀκτὼ κοῦπα: Νέα κόρη παρατημένη.

Ἑπτὰ κοῦπα: Ἐγκατάλειψις ἀγαπητοῦ προσώπου·

Τύπος Ἀμερικανίδος καλλονῆς εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Σὰν-Πίτερσμπουργ τῆς Φλωρίδος ἔναντι τῆς Μαϊάμι.

Η ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΑ 20 ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ο ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΓΗΡΑΣ

Ὁποιαδήποτε γυναῖκα, ἀκόμη καὶ νέα καὶ δροσερή, ἂν κυτταχθῇ σὲ καθρέπτη ποὺ μεγαλώνει τὰ ἀντικείμενα, θὰ διαπιστώσῃ ἀμέσως μὲ ἀγωνία, πὼς δύο ἢ τρία σημεῖα ἀπειλοῦνται ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὶς ρυτίδες: ὁ γῦρος τῶν ματιῶν, ἰδίως πρὸς τοὺς κροτάφους, τὰ μέρη γύρω ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ὁ λαιμὸς κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι. Ἐκεῖ γράφονται τὰ σημάδια ποὺ εἶνε οἱ πρόδρομοι τοῦ γήρατος ἐκεῖ στρέφομε ἀκουσίως μας τὸ βλέμμα ὅταν θέλωμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἡλικίαν ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἡ σχετικὴ τῶν εὐαισθησία ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν κόπωσιν τῶν ἱστῶν ποὺ ἀναγκάζονται νὰ πριζώνωνται συχνά. Ζαρώνομε τὰ βλέφαρα ὅταν γελοῦμε ἢ μειδιῶμε· ἐντείνομε τὴν [illegible] ἀπὸ τὴ μύτη πρὸς τὰ χείλη ὅταν μιλοῦμε, τρώγομεν ἢ ἀναπνέομε. Ὅσον διὰ τὸν λαιμὸν καὶ τὸ ὠοειδὲς τοῦ προσώπου, τὸ βάρος τῶν μυῶν «σημαδεύει» τὸ περίγραμμα καὶ τὸ παραμορφώνει ἐξογκώνοντάς το. Μηχανικὸ καὶ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα.

Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὸ γέλοιο, τὴν ὁμιλία ἢ τὴν τροφήν. Τὸ πρόσωπόν μας εἶνε λοιπὸν καταδικασμένο ἀπὸ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ζωῆς νὰ ζαρώσῃ εἰς μερικὰ μέρη πιὸ ἐκτεθειμένα ἀπὸ ἄλλα. Πῶς ν' ἀποφύγωμεν τὸ δυστύχημα αὐτό, πῶς νὰ ἐπιβραδύνωμεν τὴν ἐμφάνισίν του;

Μὲ εἰδικὰς φροντίδας, ἀφιερωμένας ἀκριβῶς εἰς τὰ ἀπειλούμενα μέρη.

ΛΟΣΙΟΝ ΓΙΑ ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ

Ἡ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ἐπιδερμὶς τῶν βλεφάρων ἀπαιτεῖ τὴν χρησιμοποίησιν εἰδικῶν μέσων. Μία λεπτὴ κρέμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ βλάψῃ, ἀλλὰ ἡ ποῦδρα εἶνε καταστρεπτική. Οἱ νέες ποὺ πουδράρουν ὅλο τὸ πρόσωπο μαζὶ καὶ δὲν φροντίζουν κατόπιν ν' ἀφαιρέσουν τὴν ποῦδρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν βλεφάρων καὶ τὸ γύρω τοῦ ματιοῦ, κάνουν μίαν ἀπροσεξίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ φανῇ ὀλίγα χρόνια ἀργότερα. Καὶ ἡ λεπτοτέρα ποῦδρα ξηραίνει τὸ δέρμα. Ἀλλὰ τὰ βλέφαρα ἔχουν τὴν φυσικὴν τάσιν νὰ ξηραίνωνται καὶ νὰ ζαρώνουν σὰν τσιγαρόχαρτο.

Πρέπει λοιπὸν νὰ διατηροῦμεν τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴ φρεσκάδα τῶν ἱστῶν μὲ λιπαρὰν οὐσίαν, ἡ ὁποία νὰ καταπολεμῇ τὴν ἀποξήρανσιν. Ἐδημιουργήθησαν εἰδικῶς τονικὰ ἔλαια, ποὺ συγχρόνως στερεώνουν καὶ μαλακώνουν τὰ βλέφαρα. Δὲν χρειάζεται παρὰ μία περίπου σταγόνα τὴν ἡμέραν.

Δὲν θὰ συμβουλεύσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας νὰ δοκιμάσουν μόναι των ἐντριβὰς γύρω ἀπὸ τὰ μάτια. Ἢ τοὐλάχιστον πρέπει νὰ τὸ κάνουν μὲ πολὺ μαλακὸ χέρι, μόλις ἐγγίζοντας τὴν ἐπιδερμίδα. Διότι οἱ ἱστοὶ ἐκεῖ ἐρεθίζονται πολὺ εὔκολα. Τὸ φάρμακον εἶνε καμμιὰ φορὰ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ἀντιθέτως, διὰ νὰ ἐλαττωθῇ ἢ νὰ προληφθῇ ἡ ρυτὶς μεταξὺ μύτης καὶ χειλέων, ποὺ κάποτε εἶνε ζωηρὰ καὶ εἰς τοὺς νέους, ἐπιβάλλεται ἡ καθημερινὴ ἐντριβή. Οἱ ἱστοὶ ἐκεῖ ἀνθίστανται πολὺ καὶ ἔχει μεγάλην σημασίαν τὰ μὴν ἀφήσωμεν τὰ αὐλάκια νὰ βαθύνουν. Πρέπει νὰ τὰ «ἀνυψώνωμεν» κάθε μέρα μὲ μαλακήν, ἀλλὰ σταθερὰν ἐντριβὴν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων (δείκτην, μέσον καὶ παράμεσον). Μικρὰ κτυπήματα καὶ «τσιμπιὲς» ὑποβοηθοῦν ἐπίσης τὴν τονικότητα τῶν μυῶν.

Ὁ γῦρος τοῦ στόματος, περιφέρεια εὐκίνητος καὶ νευρικὴ τοῦ προσώπου, ἔχει τὴν κακὴν τάσιν νὰ ρυτιδώνεται καθέτως καὶ ἔτσι «πέφτουν» τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ γηράσκει ἡ φυσιογνωμία ἡ ἐντριβὴ πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεται ὁριζοντίως, δηλ. ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ στόματος πρὸς τὸ αὐτί.

Κάθε ἐντριβὴ προϋποθέτει τὴν χρῆσιν εἰδικῆς κρέμας, ἀρκετὰ λιπαρᾶς, καὶ πολὺ ὑγρᾶς, ὥστε νὰ μὴν κολλάῃ καὶ νὰ μὴν τραβᾷ τὸ δέρμα. Καλὸν εἶνε νὰ χρησιμοποιῆται κρέμα «καθαρισμοῦ» ποὺ ἀπαλλάσσει συγχρόνως τὸ πρόσωπον ἀπὸ κάθε σκόνην καὶ ἀπορριπτομένην οὐσίαν τῆς ἐπιδερμίδος. Ἕνα δέρμα καλοκαθαρισμένον τείνει νὰ ζαρώσῃ πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἕνα δέρμα φορτωμένον μὲ οὐσίας ἐκκρίσεως. Ἡ ἀπόλυτος καθαριότης τοῦ δέρματος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ὡς ἐγγύησις μακρᾶς νεότητος.

Ψυχρὰ ἐπιθέματα (μὲ βρασμένον νερὸ καὶ ὀλίγας τονωτικὰς σταγόνας) συνιστῶνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ στερεώσουν τοὺς μικροὺς μῦς τοῦ κάτω μέρους τοῦ προσώπου. Δὲν συνιστῶμεν ὅμως τὴν ἐπίθεσιν πάγου, ποὺ ἦτο τῆς μόδας πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἐρεθίζει τὸ δέρμα καὶ διαστέλλει τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα.

ΛΑΙΜΟΣ ΚΑΙ ΠΗΓΟΥΝΙ

Εἴτε πρόκειται διὰ διπλοσάγονο, εἴτε δι' ἀδυναμίαν, ὅταν τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ εἶνε ὑπερβολικὰ παχὺ ἢ μαρσμένο, κάθε ἀλλοίωσις εἰς τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἐπίφοβον σημεῖον πρωΐμων γηρατείων. Οἱ εἰδικοὶ τῆς καλλονῆς μᾶς λέγουν ὅτι κάθε γυναῖκα ἔχει τὴν ἡλικίαν τοῦ λαιμοῦ της· ἐκεῖ σταματοῦν τὰ ἔμπειρα βλέμματά των.

Αἱ ἐντριβαὶ στὸ πηγοῦνι καὶ τὸν λαιμὸν εἶνε δύσκολο νὰ ἐκτελεσθοῦν ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον. Πρέπει νὰ προσέχωμενν νὰ μὴ τεντώσωμεν τὸ δέρμα (ποὺ τείνει ἤδη νὰ χαλαρωθῇ) καὶ νὰ περιορισθῶμεν μᾶλλον εἰς τακτικὰς ἐπιθέσεις τονωτικῆς κρέμας. Ἔχει μελετηθῇ καὶ προσαρμοσθῇ ὁλόκληρος τεχνικὴ γυμναστικῶν κινήσεων διὰ τὸν λαιμόν. Εἶνε κυρίως ἀποτελεσματικὴ διὰ ν' ἀναπτύξῃ λαιμοὺς μὲ ἀνεπαρκεῖς μῦς, ἀλλὰ δὲν φέρει μεγάλα ἀποτελέσματα εἰς τὸ πεσμένο παχὺ πηγοῦνι.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν αἱ τοπικαὶ ψυχρολουσαίι ὑπὸ πίεσιν φέρουν τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς ἐκτελέσῃ μόνος του μὲ ἕνα μικρὸν μηχάνημα ποὺ συνδέεται μὲ τὴν κάνουλα τῆς βρύσης στὸ λουτρό.

Ἠλεκτροθεραπεία ἀπὸ εἰδικοὺς ἰατροὺς εἶνε τὸ τελευταῖον καταφύγιον εἰς τὰς περιπτώσεις ὅπου ὅλα τὰ ἄλλα μέσα ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκῆ. Τὸ ἀποτέλεσμά των εἶνε συχνὰ μεγάλης διαρκείας καὶ ἀξιοθαύμαστον.

ΣΗΜ. — Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἀναγνωστῶν μας, ποὺ ἐζήτησαν λεπτομερεστέρας πληροφορίας.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ORE
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. ORE. Καθημερινὴ ἐξάσκησις τῶν μαθητριῶν καὶ εἰς τὴν Ραπτικὴν ἐπὶ τῶν ἑτοίμων καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ φορεμάτων τοῦ Οἴκου ORE.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ἐπίβλεψιν τῆς Κας ORE. Ἐγγραφαὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχήν.
Ζητήσατε ἔντυπον Κανονισμὸν μετὰ τῶν ἐνυπογράφων εὐχαριστηρίων δηλώσεων γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μέχρι τοῦδε τελειοποιηθεισῶν μαθητριῶν.

Δικηγορικὸν Γραφεῖον
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΙΩ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ
Εὐριπίδου 4
Τηλέφ. 31-104
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΤΟΥ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Ὁδὸς Καρόρη 13α καὶ 13β
ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ
ΑΙΤΗΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΕΚΤΗ
ΑΝΕΥ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ τὸ θεῖον φῶς, τὸ ἀνέσπερον φῶς, ἀνέλαμψεν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ ἡ ἀλήθεια ἑνὸς νέου ἠθικοῦ κόσμου, διέλυσε τὰ σκότη τῶν συνειδήσεων, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὰς διὰ μέσου τῶν ἐρειπίων τοῦ παλαιοῦ κόσμου πρὸς τὴν νέαν ζωήν, τὴν ὁποίαν καθίδρυσε διὰ τῆς διδασκαλίας, τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ διδασκαλίας ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου.

Μετὰ τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν Τάφον ἡ Ἀνάστασις. Ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισε καὶ αὐτὴ τὰς περιόδους ταύτας καὶ ἤλπισε πάντοτε, κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ μαρτυρίου της, ὅτι δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν θάνατος, ἀλλ' ὑπάρχει μόνον ὁ τάφος τῆς δυστυχίας, διὰ νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτὸν ἡ Ἀνάστασις, ἀρκεῖ ἡ πίστις νὰ μὴ ἐγκαταλείπει αὐτήν, ἀρκεῖ ἡ δύναμις τῆς ἐλπίδος νὰ εἶναι δι' αὐτὴν ὁδηγός. Τὸ αἰώνιον δρᾶμα τοῦ Θεανθρώπου, δρᾶμα πλῆρες ἀνθρωπίνου πόνου καὶ θείας ἐγκαρτερήσεως, συνεπληρώθη διὰ τῆς Ἀναστάσεως, συμβόλου τοῦ θριάμβου τῆς ἰδέας τοῦ μαρτυρήσαντος Θεοῦ. Νέα ἐποχὴ ἀνέτειλε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, νέοι δρόμοι ἠνοίγοντο πρὸς τὸ πνεῦμα, νέα πίστις ἐθεμελιοῦτο εἰς τὰς ψυχάς, αἱ συνειδήσεις μετεμορφοῦντο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀγνώστου γοητείας ἣν ἐπ' αὐτῶν ἐφύσησε τὸ κήρυγμα τῆς ΑΓΑΠΗΣ, τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ καὶ τῆς ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ.

Οἱ αἰῶνες ἐπίστευσαν εἰς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς λυτρώσεως, καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐπλήρωσε φωτὸς τὴν ψυχήν των, ἐξήγνισε τὰς καρδίας των, ἐλάμπρυνε τὰς συνειδήσεις των, ὡδήγησεν αὐτοὺς πρὸς τὴν κατανόησιν ἀληθειῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἐκλήθησαν ν' ἀγωνισθοῦν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἠγωνίσθησαν, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὁποίων θυσίαι ἐγένοντο, καὶ θυμάτων ἑκατόμβαι ὑψώθησαν.

Τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα ἐθριάμβευσε, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις, τοὺς διωγμούς, παρὰ τὸ μαρτύριον, διότι ἐπίστευσε καὶ διότι ἤλπισε, διότι ἐγνώρισε τὸν σταυρόν, τὸ μαρτύριον, διότι ἐνωτίζετο ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς ἐλπίδος πρὸς μίαν Ἀνάστασιν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ θρίαμβος τοῦ ἰδεώδους θὰ ἦτο ἡ λύσις τῶν δεσμῶν. Ὁ Ἅδης τοῦ πνευματικοῦ σκότους εἶχε ἡττηθῇ πλέον.

Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπότης, τὴν ὁποίαν ἀνύψωσε, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὰς πλάνας, τὴν ὁποίαν ἀνέσυρεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου, Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων της ὑψώθη ὁ Ναός, εἰς ὃν ἐκλήθη νὰ προσκυνήσῃ ἡ ἀνθρωπότης ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, τὸν νέον Θεόν. τὸν Θεὸν τῆς ΑΓΑΠΗΣ, τῆς ΙΣΟΤΗΤΟΣ καὶ τῆς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ξ. Χ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΑΚΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως καταισχύνην διὰ τὸ Κράτος, Κράτος θεωρούμενον πολιτισμένον, τὸ θλιβερὸν θέαμα τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης καὶ ἔξωθεν τοῦ Ταμείου Συντάξεων πολιτικῶν ὑπαλλήλων. Καὶ πράγματι, ἄνδρες παρήλικες ἤδη, ἐξυπηρετήσαντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν Πολιτείαν ὡς ἀνώτεροι ἢ καὶ ἀνώτατοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, γυναῖκες χῆραι ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων στοιβάζονται ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Πατησίων ὠθούμενοι καὶ ὠθοῦντες ὅπως κατορθώσωσι νὰ εἰσπράξωσι τὴν πενιχρὰν σύνταξιν ἣν τὸ Κράτος ἐθεώρησεν ὑποχρέωσίν του νὰ ἀπονείμῃ αὐτοῖς. Ἡ διαιωνιζομένη ἀθλία αὐτὴ κατάστασις πρέπει νὰ ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι στὴν Ἑλλάδα, ὡς φαίνεται, λειτουργοῦν διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν θέσεων εἰς μερικοὺς ἐπιτηδείους.

Ἀπὸ ἐτῶν λειτουργεῖ μία περίφημος ὑπηρεσία, ἡ Ἀστυϊατρική, μὲ σκοπόν, λέγει, τὴν περιφρούρησιν καὶ ἐξασφάλισιν τῆς ὑγείας τοῦ κοσμάκη.

Εἰς οἱονδήποτε ὅμως μαγειρεῖον ἢ παντοπωλεῖον εἰσέλθετε, θὰ παρατηρήσητε ὅλα τὰ φαγητά, ἐκτεθειμένα εἰς τὴν μικροβιοβριθῆ σκόνιν, εἰς τὰς μυίας κ.λ.π.

Νομίζει ἡ ἀστυϊατρικὴ ὑπηρεσία, ὅτι δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ συστήσῃ μέτρα προστασίας, ἀπὸ τὴν διάδοσιν μολυσματικῶν νόσων;

Τῆς προτείνομεν ἡμεῖς ἕνα: Τὴν κάλυψιν τῶν δοχείων φαγητῶν διὰ διαφανοῦς σκεπάσματος, ἐξ ὑάλου ἢ ζελατίνης...

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τοῦ κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ἡ θρησκεία ποὺ ἔλαβε τὴν ὁριστικὴν καθιέρωσίν της μὲ τὸ σημερινὸν θαῦμα τῶν θαυμάτων, τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ὠνομάσθη Θρησκεία τῆς Ἀγάπης. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἠσπάζοντο ἀλλήλους κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν, σφραγίζοντες μὲ τὸν ἀναστάσιμον ἀσπασμὸν τὸ ὡραῖον, τὸ θεῖον δόγμα. Ἀλλὰ ἂν κάθε θρησκεία, ὅπως εἶπεν ἕνας φιλόσοφος, ἀποτελεῖ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν μιᾶς φιλοσοφίας, ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης μᾶς ἀπεκάλυψεν, εἰς τὴν βαθυτέραν της οὐσίαν τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀγάπης. Μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἐκεῖνο, ποὺ γενικῶς ὀνομάζομεν μὲ τὴν λέξιν αὐτήν, δὲν εἶνε ἁπλῶς ἡ σύνθεσις τῶν φιλητικῶν λεγομένων συναισθημάτων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε καὶ ἡ μεγάλη, ἡ κατ' ἐξοχὴν δημιουργικὴ δύναμις, χωρὶς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ ὄχι μόνον ἡ φυσικὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἠθική του ζωή. Ἡ ἀγάπη εἶνε τὸ κέντρον τῆς Δημιουργίας. «Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Ἀγγέλων λαλῶ», εἶπεν ὁ Ἀπόστολος, συνοψίζων τὴν φιλοσοφίαν αὐτήν, «ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον». Ἂς ἀντικρύσωμεν τὸ ἔργον τοῦ Ναζωραίου Διδασκάλου. Ὁλόκληρον εἶνε ἔργον ἀγάπης. Ἠγάπησε τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς πάσχοντας, τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ, τὰς ἁμαρτωλὰς γυναῖκας, ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν στενάζουσαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς δουλείας. Καὶ τοὺς ἠγάπησε διὰ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ καλλιτέρους καὶ εὐτυχεστέρους. Διότι εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν ἀγαθῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἀνθρωπίνην τραγῳδίαν — εἰς τὴν ἀσθένειαν, τὴν ἁμαρτίαν, τὸν πόνον — ἠγάπησε τὴν ὑγείαν, τὴν ἀρετήν, ὅλας τὰς ὡραιότητας, τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ διὰ τῆς ἀγάπης του. Καί, ἂν ἐμίσησε — ὁ Θεὸς αὐτὸς τῆς ἀγάπης — τὴν ὑποκρισίαν, τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην, τὸν φθόνον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, τὸ ὑψηλόν του αὐτὸ μῖσος, ποὺ εὑρῆκε τὴν δριμυτέραν ἔκφρασιν τῆς σατύρας εἰς τὸν λόγον του, ἕνα λόγον — μαστίγιον, ὑπῆρξε μία μορφὴ τῆς ἀγάπης του. Ἐμίσησε τὴν ἀσχημίαν διὰ ν' ἀγαπήσῃ, ἐντονώτερα, τὴν ὡραιότητα. Καὶ διὰ νὰ τῆς στήσῃ τὸν θρόνον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀσχημίας, τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη νὰ καταλύσῃ. Διότι δημιουργία δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ χωρὶς κρήμνισμα καὶ ἡ ἀγάπη προϋποθέτει τὸ μῖσος. Δι' αὐτὸ ὁ Μέγας Διδάσκαλος τῆς ἀγάπης ὑπῆρξε ταὐτοχρόνως ὁ Μέγας Διδάσκαλος τοῦ μίσους, ἀλλὰ τοῦ μίσους τοῦ ὑψουμένου εἰς ἀγαθοποιὸν δύναμιν, ὅταν τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία μόνη δημιουργεῖ, διότι αὐτὴ εἶνε ὁ σπόρος πάσης δημιουργίας.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔκλεισαν εἰς τὴν ψυχήν των τὴν θείαν δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε στήσει βωμὸν τὰ στήθη του ὁ δημιουργὸς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Κανεὶς δὲν ὑπῆρξε μεγάλος σοφός, μεγάλος ἐπιστήμων χωρὶς ἀγάπην. Κανεὶς μεγάλος καλλιτέχνης χωρὶς ἀγάπην. Κανεὶς μεγάλος πολιτικὸς χωρὶς ἀγάπην. Κανεὶς ἀκόμη μεγάλος κριτικὸς χωρὶς ἀγάπην. Ἔρωτες μυστικοὶ εἶνε τὸ ἀπόκρυφον ὅλων τῶν μεγαλουργιῶν. Τὸ μῖσος ἄνευ τῆς ἀγάπης εἶνε ἡ τελεία ἄρνησις. Εἶνε τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς σπόρος δὲν δύναται νὰ βλαστήσῃ. Ὁ ἐκλεκτότερος σπόρος φθείρεται καὶ σήπεται μέσα του. Εἶνε τὸ χῶμα τὸ δηλητηριασμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κανένα ἔαρ δὲν φέρει καμμίαν χλόην.

Δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ μικροί, ὅλοι οἱ ταπεινοί, ὅλοι οἱ ἀνάξιοι νὰ δημιουργήσουν μισοῦν ἁπλῶς, μισοῦν ἀποκλειστικῶς. Ἰδοὺ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Μόνον τὸ μῖσος εἶχαν κλείσει εἰς τὴν καρδίαν των. Σοφοί, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐπιστήμονες, καλλιτέχναι, πολιτικοί, κριτικοὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, ποὺ δὲν ἔκλεισαν τὴν ἀγάπην εἰς τὰ στήθη των, ὑπῆρξαν ὅλοι ἀπόγονοι τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Ἡ δύναμίς των ἐσαρώθη ὡς φρύγανον, ἡ δόξα των ἐσκορπίσθη ὡς καπνός. Ἡ ἀγάπη ὅμως, καὶ κλεισμένη μέσα εἰς ἕνα τάφον, ἰδοὺ ὅτι ἐτίναξεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν τάφον της τὸν σπινθῆρα τῆς δημιουργίας, τῆς δημιουργίας ἑνὸς νέου κόσμου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἑνὸς παλαιοῦ.

Τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων, τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη καθιέρωσις τῆς ἀγάπης. Ἕνας Θεὸς νικητὴς τοῦ θανάτου, ἀνασταίνεται ἐκ νεκρῶν τὴν στιγμὴν ποὺ χίλιοι κάλυκες, ἕτοιμοι νὰ ὑψώσουν, ὡς μικρὰ θυμιατήρια, τὸν ἄϋλον λιβανωτόν των πρὸς τὴν πανήγυριν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἕνας ἐρωτικὸς ἀσπασμὸς δένει τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ μὲ τὰ ἐαρινὰ ἄστρα.

Μὲ τὰ χρυσᾶ ἄστρα πού :
— Κάνουν κι' ἐκεῖνα Ἀνάσταση,
(ποὺ πέφτει
τοῦ ὁλόστρωτου πελάου μέσ' τὸν
(καθρέφτη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς ἐφημερίδος. — Ἡ δημοσιογραφία σπουδαιότητος ἠθικὸς συντελεστὴς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος. Τὰ στάδια τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας. Ὅπου θραύονται τὰ τυπογραφεῖα καὶ φυλακίζονται οἱ δημοσιογράφοι. Ἡ δημοσιογραφία σήμερον.

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας, παρὰ τὰς γενομένας ἐρεύνας, μένει ἀνεξακρίβωτος. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε στοιχείων, προκύπτει ὅτι αὐτὴ δύναται νὰ ἀναχθῇ, εἰς τοὺς χρόνους τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, διότι ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ βλέπῃ τὸ φῶς ἡ πρώτη ἐφημερὶς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Εἶνε ἡ «Ἐφημερὶς» ἡ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας, Μακριδῶν Πουλίου, ἐν Βιέννῃ, καὶ ἐξεδίδετο ἑβδομαδιαίως. Τὸ πρῶτον της φύλλον ἐξεδόθη τὴν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1790. Λόγῳ τῆς ἀμειλίκτου, ὅμως, αὐστριακῆς λογοκρισίας, ἡ ἐφημερὶς αὐτή, ὡς καὶ πᾶσαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, περιελάμβανε μόνον εἰδήσεις. Παρ' ὅλον τοῦτο, ἀπέβη ἐθνοφελής, χάρις εἰς εὑρεῖαν κυκλοφορίαν της, μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ὑποδούλων ἐπαρχιῶν, ἰδίᾳ τῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Θράκης, τῶν παραδουναβείων καὶ τῶν ἀνθουσῶν παροικιῶν τῆς Αὐστριακῆς μοναρχίας. Ἐτήρει τὸ κοινὸν εἰς ἐνημερότητα ὅλων τῶν συμβαινόντων εἰς τὰς ἄλλας χώρας, καὶ ἐξῆπτε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν διὰ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν περιεγράφοντο τὰ γεγονότα, ἰδίως δὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν. Τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1791 ἡ «Ἐφημερὶς» διέκοπτε τὴν ἔκδοσίν της, διὰ νὰ ἐπανεκδοθῇ μετὰ διετίαν, μὲ νέαν ζέσιν καὶ νέον παλμόν. Ἡ ἄγρυπνος ὅμως αὐστριακὴ λογοκρισία ἀναγκάζει τὴν «Ἐφημερίδα» νὰ μὴ ἐκδίδεται καθ' ὡρισμένας ἡμέρας.

Τὸ σχῆμά της ἦτο μικρόν, περιεῖχε δὲ 16 ἐνίοτε καὶ 20 σελίδας καὶ ἡ ὕλη της ἦτο κατανεμημένη κατὰ χώρας. Τῷ 1797 διεκόπη ἡ ἔκδοσις τῆς «Ἐφημερίδος» διὰ παντός, διότι τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους τούτου συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη μετὰ τοῦ Ρήγα τοῦ Φεραίου ὁ εἷς τῶν ἀδελφῶν Πουλίου, τὸν Δεκέμβριον δὲ καὶ ὁ ἕτερος ἀδελφὸς Γεώργιος, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι εἰς τὸ τυπογραφεῖον αὐτῶν ἐξετύπωσεν ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος τὴν προκήρυξίν του πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ κατεδικάσθησαν εἰς ἐξορίαν.

Εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς εὑρίσκεται ἐλλιπὲς τὸ σῶμα τῆς «Ἐφημερίδος», ἀκέραιον δὲ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βουκουρεστίου.

Τῷ 1811 ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐν Βιέννῃ ὁ «Ἑρμῆς λόγιος ἢ φιλολογικαὶ ἀγγελίαι», ἡ πρώτη ἑλληνικὴ φιλολογικὴ ἢ μᾶλλον περιοδικόν, κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων, ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος λογίου Ἀνθίμου Γαζῆ, τῇ συνδρομῇ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Φιλολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Λυκείου.

Τῷ 1814 διεκόπη ἡ ἔκδοσις «Ἑρμοῦ τοῦ Λογίου», ἀποχωρήσαντος τοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ, μέχρι τοῦ 1815, ὅτε ἐπανεφάνη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου καὶ τοῦ Κ. Κοκκινάκη, τῇ ἀρωγῇ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, οὕτινος διηρμήνευε τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδίως τὰς περὶ γλώσσης ἰδέας του. Ὁ «Ἑρμῆς ὁ Λόγιος» διέκοψε τὴν ἔκδοσίν του τὴν 1ην Μαΐου 1821, κατόπιν διαταγῆς τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, διότι ἠρνήθη νὰ δημοσιεύσῃ ἀποκήρυξιν τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως, τὴν γενομένην τῇ πιέσει τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Ὀλίγον μετὰ τὸν «Ἑρμῆν τὸν Λόγιον» ἤρχισεν ἐκδιδόμενος ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας καταγομένου λογίου Ραφαὴλ Γιόποβικ ὁ «Ἑλληνικὸς Τηλέγραφος» δισεβδομαδιαία ἐφημερίς, ἥτις εἶχε τὴν τύχην νὰ ἀποβῇ βραδύτερον τὸ πρῶτον ἡμερήσιον ἑλληνικὸν φύλλον. Ἡ μετατροπὴ εἰς ἡμερησίαν ἐφημερίδα ἐγένετο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1812 ὅτε τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ἀνέλαβεν ὁ ἰατρὸς Δ. Ἀλεξανδρίδης.

Ἡ ἐφημερὶς ἐξηκολούθησεν ἐκδιδομένη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ τέλους Ἰουνίου 1829, παρέσχε δὲ σπουδαιοτάτας ὑπηρεσίας εἰς τὸ μαχόμενον Ἔθνος, μὲ κίνδυνον καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς τοῦ ἐκδότου. Διότι, πράγματι, εὑρέθησαν φύλλα τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας μὲ διάφορον περιεχόμενον. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὁ ἐκδότης συνεμορφοῦτο μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῆς αὐστριακῆς λογοκρισίας διὰ τὰ ἐν Αὐστρίᾳ κυκλοφοροῦντα φύλλα, κρυφίως δὲ ἐξετύπωνε καὶ ἄλλα φύλλα, ἀλογόκριτα, τὰ ὁποῖα δι' ἐμπίστων ἀνθρώπων ἀπεστέλλοντο κρυφίως εἰς τοὺς εἰς διαφόρους χώρας συνδρομητάς.

Ἑτέρα ἐφημερίς, ἐκδοθεῖσα ἐν Βιέννῃ, εἶνε ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Καλλιόπη», ἥτις ἱδρύθη τὸ 1819. Εἶχε τύπον περιοδικοῦ καὶ ἐκυκλοφόρει καθ' ἑβδομάδα. Ἄλλη ἐφημερὶς ἑλληνική, ἐκδοθεῖσα πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, εἶνε ἡ «Ἰωνικὴ» τῆς Κερκύρας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1814, ἥτις μετετράπη εἰς ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἰονίου Πολιτείας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημερὶς τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν τῶν Ἰονίων νήσων» καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ 1864, ὅτε τὰ Ἑπτάνησα ἡνώθησαν μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ πρώτη ἐφημερὶς ποὺ ἐξεδόθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦτο ἡ χειρόγραφος «Αἰτωλική» τὸ 1821 καὶ ἡ «Σάλπιγξ Ἑλληνική», ἱδρυθεῖσα τὴν 1ην Αὐγούστου 1821 ἐν Καλάμαις.

Αὐτὴ ἐξετυποῦτο εἰς τυπογραφικὰς ἐγκαταστάσεις κομισθείσας ἐκεῖ ἐκ Τεργέστης ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου. Τὸ δὲ ἐργατικὸν προσωπικὸν προσελήφθη ἐκ τῶν καταφυγόντων εἰς Καλάμας τυπογράφων τῶν μεγάλων τυπογραφείων τῶν Κυδωνιῶν, μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ τῆς «Σάλπιγγος» τρία μόνον φύλλα ἐξεδόθησαν καὶ ἔκτοτε ἐπὶ μίαν τριετίαν οὐδεμία ἑλληνικὴ ἐφημερὶς ἐκυκλοφόρησε.

Τὸ 1824 ὅμως ἱδρύθησαν ἀθρόως. Ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ κόμητος Γάμπαν, ἐν Μεσολογγίῳ, ὁ «Ἑλληνικὸς Τηλέγραφος», ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ Κιάππε ἐν Ὕδρᾳ ὁ «Φίλος τοῦ Νόμου» καὶ ὑπὸ τοῦ Γ. Ψύλλα ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν».

Ἡ σοβαρωτέρα καὶ ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος τῶν σφοδρῶν πολιτικῶν ἀντιθέσεων καὶ ἐμφυλίων συρράξεων ἐφημερὶς ἐγένοντο τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» τοῦ Μεσολογγίου, ἥτις ἱδρύθη τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1824. Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἑλβετὸς ἰατρὸς Ἰάκωβος Μάγερ. Αὐτή, ὡς ὀρθῶς ἐχαρακτηρίσθη, ἀποτελεῖ τὸ πιστὸν ἡμερολόγιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Μεσολογγίου. Ἔπαυσε τὴν ἔκδοσίν της τὴν 20 Φεβρουαρίου 1826.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου ἐξεδόθη τὸ 1825 τὴν 7ην Ὀκτωβρίου, εἰς τὸ Ναύπλιον, ἡ πρώτη ἐφημερὶς τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος». Εἰς ταύτην ἐδημοσιεύθη διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος τοῦ Σολωμοῦ, τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1824. Μὲ σκοπὸν τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἡγεμονίας τῆς Ὕδρας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ὑπὸ προὐχόντων τῆς νήσου, ἐμπνεομένη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου, τῷ 1827 ἡ «Ἀνεξάρτητος Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος».

Ἐπὶ Καποδιστρίου ἐξεδόθησαν, εἰς Ναύπλιον ἡ «Ἠώς», ἥτις ἐξηκολούθησε τὴν ἔκδοσίν της ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, καὶ ὁ «Ἀπόλλων» εἰς Ὕδραν ὑπὸ τοῦ Πολυζωΐδου, ὄργανον σφοδροτάτης κατὰ τοῦ Καποδιστρίου ἀντιπολιτεύσεως.

Σημαντικὴ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφημερίδων παρατηρεῖται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀντιβασιλείας καὶ τὴν μετέπειτα τῆς ἀπολύτου μοναρχίας.

Κατὰ τὸ 1836 ἐξεδίδοντο ἐν Ἀθήναις ἑπτὰ πολιτικαὶ ἐφημερίδες καὶ πέντε περιοδικά. Αἱ πολιτικαὶ ἀντιθέσεις καὶ ἡ ἐχθρότης ἐναντίον τῶν Βαυαρῶν ἔφερον τὸν τύπον εἰς ὑπερβασίας συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν τὰ πρῶτα περιοριστικὰ τοῦ Τύπου διατάγματα (6 καὶ 11 Σεπτεμβρίου 1835 «περὶ ἀστυνομίας Τύπου» καὶ «περὶ ἐγκλημάτων ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ Τύπου».

Τρεῖς ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς περιόδου ἐκείνης, ὁ «Ἀστήρ», ἡ «Ἀναγέννησις» καὶ ὁ «Ταχυδρόμος» ἐξεδίδοντο κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν Γαλλικήν, ἡ δὲ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ Βασιλείου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Γερμανικήν.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτευούσης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς των μεταβάλλονται εἰς αὐστηρῶς πολιτικὰς καὶ διακρίνονται εἰς συντηρητικάς, εἰς μοναρχικάς, εἰς συνταγματικὰς καὶ εἰς ριζοσπαστικάς. Δὲν συνδέονται πρὸς τὰ κόμματα ἢ μόνον διὰ τῆς ἰδεολογικῆς ἀλληλεγγύης καὶ οὐδέποτε ἀποβαίνουσιν ὄργανα κομμάτων ἢ ἀρχηγῶν.

Σοβαρώτερα καὶ μαχητικώτερα τοῦ ὅλου Τύπου ἦσαν ἡ «Ἐλπὶς» τοῦ Κ. Λεβίδη, ἡ «Ἀθηνᾶ» τοῦ Σ. Ἀντωνιάδου καὶ ὁ «Αἰὼν» τοῦ Ι. Φιλήμονος. Ἡ δύναμις τοῦ Τύπου κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦτο σημαντικωτάτη. Ἀπὸ αὐτὸν ἐξηρτῶντο αἱ Κυβερνήσεις. Διὰ τοῦτο ἔμεινε καὶ ἱστορικὸν τὸ περίφημον «ἢ ὑπουργὸ μὲ κάνεις ἢ ἐφημερίδα βγάζω». Κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἀνατροπῆς τῆς Α' Δυναστείας αἱ τυπογραφικαὶ ἐγκαταστάσεις τῶν ἐφημερίδων ὑπέστησαν πανωλεθρίας. Τὰ τυπογραφεῖα τοῦ «Αἰῶνος» κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπιδρομέων, ἐνῷ ὁ Φιλήμων ἀπήχθη δέσμιος καὶ ἐγκαθείρχθη εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπὸ τῶν ξένων. Βιαιότητας ὑπέστη καὶ ὁ Λεβίδης καὶ ἐφυλακίσθη. Ὡσαύτως κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα κατεστράφησαν καὶ τὰ τυπογραφεῖα τῆς βασιλόφρονος ἐφημερίδος «Αὐγή».

Τὴν 26ην Μαρτίου τοῦ 1862 ἐξεδόθη ὁ «Ἐθνοφύλαξ» καὶ τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἡ «Παλιγγενεσία».

Ἡ πρώτη κομματικὴ ἐφημερὶς εἶνε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», ἐκδοθεῖσα τὴν 14 Ἰανουαρίου 1868, ἀποκλειστικὸν ὄργανον τοῦ ὑπὸ τὸν Ἀλ. Κουμουνδοῦρον κόμματος. Τὴν 11 Αὐγούστου 1870 ἐξεδόθη ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων» τοῦ ὑπὸ τὸν Ἐπ. Δεληγεώργην κόμματος, καὶ ἠκολούθησαν κατόπιν ἡ «Ὥρα» τοῦ Χαρ. Τρικούπη (10 Νοεμβρίου 1875), ἡ «Πρωΐα» τοῦ Δεληγιάννη (11 Μαρτίου 1879). Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξεδόθησαν οἱ «Καιροὶ» τοῦ Π. Κανελλίδη (17 Μαΐου 1872), ἡ «Ἐφημερὶς» τοῦ Κορομηλᾶ (1 Ὀκτωβρίου 1878), ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» τοῦ Καμπούρογλου (6 Δεκεμβρίου 1881) καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Βλάσ. Γαβριηλίδη (30 Ὀκτωβρίου 1883).

Ἐκ παραλλήλου εἰς τὸ κοινὸν προσεφέρετο καὶ ὁ εὐθυμογραφικὸς τύπος. Τύπος εἰς τὸν ὁποῖον συνεκεντρώθη σάτυρα, φαιδρότης καὶ τόλμη.

Τὰ κυριώτερα τῶν ὀργάνων τοῦ σατυρικοῦ τύπου ἦσαν τὸ «Φῶς» τοῦ Σ. Καρύδη, ὁ «Ἀνεξάρτητος Σκαπανεὺς» τοῦ Ἰδ. Στρατηγοπούλου, ὁ «Ἐμπαίκτης», ὁ «Διογένης», ὁ «Ἀριστοφάνης» τοῦ Π. Πηγαδιώτη, ὁ «Ἀρχίλοχος» τοῦ ἰδίου, ὁ «Ἀσμοδαῖος», ὁ «Ραμπαγᾶς» τοῦ Κλ. Τριανταφύλλου, ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Γ. Σουρῆ, τὸ «Μὴ χάνεσαι» τοῦ Βλ. Γαβριηλίδη καὶ τὸ «Ἄστυ» τοῦ Θ. Ἀννίνου καὶ Δ. Κακλαμάνου.

Ἀπὸ τοῦ 1895 ἀρχίζει νέος σταθμὸς εἰς τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, διὰ τῆς ἐκδόσεως νέων καὶ πλέον συγχρονισμένων ἐφημερίδων, ὅπως τὸ «Σκρὶπ» τοῦ Κουσουλάκου, τὸ «Ἐμπρὸς» τοῦ Δημ. Οἰκ. Καλαποθάκη 1896, ἡ ἀπογευματινὴ «Ἑστία» τοῦ Γ. Δροσίνη καὶ κατόπιν τοῦ Ἀδ. Κύρου καὶ τοῦ Σπύρου Δασίου. Ὁ «Χρόνος» τοῦ Κ. Χαιροπούλου, ἡ «Ἀστραπὴ» τοῦ Κ. Γιολδάση, ἡ «Ἑσπερινὴ» τοῦ Γιαννάρου, αἱ «Ἀθῆναι» τοῦ Γ. Πώπ, ἡ «Πατρὶς» τοῦ Σ. Σίμου. Κατὰ τὸ 1911 ἡ «Νέα Ἡμέρα» τοῦ Χαλκοκονδύλη.

Ὁριστικὴν βελτίωσιν ἠσθάνθη ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἀπὸ τῆς παγιώσεως τῶν ὅρων διαδόσεως καὶ ἐξασφαλίσεως τῆς καταναλώσεως διὰ τῆς ἱδρύσεως ὑπὸ τοῦ Σπύρου Τσαγγάρη τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ἐξεδόθησαν αἱ ἑξῆς νέαι ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἡμερήσιαι πολιτικαὶ ἐφημερίδες:

«Ἔθνος», «Βαλκανικὸς Ταχυδρόμος», «Ἐλεύθερος Τύπος», «Πολιτεία», «Καθημερινή», «Ἀθηναϊκή», «Πρωτεύουσα», «Χρονικά», «Ἐλεύθερον Βῆμα», «Ἐλεύθερος Λόγος», «Δημοκρατία», «Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος».

Νῦν δὲν ἐκδίδονται ἐν Ἀθήναις αἱ ἑξῆς ἡμερήσιαι πολιτικαὶ ἐφημερίδες:

«Ἐλεύθερον Βῆμα» τοῦ Δημ. Λαμπράκη, «Πατρὶς» τοῦ Σίμου, «Καθημερινὴ» τοῦ Γ. Βλάχου, «Πρωΐα» τοῦ Στ. Πεσμαζόγλου, «Ἀκρόπολις» τοῦ Γ. Βουτσινᾶ, «Ριζοσπάστης», ὄργανον τῶν ἐν Ἑλλάδι κομμουνιστῶν, «Ἐθνικὴ» τοῦ Γ. Τζιρακοπούλου, «Ἐλευθέρα Γνώμη» τοῦ Κοκκινάκη, «Ἐλεύθερος Ἄνθρωπος» τοῦ Κ. Ἀθανάτου, «Ἑλληνικὸν Μέλλον» τοῦ Ν. Εὐστρατίου, «Νέος Κόσμος» τοῦ Α. Νικολοπούλου, ὁ «Ἀνεξάρτητος» τῶν ἀδελφῶν Πουρνάρα, ὁ «Ἡμερήσιος Κῆρυξ».

Ὡς καὶ αἱ κάτωθι ἀπογευματιναὶ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες:

«Βραδυνὴ» τοῦ Ἀραβαντινοῦ, «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τοῦ Λαμπράκη, «Τύπος» τοῦ Ν. Κρανιωτάκη, «Ἑστία» ἀδελφῶν Κύρου καὶ «Ἔθνος» τοῦ Σ. Νικολοπούλου.

Τῆς κινήσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ Τύπου τῆς πρωτευούσης κατ' οὐδὲν ὑστέρησεν ὁ Ἐπαρχιακὸς καὶ ὁ Περιοδικὸς Τύπος. ἡ πρόοδος τοῦ ὁποίου εἶνε ἀξιόλογος καὶ σπουδαίως συνετέλεσεν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

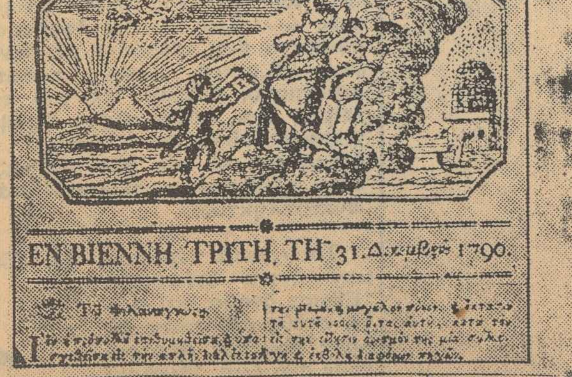
ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΡΙΤΗ, ΤΗ 31. Δεκεμβρίου 1790.

Τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδοθείσης τῷ 1790 ἑλληνικῆς «Ἐφημερίδος»

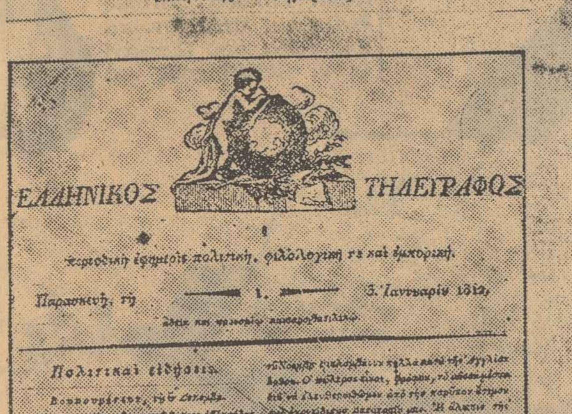
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ
Περιοδικὴ ἐφημερὶς πολιτική, φιλολογική τε καὶ ἐμπορική.
Παρασκευή, τῇ 1. 3. Ἰανουαρίου 1812.
Πολιτικαὶ εἰδήσεις.

«Ἑλληνικὸς Τηλέγραφος» τοῦ Βουκουρεστίου τοῦ 1812

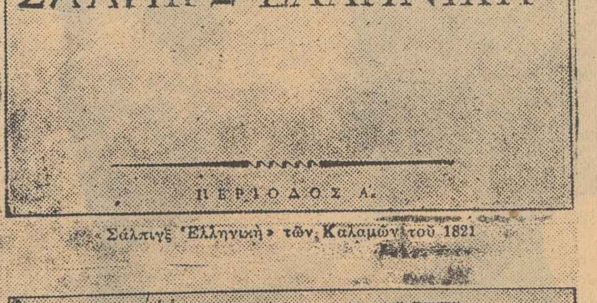
ΣΑΛΠΙΓΞ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α.

«Σάλπιγξ Ἑλληνικὴ» τῶν Καλαμῶν τοῦ 1821

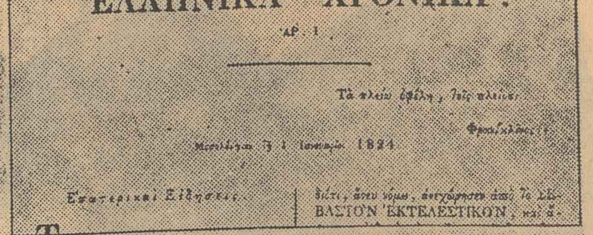
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.
Ἀρ. 1
Μεσολόγγι τῇ 1 Ἰανουαρίου 1824.
Ἐσωτερικαὶ Εἰδήσεις.

«Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» τοῦ Μεσολογγίου τοῦ 1824

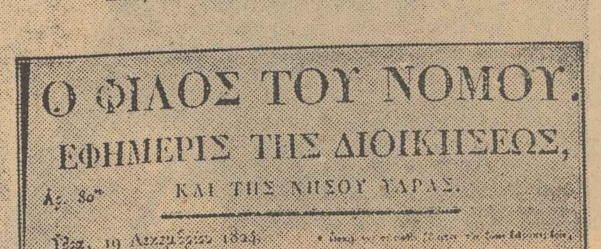
Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ,
ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΥΔΡΑΣ.
Ἀρ. 80
Ὕδρα, 19 Δεκεμβρίου 1824.
Παρασκευή.

«Ὁ Φίλος τοῦ Νόμου» τῆς Ὕδρας τοῦ 1824

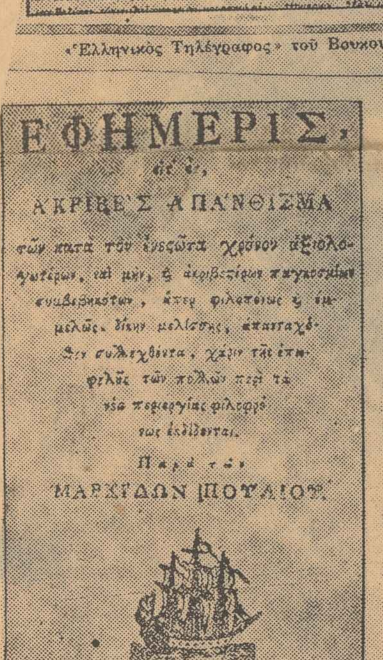
ΕΦΗΜΕΡΙΣ,
ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ
Παρὰ τῶν
ΜΑΡΚΙΔΩΝ ΠΟΥΛΙΟΥ.

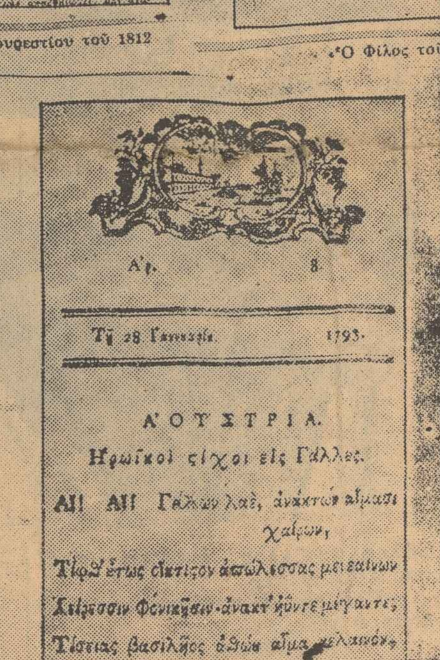
Ἀρ. 8
Τῇ 28 Ἰανουαρίου. 1793.
ΑΟΥΣΤΡΙΑ.
Ἡρωϊκοὶ στίχοι εἰς Γάλλους.
ΑΙ! ΑΙ! Γάλλων λαέ, ἀνάκτων αἵμασι χαίρων,

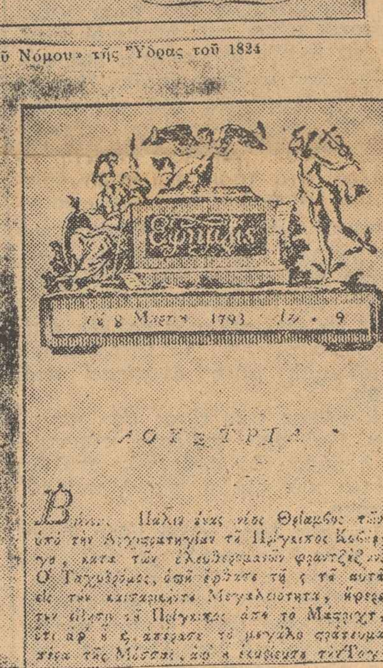
Τῇ 8 Μαρτίου 1793 Ἀρ. 9
ΑΟΥΣΤΡΙΑ.

Τὸ ἰδιότροπον «ντουέττο» πατὴρ καὶ κόρη ποὺ ταξείδευσαν ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὴν Εὐρώπην ὡς «μπαγκάζ» μέσα σ' ἕνα τεράστιο καλάθι. Οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα ἀντελήφθησαν κινήσεις ὑπόπτους καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φιδιῶν ὅτε τὸ ἄνοιξαν μετὰ προσοχῆς καὶ εἶδαν κατάπληκτοι τοὺς λαθρεπιβάτας

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΙΔΩΣ ΚΑΙ ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΥΠΟ AUGUSTE FOREL, ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

Τὸ αἴσθημα τῆς αἰδοῦς ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὸν φόβον πρὸ τοῦ νέου καὶ ἀσυνήθους, καὶ ὁ φόβος αὐτὸς περιπλέκεται συχνὰ ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν φυσικὴν δειλίαν. Εἶνε ἰδίως ἰσχυρὸν εἰς τὰ παιδιά, ποὺ ἐντρέπονται κυρίως δι' ὅλα ὅσα ἀπομακρύνονται τῶν συνηθειῶν τῶν συντρόφων των. Τὸ αἴσθημα λοιπὸν τῆς γενετησίου αἰδοῦς εἰς τὸν ἄνθρωπον στηρίζεται εἰς τὴν δειλίαν καὶ εἰς τὸν φόβον νὰ φανῇ διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπέναντι εἰς τὰς γυναῖκας, τὸ αἴσθημα τῆς ἐντροπῆς προδίδεται ἀπὸ κάποιαν ἀδεξιότητα καὶ δυσκαμψίαν, ὄπισθεν τῶν ὁποίων ὁ ἐρωτισμὸς κρύπτεται πολὺ ὀλίγον. Ὁ σεμνότυφος καὶ ντροπαλὸς ἄνδρας προσπαθεῖ ἐπιμελῶς νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ γενετησιακά του ἔνστικτα. Τὸ ἀντικείμενον τῆς αἰδοῦς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε ἀδιάφορον διὰ τὴν ψυχολογίαν, καὶ ἡ ἐντρεπὴ ἐμπνέεται συχνὰ ὄχι μόνον ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀντικείμενα ἀντίθετα μεταξύ των. Ἄλλος ντρέπεται νὰ φανῇ ἐρωτοπαθής, ἄλλος τὸ ἐναντίον νὰ μὴ φανῇ ἀρκετὰ τοιοῦτος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ περιβάλλοντός του.

Ἡ αἰδὼ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μόδαν νὰ καλύπτωνται ἢ ν' ἀποκαλύπτωνται ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος, καὶ οἱ λαοὶ ποὺ ζοῦν γυμνοὶ ἐντρέπονται διὰ τὰ φορέματά μας. Ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει ἄλλωστε πολὺ εὔκολα εἰς τὰς διακυμάνσεις τῆς μόδας, καὶ κάθε Ἀγγλὶς Μίςς, ποὺ κοκκινίζει καὶ ἀγανακτεῖ στὸ Λονδῖνο διὰ τρία ἑκατοστόμετρα γυμνῆς σαρκὸς στὸ μπράτσο, ἢ στὸ πόδι, εὑρίσκει γρήγορα φυσικώτατον εἰς τὰς τροπικὰς χώρας νὰ βλέπῃ ἐμπρός της νέγρους «τσιτσίδι».

Ἡ τεχνητὴ καὶ συστηματικὴ ἀνάπτυξις ὑπερβολικοῦ συναισθήματος αἰδοῦς παράγει τὴν «σεμνοτυφίαν», τῆς ὁποίας τὰ κακὰ ἀποτελέσματα εἶνε πάντως ὀλιγώτερο βλαβερὰ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πορνογραφίας. Ὑπάρχουν νέοι τόσον σεμνότυφοι, ὥστε μόνον ἡ σκέψις τῶν γενετησιακῶν φαινομένων τοὺς ἐρεθίζει καὶ προκαλεῖ συναίσθημα ἀγωνίας. Συναρμόζοντες τὰ ἰδικά των ἐρωτικὰ αἰσθήματα, διὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται ἐντροπή, πρὸς τὰς γενετησιακὰς παραστάσεις, τὰς ἐπενδύουν μὲ φρικιαστικὰς ἰδιότητας, καὶ γίνονται πολὺ δυστυχεῖς. Συχνὰ δὲ ἀπὸ τὴν δειλίαν των ὠθοῦνται εἰς τὸν αὐνανισμόν. Τρομάζουν κατόπιν καὶ δι' αὐτὸν τόσον ὑπερβολικὰ καὶ φαντάζονται τ' ἀποτελέσματά του τόσον ἀπαίσια, ὥστε νομίζουν πὼς εἶνε χαμένοι. Ἡ ὑπερβολικὴ ἐντροπή των τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἐκμυστηρευθοῦν τὰς ἀνησυχίας των εἰς φρονιμωτέρους συντρόφους. Ἄλλοι θὰ τοὺς περιπαίξουν, καὶ ἄλλοι θὰ τοὺς ξεφουρνίσουν τόσας τερατωδίας, ὥστε ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη των θὰ φθάσουν εἰς τὸ ἔπαρκον.

Τὸ φυσικὸν συναίσθημα τῆς αἰδοῦς καταντᾷ πολλάκις παθολογικόν, καὶ συνδυάζεται τότε εὔκολα μὲ γενετησιακὰς—παθολογικὰς καταστάσεις.

Ἡ σεμνοτυφία εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ γενετησιακὴ αἰδὼς κωδικοποιημένη καὶ καταστᾶσα ἀντικείμενον δόγματος. Ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ της, διότι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐντροπῆς εἶνε συμβατικόν, καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας ἰσχυρὸς λόγος νὰ ἐντρέπεται ὁ ἄνθρωπος δι' οἱοδήποτε μέρος τοῦ σώματός του. Ὁ φυσιολογικῶς κανονικὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεται παρὰ διὰ τὰς κακὰς ἢ ταπεινὰς σκέψεις του, δηλαδὴ μόνον διὰ ζητήματα ἠθικῆς συνειδήσεως. Ἡ συνείδησίς του πάλιν θὰ ἔπρεπε νὰ βασίζεται εἰς τὸν φυσικὸν καὶ ἀνθρώπινον ἀλτρουϊσμόν, καὶ νὰ μὴν παραστρατῇ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΚΟΜΨΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Γράμματα τῆς Κλαίρης ντὲ Σαντροβιλιέ, πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της Βαρῶνον Ντιζετάν.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ **κ. Ζ. ΓΚΕΜΠΑΡΤ**

Παρίσι, 10 Ἰανουαρίου 1552.

Κάθε μέρα γίνεσαι πιὸ ἀνυπόφορος, ἀγαπητέ μου Μπερτράν. Μοῦ προσφέρεις τὴν χεῖρά σου, τὸν πύργο σου, καὶ τὰ κυνήγια μέσα στὰ δάση του, καὶ ἀπαιτεῖς νὰ παραιτηθῶ γιὰ τὶς ἄγριες αὐτὲς διασκεδάσεις, ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις, ἢ ἔστω καὶ τοὺς κινδύνους

Ἡ ὡραία Βασίλισσα τῆς Γαλλίας Αἰκατερίνη εἰς τὸν πρωϊνόν της περίπατον. Ἡ Αἰκατερίνη διεκρίνετο διὰ τὴν κομψότητά της.

τῆς Αὐλῆς. Ἀλλά, κυρία τῆς τιμῆς τῆς Αἰκατερίνης, ἀπολαμβάνω ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῆς χηρείας μου.

Ἡ μεγάλη τέχνη εἰς τὴν Αὐλὴν αὐτήν, εἶνε νὰ συμβιβάσῃ κανεὶς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς τελετάς, τὰς ὥρας τῆς συνδιαλέξεως καὶ τοὺς περιπάτους, τοὺς χορούς, τὰ κηρύγματα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς ὥρας τῆς περιποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ του, τῆς κομμώσεως, τῶν λουτρῶν κλπ. Ἂν ἔχω σήμερα καιρὸ νὰ σοῦ γράψω, εἶναι γιατὶ ἔλουσα τὰ μαλλιά μου, καὶ πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι. Ἡ ἐργασία αὐτὴ κράτησε ὅλο τὸ πρωΐ. Καὶ γιὰ ὅσες θέλουν νὰ ἀλλάξουν τὸ χρῶμα τῆς κόμης των σὲ Βενετσιάνικο ξανθό, διαρκεῖ πολλὲς φορὲς δώδεκα ὧρες. Ἡ κόμμωσις εἶνε διὰ τὰς κομψευομένας, σὰν μουσικὴ πολύπλοκος καὶ σοφή, καὶ τρεῖς καμαριέρες συγχρόνως μόλις ἐπαρκοῦν. Ἡ κυρία Διάνα, δούκισσα τοῦ Βαλεντινουά, μᾶς δίνει τὸ παράδειγμα. Τὸ κεφάλι της εἶναι ὁλόκληρη βιτρίνα κοσμηματοπωλείου. Τὰ μαλλιά της, τυλιγμένα σὲ μαξιλαράκια, καὶ ὑποστηριγμένα ἀπὸ χτένες φιλντισένιες, παίρνουν τέτοια σχήματα, ὥστε θυμίζουν τὰ μικροτεχνήματα ἀπὸ πορσελάνη τῶν Φλωρεντινῶν τεχνιτῶν. Ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη ἐνθαρρύνει τὶς φλωρεντινὲς κομμώσεις, ἀέρινα οἰκοδομήματα σὰν κογχύλια ἢ σὰν πτερύγια καὶ στὴν κορυφή, ἐκεῖ ποὺ οἱ ἱερεῖς ἔχουν τὴ φαλάκρα, ἕνα καπελλάκι ἀπὸ βελοῦδο μπλὲ ἢ πορφυρό, γαρνιρισμένο ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ μὲ ἁλυσσίδες ἀπὸ λεπτὸ χρυσό.

Ἅμα τελειώσει αὐτὴ ἡ διαδικασία, οἱ καμαριέρες μᾶς περνοῦν τὶς μακρυὲς κάλτσες ἀπὸ κρεμεζὶ ἢ ρὸζ μεταξωτό, τὸ ψηλοτάκουνο παποῦτσι μὲ τὸ κόκκινο τακοῦνι γαρνιρισμένο στὸ ἀπάνω μέρος μὲ ἕνα φιόγκο ἀπὸ δαντέλλα. Ὕστερα, ἀπάνω ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο μισοφόρι ποὺ πέφτει ὡς τὰ νύχια, φοροῦμε δυὸ ἢ τρεῖς φοῦστες βαρειὲς καὶ ἀλύγιστες, ἀπὸ στόφφα ἀσημιά, καὶ ὑψωμένες γύρω στοὺς γοφοὺς μὲ τὸ κρινολῖνο. Γύρω ἀπὸ τὰ φουσκωτὰ μανίκια μας τυλίγονται στριφτὲς πιέτες, ποὺ ἀρχίζουν συνήθως ἀπὸ τὸν ὦμο. Τὸ ἐπανωκόρμι εἶναι στενὸ καὶ μακρόμεσο, μυτερὸ μπροστά, σὰν θώραξ ἀπὸ στόφφα, μὲ κολλαριστὴ τραχηλιά, ποὺ φαρδαίνει ἀπὸ πίσω, γιὰ νὰ μὴ χαλάσει τὴν κόμμωση. Προσθέσατε τώρα ἀφθονία κοσμημάτων, βραχιόλια, δακτυλίδια, σκουλαρίκια, περιλαίμια, ἁλυσσίδες ἀπὸ μαργαριτάρια, ἄστρα στὰ μαλλιὰ καὶ στὸ λαιμό, καὶ θἄχετε τὴν εἰκόνα τῆς μεγάλης κυρίας τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς. Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πὼς πολλὲς ἀπὸ μᾶς μισανοίγουν τὸ ἐπανωκόρμι μὲ τολμηρὴ μύτη ἀνάμεσα στὰ στήθη.

Τὰ ροῦχα μας εἶναι σὰν πανοπλία. Καὶ ἀπὸ περίεργη σύμπτωση, ἡ μόδα τῶν ἀνδρικῶν στολῶν γίνεται πιὸ κομψή, στενὴ καὶ εὐλύγιστη.

Ὁ χορὸς ὅπου πῆγα χθές, ἦταν ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ποὺ ἐδόθησαν ποτὲ στὸ Παρίσι. Ὁ βασιλεύς, ὅλος στὸ ἄσπρο μεταξωτό, μὲ καπελλάκι ἀπὸ ἄσπρο σατέν, διανθισμένο μὲ μπριλλάντια, χόρεψε τὴν Παβάν, στὸ χορὸ αὐτὸ ὅπου ὁ καβαλλιέρος ἀνασηκώνει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ σπαθιοῦ του τὸ μακρὸ μανδύα του, σὰν οὐρὰ παγωνιοῦ. Χορεύθηκαν καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν ἄλλοι χοροί, καὶ ἕνας σχεδὸν χωριάτικος, ὅπου οἱ χορευταὶ χτυποῦν παλαμάκια κατὰ ὡρισμένα διαστήματα. Ἄλλοι, παλαιότεροι χοροί, παριστάνουν κυριολεκτικὰ μικρὲς σκηνὲς ἀλληγορικές, καὶ τὸ νόημά των μαντεύεται εὔκολα. Ἡ χορεύτρια, σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος, ἀποφεύγει τὸν καβαλλιέρο καὶ ἀποκρούει τὶς προτάσεις του, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ γονατίζει μπροστά της καὶ τὸν συγχωρεῖ. Τὰ μεσάνυχτα, ἐδόθη συναυλία μὲ ἱσπανικὲς κιθάρες, μὲ ἰταλικὲς ἅρπες δεκατεσσάρων χορδῶν καὶ μὲ βενετσιάνικα ὄργανα, στολισμένα μὲ φίλντισι. Ὕστερα ἀκούσαμε ἕνα σόλο φλάουτο, καὶ ὁ Λαμπὲρ ἐτραγούδησε. Κατόπιν εἴδαμε μιὰ ἰταλικὴ μασκαράτα, ὅπου Πιερρότοι, Κολομπῖνες καὶ Ἀρλεκῖνοι ἐχειροκροτήθησαν πάρα πολύ.

Τέλος, ἐσέρβιραν τὸ σουπέ, μὰ ποτὲ ἀπὸ κυνῆγι, ζαχαρωτά, τριαντάφυλλα καὶ χρυσωμένα ἄστρα στὶς τοῦρτες. Καὶ σᾶς σκέφθηκα, ἐξάδελφέ μου, τρώγοντας ποτὸ ἀπὸ ἀγριόχοιρο. Μόνον μιὰ σκιὰ ὑπῆρξε γιὰ μένα στὴν ἑορτὴ αὐτή. Ὁ νέος Βενετὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐχόρεψα τόσο συχνά, φαίνεται ὅτι ἔχει πιασθῆ στὰ δίχτυα μιᾶς ὄχι καὶ τόσο νέας μελαχροινῆς, ποὺ εἶναι ὕποπτη ὡς κατάσκοπος τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἂν ἔπεφτε στὰ νύχια της, θὰ τῆς ἀπεκάλυπτε τὰ μυστικὰ τῆς συμμάχου μας Βενετίας.

10 Φεβρουαρίου

Χθὲς, ἐνῶ διαβάζαμε στὸν κύκλον τῆς βασιλίσσης ἕνα κεφάλαιο τοῦ Ἀμαδι, μᾶς ἐπεσκέφθη ἡ πιὸ περίεργη προσωπικότης, ὁ κ. Νοστράδαμος. Εἶναι εἶδος μάντεως καὶ ἡ βασίλισσα τὸν δέχεται μὲ σεβασμό. Ὁ εὐνοούμενος ἀστρολόγος της πῆγε κατσουφιασμένος καὶ κάθησε σὲ μιὰ φωνιά, στραβοκυττάζοντάς τον ὅλο τὸ βράδυ. Ὁ Νοστράδαμος κάνει τὸ σπουδαῖο, καὶ ἀνήγγειλε, μὲ μπερδεμένα λόγια, ποὺ ἤτανε σὰ νάβγαιναν ἀπὸ καμμιὰ σπηλιά, χίλια ἀσαφῆ καὶ μυστηριώδη πράματα, καὶ μᾶς μίλησε γιὰ τὶς Σίβυλλες, σὰ νὰ εἶς εἶχε συναντήσει προχθές. Ὕστερα προσεφέρθη νὰ μᾶς πεῖ καὶ τὴν τύχη μας ἀπὸ τὸ χέρι μας. Ἐβγάλαμε τὰ μυρωμένα γάντια μας, ἀλλὰ οἱ Ἰταλίδες ἔτρεμαν κ' ἔκαναν σὰν κυνηγημένα πουλιά. Οἱ κύριοι ἐξαφανίσθηκαν μόλις τοὺς εἶπε: ἡ σειρά σας, ἱππόται μου. Ἡ βασίλισσα ἠρνήθη νὰ τοῦ δείξῃ τὸ χέρι της, καὶ ὁ ἀστρολόγος Βουτζιέρι κατακοκκίνισε ἀπὸ θυμὸ στὴ γωνιά του. Ἡ συντροφιά, ποὺ εἶχε τρομάξει λίγο μὲ τὸ μάγο, ξαναβρῆκε τὰ κέφια της, ὅταν ὁ πρίγκηψ τοῦ Σαλέρνου ἔφερε τὴν κιθάρα του καὶ τραγούδησε Ναπολιτάνικες καντσονέττες.

22 Φεβρουαρίου

Γιὰ τί ζητήματα κουβεντιάζουν, μὲ ρωτᾶτε, στὸν κύκλο τῆς βασιλίσσης; Γιὰ τὸν ἔρωτα, καὶ λίγο γιὰ θεολογία, ὅταν παρουσιάζεται κανένας σεβαστὸς ἱεράρχης. Ζυγίζομε δύσκολα ἠθικὰ προβλήματα, καὶ ἀναφέρομε τοὺς σπουδαίους συγγραφεῖς, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἅγιον Αὐγουστῖνον, τὸν Βοκάκιο, τοὺς Πατέρας τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας κ.λ.π. Ἀλλὰ συνήθως παίρνομε ἀφορμὴ ἀπὸ κανένα ἐπεισόδιο τοῦ Ἀμαδι καὶ φιλοσοφοῦμε ἐπὶ τοῦ ἔρωτος. Οἱ γρηὲς κυρίες, ποὺ εἶχαν ἀκούσει στὰ χρόνια τους τὸν Φικῖνον καὶ τὸν Ράμους, εἶναι ὑπὲρ τοῦ ἀνιδιοτελοῦς καὶ πλατωνικοῦ ἔρωτος. Οἱ Ἰταλίδες ὅμως τῆς ἀκολουθίας τῆς Αἰκατερίνης, θεωροῦν τὸ Βοκάκιο σὰν ἄψογο συγγραφέα καὶ οἱ Γαλλίδες μένουν πιστὲς στὴν παράδοση τῶν Ἱπποτῶν τῆς Στρογγύλης Τραπέζης καὶ ἐνθουσιάζονται γιὰ τὸν Τριστάνο. Ἡ κυρία Λοντέλλα — ἡ Ἰταλίδα ποὺ γλυκοκυττάζει τὸν Βενετό μου — μιλεῖ μόνον ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐκδίκηση μιᾶς προδομένης ἀγάπης. Τότε εἶναι φοβερή, μᾶς διηγεῖται ἀνατριχιαστικὲς ἱστορίες, καὶ μὲ κυττάζει ἰδιαιτέρως ἐμένα.

28 Φεβρουαρίου.

Θάψαμε χθὲς τὸν Καρνάβαλο μ' ἕνα μυθολογικὸ μπαλέττο στῆς μαρκησίας Σαὶντ-Ἀντρέ. Ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ τοῦ Ὀλύμπου παρουσιάσθησαν καὶ ἐχόρεψαν γύρω ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος. Τὸ σουπὲ μόνον ἄργησε πολύ, καὶ ὅταν ἐκτύπησε μεσάνυκτα, σηκωθήκαμε πανικόβλητες ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ διασκορπισθήκαμε. Στὶς 6 τὸ πρωΐ, πῆγα μὲ τὴ βασίλισσα καὶ ὅλη τὴν ἀκολουθία στὴ Νὸτρ-Ντὰμ, ὅπου ἕνας τρομερὸς Δομινικανὸς ἐκήρυξε ἐναντίον τῶν συγχρόνων ἠθῶν, μὲ πολλοὺς ὑπαινιγμοὺς ἐναντίον τοῦ μπαλέττου. Ὡς τὸ Μεγάλο Σάββατο, προσευχὴ καὶ μεταμέλεια. Ἡ Θεία Πολιτεία ἀντικατέστησε τὸ Δεκαήμερον. Ἡ βασίλισσα δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ἄλλην διασκέδασιν, παρὰ νὰ ἐπισκεπτώμεθα τὰ μαγαζιά. Πηγαίνομεν κυρίως στὰ κοσμηματοπωλεῖα, ὅπου θαυμάζομεν τὴν τέχνην τῶν Ἰταλῶν χρυσοχόων. Συχνάζομεν ἐπίσης σ' ἕνα μυροπώλην, ποὺ ἔχει ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ τὰ ἐλιξίρια ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Βαγδάτην καὶ τὸ Κάϊρον. Τὸν λέγουν πολὺ ἔμπειρον στὰ μαγικὰ φίλτρα καὶ δηλητήρια. Ἡ βασίλισσα τὸν ἐκτιμᾷ πολύ. Καὶ ἡ κόμησσα Λαντέροα τὸν βλέπει σχεδὸν κάθε μέρα.

4 Μαρτίου.

Ἔμαθες, ἐξάδελφέ μου, τὴν ἄφιξιν στὸ Παρίσι ἑνὸς Τούρκου πασᾶ, πρεσβευτοῦ τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου; Εἶναι Μαυριτανός, καὶ κατέλυσε στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο. Βγαίνει ντυμένος μὲ χρυσοΰφαντο φόρεμα καὶ τὸν ἀκολουθοῦν δώδεκα ἀκόλουθοι στὰ κόκκινα...

15 Ἀπριλίου.

Πάει τέλος πάντων κι' αὐτὴ ἡ Σαρακοστή! Ὁ καιρὸς εἶναι τόσο θαυμάσιος ποὺ κάνομε ἤδη ἐκδρομὲς καὶ τρῶμε στὴν ἐξοχή. Χθὲς δειπνήσαμε στὸ Μεντόν, στοῦ Καρδιναλίου τῆς Λωρραίνης. Ἡ αἴθουσα ἦταν στρωμένη μὲ ἀρωματικὰ χαρτιὰ καὶ μὲ ὑακίνθους καὶ τουλίπες. Τὰ ἑλληνικά, ἀνδαλουσιανὰ καὶ σικελικὰ κρασιά, μᾶς εὐθύμησαν ἐξαιρετικά. Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη διασκέδασις ἦταν ἡ παρουσία τοῦ ἐφημερίου τοῦ Μεντόν, καταπληκτικοῦ ἀνθρώπου ποὺ μιλεῖ ὅλες τὶς γλῶσσες καὶ κάποτε ἦταν ἀφωρισμένος. Ἔγραψε ἕνα περίεργο βιβλίο, τὸν Πανταγρουέλ, καὶ λέγεται Φραγκῖσκος Ραμπελαί.

10 Μαΐου.

Μπερτράν, συγχωρῆστε με, καὶ τρέξετε νὰ μὲ σώσετε. Θὰ γίνω γυναῖκα σας μόλις τὸ θελήσετε. Καταστροφὴ ἔπεσε ἐπάνω μου, καὶ φεύγω ἐσπευσμένως ἀπὸ τὴν Αὐλήν. Τὴν Κυριακήν, ὁ Βενετός μου μοῦ ἔφερε μιὰ βεντάλια κλεισμένη σὲ βελουδένια θήκη, ὡς δῶρον. Μοῦ εἶπε νὰ τὴν ἀνοίξω μόνη μου, καὶ ἔφυγε γρήγορα. Δὲν εἶχα καιρὸ καὶ εἶπα στὴν καμαριέρα μου νὰ τὴν κλείσῃ στὸ ἑρμάρι. Ἀλλὰ καθὼς ἔβγαινα νὰ μπῶ στὸ ἁμάξι μου, ἕνας ἄγνωστος μὲ μάσκα μοῦ ἔχωσε στὸ χέρι ἕνα σημείωμα: «Ἡ βεντάλια εἶναι δῶρο τῆς κομήσσης Λ. καὶ ἔργο τοῦ Ρενὲ τοῦ Φλωρεντινοῦ. Προσέχετε τὴ ζωή σας». Ἀνέβηκα τρέχοντας στὸ δωμάτιό μου. Ἡ κακομοίρα ἡ Λουτζέττα στριφογυρίζει μὲ σπασμοὺς ἀγωνίας στὸ πάτωμα καὶ κοντά της ἦταν ἀνοικτὴ ἡ βεντάλια. Ἡ βασίλισσα μοῦ εἶπε. Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦν τίποτα νὰ κάνουν. Ἀπὸ τὸ δηλητήριον ἀπέθανε στὴ Ρώμη ὁ θεῖός μου, ὁ Λέων ὁ Χ. Θὰ διώξω τὴν κόμησσα. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μαθευθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Χαίρετε, κυρία. Θὰ δώσω διαταγὰς νὰ σᾶς ὁδηγήσουν μὲ τὸ ἁμάξι εἰς ὅποιο μοναστῆρι διαλέξετε. Ὁ Θεὸς μαζί σας!»

Γρήγορα, Μπερτράν, γρήγορα! Ἐλάτε νὰ μὲ πάρετε! Θὰ σᾶς γίνω ἡ πιὸ ἀφωσιωμένη σύζυγος.

Κλαίρη

ζη τεχνητῶς ἀπὸ τὸ τάδε ἢ δεῖνα δόγμα. Αὐτὴ εἶνε ἡ νόμιμος καὶ δικαιολογημέεη περιοχὴ τῆς ἀληθινῆς αἰδοῦς.

Η ΑΙΔΩΣ ΚΑΙ Η ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ αἴσθημα τῆς αἰδοῦς καὶ ἡ σεμνοτυφία εἰς τὴν γυναῖκα ἔχει εἰδικὸν χαρακτηρισμόν, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὴν ἀηδίαν ποὺ αἰσθάνεται αὐτὴ διὰ τὴν πορνογραφίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὴν προσήλωσίν της εἰς τὴν μόδαν. Πολλαὶ γυναῖκες αἰσθάνονται ἀληθῆ φρίκην καὶ τρόμον ὅταν πρόκειται νὰ ξεσκεπάσουν ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματός των, ἔστω καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰατρόν, καὶ ἐξαγριώνονται φοβερὰ ὅταν ἀναγκασθοῦν νὰ τὸ κάμουν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ στηρίζεται κυρίως εἰς τὴν συνήθειαν καὶ τὴν κοινωνικὴν σύμβασιν, σπανιώτερα δὲ εἰς τὴν ἔλλειψιν ἢ τὴν ἀπόκλισιν τῶν φυσικῶν ἐρωτικῶν συναισθημάτων. Ἀναθρεμμέναι μὲ σεμνοτυφίαν, ὅπως συμβαίνῃ ἐντελῶς ἀνόητα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, αἱ γυναῖκες χάνουν τὴν φυσικότητά των καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν διέγερσιν, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν διαρκῆ τρόμον ποὺ προέρχονται ἀπ' αὐτό. Αἱ ὑπερβολαὶ τῆς σεμνοτυφίας ὁδηγοῦν ἄλλωστε συχνὰ εἰς τὴν ἀντίθετον κατάχρησιν, ἢ καταλήγουν εἰς ὑποκρισίαν. Ἡ σεμνότυφος χάνει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός της, ἐντρέπεται διὰ τὰ φυσικώτερα πράγματα καὶ εὑρίσκεται ἕνεκα τούτου εἰς διαρκῆ βασανιστήρια.

Μὲ τὴν ἀνατροφήν, μπορεῖ κανεὶς νὰ δημιουργήσῃ ἢ νὰ θεραπεύσῃ τὴν σεμνοτυφίαν εἰς τὰ παιδιά. Τὴν δημιουργοῦν ὅσοι χωρίζουν τὰ δύο φύλα, ἐνδύουν τὰ παιδιὰ αὐστηρὰ καὶ κατάκλειστα, καὶ ἰδίως ὅσοι μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ παράδειγμα τὰ κάνουν νὰ θεωροῦν τὴν γυμνότητα ἐντροπήν. Τὴν θεραπεύουν ἀντιθέτως ὅταν συνειθίζουν τὸ παιδὶ νὰ θεωρῇ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὰς λειτουργίας του καὶ ὅλα τὰ μέρη του, ὡς κάτι φυσικόν, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζεται νὰ ἐντρέπωνται καθόλου, καὶ ὅταν τοὺς διδάξῃ κανεὶς μὲ σοβαρὸν καὶ παιδαγωγικῶς κατάλληλον τρόπον τὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων καὶ τὸν κοινωνικὸν των ρόλον, ἀντὶ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀφελεῖς ἐρωτήσεις των μὲ μυθώδη ψεύματα καὶ μὲ μυστηριώδη ὑπονοούμενα.

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Ὁ ἔρως διαφοροποιεῖ εἰς πολλὰ σημεῖα τὴν ψυχικότητα τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς γυναικός. Τὸ χαρακτηριστικώτερον γνώρισμα διὰ τὴν γυναῖκα εἶνε ὅτι ὁ ἔρως παίζει πολὺ μεγαλείτερον ρόλον εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν συνειδητὴν της ζωήν. Ἀπετελεῖ τὸν προορισμόν της, πολὺ περισσότερον παρὰ διὰ τὸν ἄνδρα. Χωρὶς ἔρωτα, ἡ γυναῖκα ἀπαρνεῖται τὴν ἰδίαν της φύσιν καὶ παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε φυσιολογική.

Διὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν φυσικότητά τους, αἱ γυναῖκες ἔχουν περισσοτέραν ἀνάγκην παρὰ οἱ ἄνδρες ἀπὸ ἰσχυρὰ ἀντισταθμίσματα διὰ τὸν σεξουαλικὸν ἔρωτα, τοῦ ὁποίου στεροῦνται, ἄλλως γίνονται ἀπεξηραμένα καὶ ἐγωϊστικὰ ὄντα. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα κατέχει τόσην ἐνεργητικότητα καὶ φυσικὴν ἐπιμονήν, καὶ τόσην δύναμιν ὑπομονῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ὥστε ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε ἱκανωτέρα τοῦ ἀνδρὸς διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνωμαλία τῆς ὑπάρξεώς των. Ὅσαι δὲ ἐξ ἰσχυρᾶς προδιαθέσεως ἀφιερώνονται εἰς φιλανθρωπικὰ καὶ κοινωνικὰ ἔργα, εἰς τὴν φροντίδα τῶν ἀσθενῶν ἢ τῶν παιδιῶν, ἢ εἰς ἄλλα χρήσιμα ἐπαγγέλματα, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς των, δύνανται νὰ διακριθοῦν εἰς τοὺς κλάδους αὐτοὺς εἰς τοιοῦτον σημεῖον, καὶ νὰ εὕρουν τόσην ἱκανοποίησιν, ὥστε νὰ ἀποκτήσουν πραγματικόν, ἂν καὶ τεχνητὸν ἀντιστάθμισμα διὰ τὰς ἐρωτικὰς ἡδονὰς ποὺ δὲν ἔχουν. Κακῶς ἔκριναν ἄλλαι ἐποχαὶ ὑπὸ τὴν ἄποψιν αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ἡ νεωτέρα χειραφέτησίς της δεικνύει ὅλας τὰς ἱκανότητάς της καὶ ὑπόσχεται πολλὰ διὰ τὸ μέλλον.

Ἀλλὰ ἡ γεροντοκόρη ποὺ ἔμεινε μόνον μὲ τὸν ἐγωϊσμόν της, τὰς μικράς της μανίας τὴν γκρίναν της καὶ τὴν κακογλωσσιάν της, καὶ ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ δημιουργήσῃ τίποτε βοηθουμένη ἀπὸ τὰς πνευματικάς της καὶ μόνον δυνάμεις, ὅλη της ἡ διανοητικότης ἀποξηραίνεται καὶ φθίνει, ἀφοῦ στερηθῇ τὸν ἔρωτα. Ὁ γάτος, τὸ σκυλάκι, αἱ χίλιαι φροντίδες ποὺ ἐφευρίσκει διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ ζαρωμένου ἐγώ της, καὶ αἱ ἐπιμελεῖς ἀσχολίαι διὰ τὸ μικρό της νοικοκυριό, καταντοῦν νὰ καταλάβουν ὅλον της τὸ εἶναι. Δὲν εἶνε ἐκπληκτικὸν πῶς τέτοια ὄντα προκαλοῦν τὴν εἰρωνείαν ἢ τὸν οἶκτον.

Μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι, ἂν καὶ ἀνύπανδροι, εὑρίσκουν μίαν ἀποζημίωσιν διὰ τὰ ἐρωτικὰ αἰσθήματα εἰς τὴν ἀγάπην ποὺ αἰσθάνονται δι' ἕνα συγγενῆ ἢ φίλον, ἄνδρα ἢ γυναῖκα, καὶ τὸ αἴσθημα αὐτό, ἂν καὶ ὄχι ἐρωτικόν, δὲν εἶνε ὅμως ὀλιγώτερον βαθύ. Ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις τῶν αἰσθημάτων των βελτιώνει τὴν ψυχικήν των διάθεσιν καὶ γεμίζει ἐν μέρει τουλάχιστον τὰ κενά. Δὲν ἐπαρκεῖ ὅμως συνήθως καὶ δὲν εἶνε παρὰ τὸ μὴ χεῖρον κακόν. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀποκλειστικότητός του, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀφοσιώσεως προκαλεῖ συνήθως βλαβερὰ ἀποτελέσματα, διότι ὁ ὁρίζων της εἶνε πολὺ περιωρισμένος. Ἂν τὸ ἀντικείμενον τῆς στοργῆς τῆς γεροντοκόρης ἀποθάνῃ ἢ τὴν ἐγκαταλείψῃ, αὐτὴ τὰ χάνει τελείως. Δὲν τὴν ἀφήνει πλέον ἡ λύπη, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἀπελπισία, ἐκτὸς ἂν εὕρῃ εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν μίαν διέξοδον καὶ μίαν παρηγορίαν, ὅπως βλέπομεν συχνότατα εἰς γυναῖκας στερημένας ἀπὸ ἔρωτα, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε ὕπανδροι, καὶ ἀπεγοητεύθησαν ἀπὸ τὸν σύζυγόν των, ἢ ἔμειναν χῆραι, κ.λ.π.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΟΥΜΑΝ ΣΤΕΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΟΥ

Πῶς ἤρχισε τὴν σταδιοδρομίαν του. — Ἀπὸ φοιτητὴς τῆς νομικῆς μαθητὴς τοῦ μεγάλου μουσικοδιδασκάλου Βήκ. — Ἡ σταδιοδρομία ποὺ καταπλήσσει. — Ὁ Σοῦμαν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κλάρκ τὴν κόρη τοῦ Βήκ. — Οἱ παραμονὲς τοῦ γάμου του...

Οἱ νόμοι, αἱ δίκαι, οἱ κώδικες δὲν μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ πνεῦμα τοῦ ταραγμένου νέου ποὺ περιδιάβαζε κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα στοὺς κήπους τῆς Ἀδελβέργης, χειρονομώντας καὶ μιλώντας μόνος του. Ὠνομάζετο Ροβέρτος Σοῦμαν ἀλλὰ εἶχε στὰ κρυφά του καὶ ἄλλα ὀνόματα, καὶ ἂν ἐταράσσετο ἔτσι στὴ μοναξιά του, ἦταν γιατὶ ἔζουσαν μέσα του ἠθοποιοὶ ἕτοιμοι νὰ βγοῦν στὴ σκηνή, καὶ φώναζαν ἀπὸ ἀνυπομονησία. Μιὰ μέρα, τὰ δαιμόνια, ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν παρεδόθησαν σὲ τέτοιον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ὁ νέος κατάλαβε τέλος γιατὶ εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο. Ἀποχαιρέτησε τοὺς συντρόφους του, τοὺς φοιτητὰς τῶν νομικῶν καὶ ἐδήλωσε πὼς εἶχεν εὕρει τὸν προορισμό του. Θὰ γινόταν συνθέτης.

Ὅλη ἡ πόλις ἤξερε τὴν ἀξία τοῦ καθηγητοῦ Βήκ. Ὁ Σοῦμαν ἐκτύπησε τὴν πόρτα του. Τοῦ ἄνοιξε ἕνα κοριτσάκι. Εἶχε γλυκὸ μακρουλὸ πρόσωπο καὶ δυὸ μεγάλες μποῦκλες ἔπεφταν πλάϊ στὸ κάθε αὐτί.

—Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας; ρώτησε ὁ νέος.

—Ἔχει μάθημα.

Αὐτὸς ἐπερίμενε λίγο, κουβεντιάζοντας μὲ τὸ κοριτσάκι. Τοῦ εἶπε πὼς ὀνομάζεται Κλάρα καὶ εἶνε ἕνδεκα ἐτῶν.

—Κλάρα; Τί ὡραῖο ὄνομα! Σᾶς ἀρέσουν οἱ κοῦκλες, δεσποινίς;

—Δίνω κονσέρτα, κύριε, διεμαρτυρήθη καὶ χάθηκε γελώντας. Ὁ καθηγητὴς μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ὁ Σοῦμαν συστήθηκε στὸ Βὴκ καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸ μεγάλο του πόθο. Ἤθελε νὰ γίνῃ «καταπληκτικὸς» ἐκτελεστὴς καὶ ὁ πατέρας τῆς Κλάρας ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴ φιλοδοξία τοῦ νέου. Σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, ὁ ἐρασιτέχνης θὰ ἄλλαζε γνώμη Τί οἴηση! Ν' ἀρχίζῃ πιάνο δεκαννέα ἐτῶν! Μὰ τίποτα δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Σοῦμαν. Ρίχτηκε στὴ δουλειὰ μὲ τέτοια ζέση ὥστε τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ὡραιότατα, καὶ θὰ πετύχανε τὸ σκοπό του ἂν δὲν εἶχε κάνει ἕνα παραδοξότατο πείραμα γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησία τῶν δακτύλων. Εἶχε δέσει μιὰ θηλειὰ στὸ τρίτο δάκτυλο καὶ τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατά, ποὺ σακατεύθηκε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴ σταδιοδρομία τοῦ δεξιοτέχνη.

Ἡ δοκιμὴ ὅμως δὲν πῆγε χαμένη. Ὁ νέος εἶχε πατήσει τὸ μαγικὸ μονοπάτι, ἀπ' ὅπου δὲ γύριζε κανείς. Προχωροῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ ἀποκάλυψι στὴν ἄλλη, συνειδητοποιοῦσε τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς σκοτεινοὺς ἀγγέλους ποὺ τραγουδοῦσαν μέσα του, μεγάλωναν μαζί του καὶ ὑπαγόρευαν θαυμαστὲς μελωδίες. Συχνὰ ἔφερνε στὸ δάσκαλο ἕνα τετράδιο μὲ συνθέσεις. Ἡ μικρὴ Κλάρα καθόταν στὸ πιανο, διάβαζε ἐκ τοῦ προχείρου ὅ,τι αὐτὸς εἶχε γράψει, χειροκροτοῦσε καὶ κύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὸ νέο ποὺ ὠνόμαζαν στὴν οἰκογένεια περιπαικτικά: «Καταπληκτικό».

* *

Τὰ χρόνια πέρασαν. Ὁ Σοῦμαν ἔγινε διάσημος. Ἔδωσε ὄνομα καὶ φωνὴ στοὺς ἀόρατους φίλους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν στὴ ζωή. Ἀναγνωρίζει τόση ἐπιρροὴ στοὺς καλοὺς αὐτοὺς δαίμονες, στὰ εὐνοϊκὰ πνεύματα, ποὺ ἐξαφανίζεται πίσωθέ τους καὶ ὑπογράφει τὶς συνθέσεις του μὲ τὰ ψευδώνυμα ποὺ τοὺς ἔδωσε ἡ φαντασία του: Φλορεστὰν καὶ Εὐσέβιο. Τοὺς βάζει νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν. Τοὺς ἀναθέτει νὰ διερμηνεύσουν τὶς πιὸ βαθειές του λαχτάρες. Τὸν ἐρωτοῦν σχετικὰ ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ. Εἶνε τὸ μυστικό του καὶ τὸ μυστικὸ τῆς Κλάρας Βήκ. Ἡ μικρὴ φίλη τῶν παληῶν χρόνων ἔγινε τώρα ἡ ἔμπιστή του, τὸ πάθος του, ἡ Μοῦσα του καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του.

Τὸ εἰδύλλιο πλέχτηκε μ' εὐκολία. Ἔπαιζαν στὸ ἴδιο πιάνο τὶς ἴδιες σονάτες, διάβαζαν τὰ ἴδια βιβλία καὶ ὁ Ροβέρτος γιὰ χάρη της διαλέγει τὶς ψιλὲς μεταξωτὲς γραβάτες καὶ τὰ χιονάτα γελέκια, καὶ γιὰ χάρη του στρώνει ἡ Κλάρα τόσο γυαλιστερὰ τὰ μαλλιά της καὶ ρίχνει ἀρωματικὲς σταγόνες στὸ μαντῆλι της.

Ψυθιριστὰ τὴ ρωτάει ἂν τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ ἀπαντᾷ μ' ἕνα χαμόγελο. Εἶνε στὴν κορυφὴ τῆς εὐτυχίας. Μὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ στὸν πόνο εἶνε μικρὴ ἡ ἀπόστασις. Ὁ πατέρας τῆς Κλάρας, τοὺς χωρίζει, γιοτὶ ἡ μικρὴ εἶνε μόλις δεκαέξη χρονῶν. Τὴν ἐπιτηροῦν, τὴν ἀπομακρύνουν, τὴν ἐμποδίζουν νὰ γράψῃ. Μ' ὅλα ταῦτα τοῦ γραφει καὶ ὁ Ροβέρτος, καθισμένος στὸ πιάνο του συνθέτει, ἄλλοτε μ' ἐλπίδες, ἄλλοτε ἀπελπισμένος. Συνθέτει τὴ Συμφωνία ἔργο 17 καὶ ἐπιγράφει: Μέσ' στὴν ἀπέραντη συμφωνία— ὅπου ὀνειρεύεται καὶ πλέει ὁ κόσμος— ἕνα τραγοῦδι ἀπέραντης γλύκας —στενάζει καὶ πετᾷ στοὺς οὐρανούς.

Τὸ τραγοῦδι τῆς ἀπέραντης γλύκας εἶνε ἡ ἀγαπημένη, εἶνε ὁ ἔρωτας, τὸ λέει σ' ἕνα γράμμα του στὴν Κλάρα: «Τὸ πρῶτο μέρος εἶνε τὸ πιὸ παθητικὸ κομμάτι ποὺ ἔγραψα: εἶνε μιὰ ἀτελείωτη κραυγὴ ἀγάπης πρὸς ἐσένα... Δὲν εἶσαι σὺ ἡ ἴδια τὸ τραγοῦδι ποὺ ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή; Ναί, ἐσὺ εἶσαι, καὶ τὸ ξέρεις καλά...»

Ὁ χωρισμὸς ὅμως διαρκεῖ πολύ. Ὁ γέρο-Βὴκ φοβᾶται τὸ μαθητή του. Φοβᾶται τὸ Φλορεστὰν καὶ τὸν Εὐσέβιο καὶ τὸν ὅμιλο τῶν φαντασμάτων καὶ τοὺς δαιμονικοὺς καλπασμοὺς ποὺ ρίχνουν τὸν συνθέτη σὲ πυρετό. Ἔλεγε συχνὰ πὼς ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἔχει θέσιν σ' ἕνα νοικοκυριό.

* *

Ἡ Κλάρα γράφει πάντα τρυφερὰ γραμματάκια ποὺ ἐξωραΐζουν «τὸ δυστυχισμένο καλοκαῖρι του 1836». Τὸν ἄλλο χρόνο, ἡ ἐλπίδα στερεώνεται, ἡ Κλάρα ὑπόσχεται τέλος θετικά. «Δὲ μοῦ ζητᾶς παρὰ ἕνα ναί; τοῦ γράφει. Πῶς νὰ μὴν πῇ τόσο μικρὴ λέξι μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ τόσο μεγάλη ἀγάπη;» Ὁ Σοῦμαν ἐνθουσιάζεται. Ὁ Φλορεστὰν καὶ ὁ Εὐσέβιο ἔχουν ἀποχαλινωθῆ. Ὁ συνθέτης δὲν ξεκολλάει ἀπὸ τὸ πιανο. Ἀπὸ τὴ χαρά του γεννιέται ἕνα ἀριστούργημα: Οἱ «Ντεντσμπούντλερς». Γράφει στὴν Κλάρα. «Στοὺς χοροὺς τῶν συντρόφων τοῦ Δαβίδ, ὑπάρχουν πολλὰ θέματα ποὺ εἶνε στοχασμοὶ γάμου καὶ ποὺ γεννήθηκαν στὶς πιὸ ὡραῖες στιγμὲς ἐνθουσιασμοῦ ποὺ δοκίμασα στὴ ζωή μου...» Κι' ἀλλοῦ: «Ἡ Κλάρα μου θ' ἀνακαλύψῃ τὸ νόημά τους, γιατὶ τὸ ἔργο τοῦτο τῆς εἶνε ὁλόκληρο ἀφιερωμένο. Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς παραμονῆς γάμου...».

Δὲν μπῆκε ἀκόμα ἡ εὐτυχία στὴ μικρὴ κάμαρα τοῦ μουσικοῦ· μπῆκε ἕνα πουλὶ πιὸ θαυμαστό: στὰ φτερά του φέρνει τὴ χαραυγὴ καὶ στὸ ράμφος του τὸ κρυστάλλινο δαχτυλίδι ποὺ ἁρμόζει στοὺς νεραϊδένιους ἔρωτες. Λέει: Αὔριο, καὶ ὅποιος τὸ ἀκούει, φλογίζεται καὶ τρέμει. Τραγουδάει τὶς ὧρες τὶς ἀγρυπνίας τόσο ἀργὲς καὶ γλυκές, ποὺ θἄπρεπε νὰ μὴν τελειώσουν ποτέ.

Ἡ κατάκτησις πραγματοποιήθηκε. Στὸ δωμάτιο τώρα, μιὰ νέα γυναῖκα μὲ ρόδινο φόρεμα κάθεται στὸ πιάνο κι' ἕνας μελαχροινὸς νέος στέκεται πίσω της. Ἔφθασε ἡ τρισευτυχισμένη στιγμή: Ἡ Κλάρα θὰ διαβάσῃ τὴν ἱστορία τοῦ μεγάλου ἔρωτος ποὺ γράφηκε μόνο γι' αὐτήν, σὲ γλῶσσα ποὺ μόνο αὐτὴ καταλαβαίνει. Ὁ Σοῦμαν περιμένει τὴν κραυγὴ χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης τὴ λέξι ποὺ θ' ἀποδείξῃ πὼς συναντήθηκαν οἱ δυὸ ψυχές. Μὰ ἡ Κλάρα στενάζει φουρκισμένη καὶ λέει:

«Προτιμῶ τὸ Καρναβάλι σου, ἀγάπη μου. Εἶνε πιὸ εὔθυμο. Μοῦ χρειάζονται τρίλιες, στολίδια, λαμπερὰ παιγνίδια.. Δὲν ξέρεις πιὰ λοιπόν, τί ἀπαιτοῦν οἱ βερτουόζοι».

Ἐλπίζει νὰ γράψῃ γι' αὐτὴν ὁ Ροβέρτος της ἕνα «δύσκολο κομμάτι». Μιὰ λεπτὴ χορδὴ ἔσπασε στὴν καρδιὰ τοῦ μουσικοῦ. Ἡ δοκιμὴ ἔγινε. Τὰ χέρια πλέκονται, οἱ ματιὲς ἀνταμώνουν, μὰ οἱ ψυχὲς δὲν μποροῦν νὰ γνωριστοῦν. Τελείωσε, δὲ θὰ γράψῃ πιὰ γιὰ τὸ πιάνο. Ἡ γυναίκα του τοῦ ζητεῖ κονσέρτα. Αὐτὸς ἀπαντᾷ:

«Ἀ! Κλάρα, τί εὐλογία νὰ γράφῃ κανεὶς μελωδίες. Πολὺν καιρὸ καταφρόνεσα αὐτὸ τὸ εἶδος στὴ σύνθεσι. Καὶ τώρα θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ τραγουδῶ, σὰν τὸν κορυδαλλό, ὥσπου νὰ πεθάνω τραγουδώντας!»

Ὁ Φλορεστὰν κι' ὁ Εὐσέβιο δὲν ἐνικήθηκαν. Παρασύρουν τὸ συνθέτη σὲ καινούργιες σφαῖρες, πάντα μακρύτερα καὶ πιὸ ψηλά. Ἀνεβαίνει ὁλοένα ὡς νὰ σπάσῃ ἡ καρδιά του, ἀναζητώντας μιὰ χαρὰ ποὺ δὲν μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ βροῦν στὴ γῆ.

ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ

Η ΖΑΤΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ
κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Ζάτουνα εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ δροσόλουστες πολύμορφες κωμοπόλεις ποὺ τὰ μαγικὰ φυσικὰ τοπία της τὴν κάνουνε νὰ μοιάζῃ τὸ καλοκαῖρι σὰ μιὰ μεγάλη ἀληθινὴ ὄαση.

Ἔχει ἀπέραντα περιβόλια γεμάτα κερασιές, βυσινιές, ἀμυγδαλιὲς κι' ἰδίως καρυδιές, ποὺ ποτίζονται μὲ γάργαρα κρυστάλλινα τρεχούμενα νερὰ ποὔρχονται ἀπὸ βουνὸ ποὺ λέγεται (Γούπατα). Ἀπέχει ψηλὰ ἀπ' τὴ θάλασσα 1160 μέτρα τριγύρω της στέκονται σιωπηλὰ τέσσερα βουναλάκια, ποὺ τὸ μεγαλείτερό της εἶνε ὁ Προφήτης Ἠλίας ἀπ' τὴ κορφή του βλέπεις σχεδὸν ὁλάκερη τὴν ἡρωϊκὴ Ἀρκαδία, Ἠλεία, Μεσσηνία, τὰ Λεχαινὰ τῶν Πατρῶν, τ' ὄρος Χελμό, τὸ Ταΰγετο τῆς Σπάρτης μέχρι Πύργου καὶ Ζακύνθου.

Κωμόπολις χαριτωμένη, γεμάτη θρύλους καὶ ποίησι! μ' ἐμορφιὲς τοπίων ἀφάνταστες ὅπως εἶνε π.χ. τὸ μαγικὸ τοπίο τῆς Ἁγίας Λεούσας, ποὖνε ἕνα μικρό, παμπάλαιο ἐξωκκλῆσι κτισμένο μέσα σὲ σπηλιά.

Ἀπ' ἐκεῖ κατάγεται ὁ Στάϊκος Σταϊκόπουλος, ποὔλαβε ἐνεργὸ μέρος στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1821 καὶ κατέλαβε μὲ πολλοὺς ἄλλους συντρόφους του τ' Ἄργος καὶ τὸ Ναύπλιον.

Ὁ φιλοπρόοδος σύλλογος φιλοδένδρων Ζατούνης ἐδαπάνησε περίπου 500 χιλιάδες δραχμὲς κι' ἔφτιαξε ἕναν ὡραῖο πλωτὸ δρόμο, ποὺ φθάνει ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ χωριοῦ ὡς τὴν ἄλλη. Ποῦ καὶ ποῦ ὑπάρχουν καὶ μικρὲς δενδροστοιχίες ἀπ' ἀκακίες. Εἶνε στολισμένη μὲ πολυάριθμα ἀνθοκήπια, πλούσια σὲ λούλουδα μὲ ἔμορφα μικρὰ συντριβάνια, ποὺ μοιάζουν σὰν τοὺς παιδικοὺς κήπους τῆς Ἀθήνας.

Σήμερα καμαρώνουμε τὴ παναρμόνια ἐξωτικὴ θωριά της, ποὺ τὴ ζηλεύουνε καὶ τὴν ἐπισκέπτονται ὅλοι ἀπ' τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης. Ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ ἔγραψαν γι' αὐτὴ κι' οἱ ποιητὲς ὕμνησαν τὶς φυσικὲς καλλονές της, τὰ νερά της, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ βουνὰ κι' ἀπὸ σπηλιές.

Ἔχει 4—5 ἐργοστάσια βυρσοδεψίας, οἱ δὲ περισσότερες πτωχὲς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ φτιάνουν σαΐσματα, ποὺ τὰ μεταπωλοῦν στὰ διάφορα πανηγύρια, ποὺ γίνονται στὰ χωριὰ τῆς Ἀρκαδίας.

Συγκοινωνία ἔχει τακτικωτάτη μὲ καινουργέστατα πολυτελῆ λεωφορεῖα 20 θέσεων τοῦ Καλοκούση—Κινινῆ. Πρὶν φωτίσῃ ἡ μέρα ξυπνᾶνε καὶ γιὰ πρωϊνό τους ρούφημα πέρνουνε τὸν ὀρεκτικὸ τραγανὰ καὶ ξεκινᾶνε γιὰ τὰ χωράφια, τ' ἀμπέλια τους μὲ φωνὲς καὶ μὲ τραγούδια.

Τὸ καλοκαῖρι ἔρχονται πολλοὶ ξένοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἀπ' τὴν Ἀθήνα, Τρίπολι, Πάτρα, Κόρινθο, Ναύ[illegible] χωριουδάκια ἔχει τριγύρω. Π. χ. τὴν Ἀράχωβα, Παλούμπα, Μάρκο, Βλόγγο, Ζέρζοβα, Ριζοσπηλιά, Μελισσόπετρο... ποὔχουν περίλαμπρη θέα.

Γ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΜΕΘΑ ΣΕ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ;

Πῶς σκέπτονται οἱ τεχνικοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ ὄραμα; Πῶς φαντάζονται αὐτοὶ τὸ μέλλον;

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΟΥΕΛΛΣ

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Σὲ ἑκατὸ χρόνια, θὰ ζοῦμε σὲ πόλεις ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον καπνός. Ἡ βιομηχανία θὰ στηρίζεται εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ «ἀτόμου», θὰ ὑπάρχουν κλινικαὶ σεξουαλικοῦ ἐλέγχου, γραφεῖα πληροφοριῶν ἐπὶ τῆς κληρονομικότητος, δικαστήρια ποὺ θὰ μᾶς καταδικάζουν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς μας χρησιμότητος εἰς τὴν χημικὴν ἀνανέωσιν ἢ εἰς τὸν φυσικὸν θάνατον. Ὅλα τὰ ἐφόδια τοῦ κόσμου εἰς πετρέλαιον θὰ ἔχουν ἐξαντληθῆ, καὶ ἀπὸ τὸ κάρβουνο θὰ παράγουν νέαν καύσιμον ὕλην. Ἡ Μεγάλη Βρεττανία θὰ ἔχη πάλιν τὴν πρώτην θέσιν ὡς παραγωγὸς γαιανθράκων. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη ὑποτάξει τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἡλίου εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἀνάγκας.

Ὁ σίδηρος θὰ ἔχη χάσει τὴν σημασίαν του. Θὰ ἔχη ἀντικατασταθῆ εἰς τὰς περισσοτέρας βιομηχανίας ἀπὸ ἐλαφρότερα μέταλλα, ὡς τὸ ἀλουμίνιον, τὸ μαγνήσιον καὶ τὸ βερύλλιον. Θὰ κατασκευάζουν ἔπιπλα ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ φελλόν.

Τὸ ξύλον καὶ ἡ ὕαλος θὰ ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ συνθετικὰς ὕλας. Τὰ φορέματά μας θὰ εἶνε ἀπὸ κυτταρίνην καὶ δὲν θὰ χρειάζωνται πλυντήρια, γιατὶ θὰ ἀπορρίπτωμεν τὰ μεταχειρισμένα ροῦχα.

Δὲν θὰ παίρνωμεν τὴν τροφήν μας εἰς χάπια, γιατὶ αἱ χημικαὶ οὐσίαι δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἀρκετὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ ὕπαιθρος θὰ εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ σήμερον, διότι τὰ σπαρτά μας θὰ ἔχουν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἄλλα σπαρτά, παραγόμενα ἐπιστημονικῶς. Τὰ γένη τῶν κατοικιδίων ζώων θὰ ἔχουν βελτιωθῆ, δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον βλαβερὰ ἔντομα καὶ ἴσως κατορθώσουν νὰ βελτιώσουν καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι σὲ ἑκατὸ χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον στρατιωτικὴ ἀεροπορία. Ἡ φοβερὰ ἀπειλὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ὅπλον τοῦ ἀέρος θὰ καταντήση νὰ κάνη τὸ ἀεροπλάνον κύριον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ ἔθνη ποὺ πολεμοῦν εἰς τὸν ἀέρα θὰ ἀλληλοκαταστραφοῦν.

Οἱ ἄνθρωποι, τελειοποιοῦντες τὴν ἀεροπορίαν, δὲν ἐσκέφθησαν ὡς τώρα παρὰ τὴν στρατιωτικὴν χρησιμοποίησίν της. Αἱ ἐναέριοι γραμμαὶ ἔχουν σχεδὸν πάντα στρατηγικὴν σημασίαν καὶ οἱ ἐμπορικοὶ πιλότοι ἀποτελοῦν ἐφεδρικὸν σῶμα διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἀεροπορίαν.

Ἡ ἀεροπορία θὰ ἠδύνατο καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξυπηρετῆ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Δυστυχῶς ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου δὲν σκέπτονται παρὰ πῶς νὰ δημιουργήσουν στόλους ἐναερίου βομβαρδισμοῦ. Ἔτσι κάθε ζωντανὸν πλάσμα θὰ γίνη στόχος βομβῶν.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ εἶνεν ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήση ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια, ἀφοῦ μόλις τριάντα ἐτελειοποίησαν ἤδη τόσον τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς. Πρέπει ἡ ἀεροπορία νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ νὰ γίνη ἐμπορική, τουριστικὴ καὶ ἐκπολιτιστική. Ἄλλως ὁ κόσμος πηγαίνει πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν. Ἂς ἐλπίσωμεν λοιπὸν ὅτι σὲ ἑκατὸ χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχη στρατιωτικὴ ἀεροπορία.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Νὰ τὰ κόκκινα φῶτα. Ὁ ἀνιχνευτὴς τῶν ἤχων μοῦ ὑποδεικνύει ὅτι πλησιάζομεν πρὸς τὸ «πάτωμα», ποὺ ἀνυψώνει τὴν κοίτην τοῦ Ἀτλαντικοῦ κατὰ μῆκος τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀκτῶν. Κατεβαίνω.

Κόπτομεν τὸ ρεῦμα ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ «βάζομε μπρὸς» τὶς μηχανές μας. Σὲ λίγα λεπτά, τὸ σκάφος εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν. Ἕνα καλώδιον μᾶς δεικνύει τὴν κατεύθυνσιν ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν. Εἰσερχόμεθα ἔτσι εἰς τὴν διώρυγα ἀριθ. 3 ποὺ θὰ μᾶς βγάλη εἰς τὸν λιμένα ἀριθ. 3, κάτω ἀπὸ τοὺς λόφους τῆς Οὐαλλίας. Ἐκεῖ θὰ ἀποβιβάσωμεν τοὺς ἐπιβάτας καὶ θὰ ξεφορτώσωμεν, ἔπειτα θὰ ξαναφορτώσωμεν τὰ ἐμπορεύματα δι' Ἀμερικήν.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἔχουν καταλάβει πῶς κάθε φορτίον πρέπει νὰ αὐτοπροστατεύεται, διότι ἂν μαζευθοῦν πολλὰ διὰ ν' ἀντισταθοῦν καλύτερον, παρουσιάζουν πειὸ ἐκτεταμένον στόχον εἰς τὸν ἐχθρόν. Σήμερον, μόλις τὰ ὄργανα τῆς παρατηρήσεως ἐπισημάνουν ἕνα κίνδυνον, βυθιζόμεθα ἀρκετὰ βαθειὰ ὥστε νὰ μὴ μᾶς βλέπουν οὔτε ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Εἴμεθα φυσικὰ ὡπλισμένοι. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κανόνια. Ἔχομεν δύο προβολεῖς ἀκτίνων Ζ, ποὺ εἶνε ἀβλαβεῖς διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἀναπτύσσουν τέτοιαν θερμότητα μόλις ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ μέταλλον, ὥστε κάθε μέταλλον λυώνει καὶ διαλύεται.

Αἱ μετεωρολογικαὶ διακυμάνσεις δὲν παίζουν πλέον κανένα ρόλον. Ἂν ἡ θάλασσα εἶνε τρικυμιώδης, βυθιζόμεθα. Ἄ! νὰ τὸ κυανοῦν φῶς. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα ἀριθ. 3. Οἱ 500 τόννοι ποὺ ἐφέραμεν θὰ ἐκφορτωθοῦν καὶ θὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὰς τεθωρακισμένας ἀποθήκας.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸ χρυσοχόον σας τὴν πέτραν ποὺ σᾶς ἀνήκει, μάθετε τὰς ἀποκρύφους ἰδιότητας τῶν λίθων ποὺ φορεῖτε ἀγοράζοντες τὸ βιβλίον «Οἱ Πολύτιμοι Λίθοι καὶ αἱ Ἀπόκρυφοι Σημασίαι των» ἀντὶ δρχ. 25. Πληροφορίαι Δωρεάν.

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ ΚΑΙ Αφοί
Ο. Ε.

Χρυσοχόοι — Ὡρολογοπῶλαι, Αἰόλου 34 — Φιλελλήνων 24

ΤΑ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΑ ΖΩΑ

ΠΙΘΗΚΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΑΪΜΟΥΔΙΣΜΟΙ

Μαϊμοῦδες καὶ χιμπατζῆδες στὴν ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ. — Πῶς ντρεσσάρονται. — Τὸ περίφημο τσίρκο Γκαλιάρ. — Τά θαύματα τῶν πιθήκων.

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΟΟΥ

Εἶνε λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔζησαν πολὺ κοντὰ στοὺς πιθήκους καὶ ποὺ δὲν ἀπέκτησαν τὴν πεποίθησιν πὼς μιὰ ψυχὴ — πρωτόγονη ἔστω — εἶνε φυλακισμένη στὸ ἄχαρο σῶμα των. Πόσες φορὲς δὲν εἶχα τὴν ἐντύπωσιν πὼς ἡ βουβαμάρα τους τοὺς τυραννεῖ, τοὺς πνίγει. Πόσες φορὲς δὲν ἐδιάβασα στὰ μάτια τους τὴν ἱκεσία: «Λυπήσου μας, προσπάθησε νὰ μᾶς μαντέψης, νὰ μιλήσης γιὰ μᾶς, ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε!»

Οἱ πίθηκοι εἶνε οἱ ἐξυπνότεροι ἠθοποιοὶ μεταξὺ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ἄλλοι παραδέχονται ἐν τούτοις ὅτι εἶνε ὁ ἐλέφας. Ἡ εἰκών μας παρουσιάζει νεαρὸν ἀνδρόγυνον κατὰ τὴν τελετὴν τῶν... γάμων των!

Ο «ΚΟΚΟ» ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ

Ὁ Κοκὸ εἶνε χαριτωμένος μπερμπάντης. Κάς, νόστιμος μαγγαβέος ποὺ μὲ τὶς πολλὲς φροντίδες της κατώρθωσε νὰ κρατήση κοντά της ὀκτὼ χρόνια σχεδὸν ἡ Σάρα Καρυθ, ἡ γόησσα τῶν φιδιῶν. Κατοικοῦσε σ' ἕνα ξύλινο σπίτι μὲ καγκελλωτὴ πρόσοψι, καὶ στὸ ἀνώφλι ἔβλεπες: Κοκό-Πάλας. Σπανίως ὅμως ἔμενε μέσα, ἐκτὸς τὴ νύκτα, καὶ περιδιάβαζε κατὰ τὸ κέφι του στὸ ξενοδοχεῖο, στὸν κρυψῶνα τῶν τριῶν γάτων, ποὺ διασκέδαζε νὰ τοὺς τραβᾷ τὴν οὐρά, καὶ γίνονταν τότε λυσσαλέες καὶ θορυβώδεις μάχες, ἄκακες ὅμως. Δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα νὰ ξανακλείση κανεὶς τὸν Κὰς στὸ σπιτάκι του, ὅταν ἐμεθοῦσε ἀπὸ τὴν ἐλευθερία. Μαντεύοντας τὴν πρόθεσί μας χοροπηδοῦσε ἐπάνω στὰ ἔπιπλα καὶ στὶς πόρτες, ποὺ μᾶς ἔκλεινε κατὰ πρόσωπο, πηδῶντας ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ἅμα κουραζόταν στὰ ὕψη, χωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα καὶ φρενῖτις αὐτὴ τῆς γρηγοράδας καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος μᾶς ἔπιανε στὸ τέλος καὶ μᾶς, τοὺς διῶκτας του. Ἔτσι μιὰ μέρα ἡ Σάρα κι' ἐγὼ βρεθήκαμε κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὰ κεφάλια μας κουτούλισαν τόσο δυνατά, ποὺ μιὰ στιγμή, πρόσωπο, μὲ πρόσωπο, τὰ χάσαμε καὶ τὸν ἀφήσαμε στὰ παιγνίδια του. Ἥσυχα καθισμένος σ' ἕνα ἀμπαζοὺρ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὴ φουσκωμένη κοιλιά του, μᾶς κύτταζε μὲ περιέργεια κι' ὅταν προχώρησε μὲ τὴ γροθιά σφιγμένη, μοῦ τὴν ἐπότισε... μαντεύετε πῶς.

Εἶχε ὅμως καὶ προτερήματα τὸ τέρας, καὶ πολὺ χρήσιμα κάποτε. Ὅταν τοῦ ἄρεσε κανείς, πηδοῦσε στοὺς ὤμους του μὲ ἀφέλεια κι' ἄρχιζε νὰ τοῦ ψειρίζη τὰ μαλλιά. Ἔπιανε μία-μία τρίχα, χωρὶς νὰ τὴν τραβᾷ καθόλου καὶ τὴν περνοῦσε ἀπὸ τὴ ρίζα ὡς τὴν ἄκρη ἀνάμεσα στὰ δυό του δάχτυλα. Τὸ δυσάρεστο ἦταν ὅταν ἔπαιζε αὐτὸ τὸ παιγνίδι μὲ κανένα ἐπισκέπτη ἀσυνήθιστο στὰ κόλπα του. Γιατὶ ἔκανε πάντα σὰ νἄβρισκε ἄφθονο κυνῆγι καὶ τὸ τραγάνιζε ἡδονικά.

Καμμιὰ φορὰ τοῦ δίναμε λίγο κρασί, καὶ μάλιστα σαμπάνια. Μόλις ἔβλεπε τὴ μποτίλια, τὰ μάτια του σπίθιζαν κι' ἐξέφραζε τὴ χαρά του μὲ χίλια πηδήματα. Ἕνα βράδυ τὸν ἐμεθύσαμε στ' ἀλήθεια χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε. Ὑποφέροντας ἀπὸ τὴν καρδιά του, μᾶς κύτταζε ἀπελπισμένα, ἀναδιπλωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ βαστῶντας τὸ στομάχι του. Καὶ ἡ παραπονιάρικη μορφή του: Κοκό.... Κοκό, ἦταν σὰ νὰ μᾶς μάλωνε. Ἐσεῖς μοῦ τὸ κάνατε αὐτό! Κατὰ κακὴ τύχη ἡ Σάρα πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ ἕνα πύθωνα τεσσάρων μέτρων τυλιγμένο γύρω της καὶ ὁ κακομοίρηςὁ Κὰς τρόμαξε τόσο ποὺ ἡ Σάρα ἀναγκάσθηκε νὰ πάρη στὴν ἀγκαλιά της ὅπου ἔμεινε πολλὲς ὧρες μὲ τὰ χέρια περασμένα στὸ λαιμό της, ἐνῷ τὰ δόντια του χτυποῦσαν κι' ἔτρεμε ὁλόκληρος. Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε μηνιγγῖτις καὶ ὁ γιατρὸς τῆς Σάρας ποὺ τὸν ἐθεράπευε, ἀπέδωσε τὴν ἀρρώστεια στὴν τρομάρα καὶ τὶς «κακὲς συνήθειες».

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἡ Σάρα, πληγώθηκε στὴν ἔκθεσιν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν ἀπὸ ἕνα λεοντάρι ποὺ τῆς ἔσχισε τὸ μηρό. Ἀκίνητη στὸ κρεββάτι της, εἶχε κοντά της τὸ μικρὸ πίθηκο ποὺ κρατοῦσε τὸ μέτωπό του μὲ τὸν ἐπίδεσμο καὶ κουνοῦσε παραπονεμένος τὸ κεφάλι. Τὸ ἀνθρώπινο βλέμμα του προσηλωνόταν στὴν κυρία του, ὁ ἐπίδεσμος μὲ τὸν πάγο τοῦ ἔδινε ἀνατολίτικο ὕφος καὶ τὰ ἐκφραστικά του μάτια ζητοῦσαν βοήθεια. Ὕστερα βυθιζόταν σὲ λήθαργο στὸ στῆθος τῆς Σάρας, ποὺ κρατοῦσε σφικτὰ ἀγκαλιασμένη ἀπὸ τὸ λαιμό. Εὐτυχισμένος γιὰ τὴ στοργὴ ποὺ ἔνοιωθε, στέναζε τώρα ἀπὸ ἀνακούφισι, εὐτυχία καὶ πόνο.

Ἐσηκώθηκε τέλος καὶ ξανάπιασε τὶς συνήθεές του. Καθάριζε τὴν οὐρά του καὶ καταβρόχθιζε τὰ μικρότερα μόρια σκόνης ποὺ εὕρισκε. Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ψύλλους γιατὶ ἦταν πολὺ καθαρός, Ἐγρύλλιζε ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ὅταν ἔβλεπε τὸ μαστέλλο μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ σφουγγάρι μὲ τὸ σαποῦνι, ἀλλὰ ὅταν εὕρισκε κανένα ψύλλο ἐπάνω σὲ ἄνθρωπο, ἔκανε σὰν τρελλὸς καὶ δὲν ἡσύχαζε πρὶν νὰ τὸν φάη.

Ἡ πιὸ ἀγαπημένη του διασκέδασις ἦταν νὰ ἱππεύη ἕνα μεγάλο σκύλο. Πηδοῦσε στὴν ράχη ὁποιου σκύλου εὕρισκε, ἐκεῖνος φυσικὰ τὄβαζε στὰ πόδια καὶ ὁ Κοκὸ ἦταν τρισευτυχισμένος. Ἔξαφνα πηδοῦσε σ' ἕνα δένδρο ἢ κάτω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο καὶ ὅταν αὐτὲς οἱ κοῦρσες γίνονταν μέσα στὸ διαμέρισμα, φαντάζεται κανεὶς τὶς ζημιές.

Ἕνα πρωῒ ἡ Σάρα βρῆκε ὅλα τὰ πιάτα καὶ τὰ ποτήρια ἀραδιασμένα μὲ τάξι στὸ πάτωμα. Εἶχε ἀδειάσει τὸ ντουλάπι. Ἀλλὰ τὰ δοχεῖα τῆς μουστάρδας τὰ πῆρε γιὰ ἀρώματα καὶ τἄβαλε στὴν ντουλάπα τῆς κυρίας του.

Ἐπειδὴ τοῦ ἀπαγορεύεται τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι, ὅπως καὶ σὲ ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς του, ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγους μεγάλους ἀνθρωποειδεῖς, τὸν ἐτρέφαμε μὲ λαχανικὰ μαγειρευτά, πάστες, φροῦτα, γάλα καὶ γλυκά. Ὁ μεζὲς ποὺ προτιμοῦσε ἦταν τὰ ὠμὰ καρότα καὶ τὰ κρεμμύδια. Καὶ ὅταν τὸν χειμῶνα ἐκρύωνε, μὲ ὅλα τὰ πουλόβερ ποὺ τοῦ ἔπλεκε ἡ ἀδελφή μου, εὐχαριστεῖτο πολὺ μ' ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ τσάϊ ἢ τίλλιο μὲ μπόλικη ζάχαρη. Καθάριζε φέτες, φέτες τὰ πορτοκάλια καὶ τὰ μανταρίνια καὶ πετοῦσε τὰ κουκούτσια στὸ πιάτο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐβαστοῦσε στὰ γόνατα. Καὶ ὅταν τοῦ ἐξετάζαμε τὸ στῆθος, ποὺ εἶχε πάντα ἀδύνατο, ἔβαζε τὰ δυνατά του νὰ κάνη φλέγματα, γιὰ νὰ τοῦ δίνουμε σιρόπι. Ὅταν ἐχόρταινε ἀπὸ ἕνα φαΐ, καλοῦσε τὶς γάτες καὶ τοὺς ἔδινε τὰ ἀποφάγια του. Μιὰ μέρα, ἐνῷ προγευματίζαμε, ἡ καμαριέρα, ποὺ τὸν ἐλάτρευε, τοῦ ἔφερε τὰ μπιζέλια του κοντά μας καὶ τὰ ἔφαγε μὲ τὸ κουτάλι ἕνα-ἕνα. Ὕστερα τοῦ ἔφερε ἕνα ποτῆρι γάλα καὶ ἀπὸ ἀπροσεξία ὁ Κοκὸ τὄχυσε στὸ πάτωμα. Ἡ καμαριέρα ἔκανε πὼς θύμωσε καὶ τὸν ἐμάλλωσε λίγο ἄγρια. Ἀπὸ τὴν ντροπήν του δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυφθῆ καὶ γύριζε γύρω-γύρω, μὲ τὴ μακρυά του οὐρὰ ἀνασηκωμένη σὲ τόξο ὡς τὸ κεφάλι του. Ἔξαφνα ἐγύρισε πρὸς ἐμᾶς ποὺ γελούσαμε κι' ἄρχισε νὰ μᾶς φωνάζη ποιὸς ξέρει τὶ βρισιὲς στὴ γλῶσσα του ὅλος θυμὸ καὶ περιφρόνησι. Οἱ πίθηκοι εἶνε γενικῶς πολὺ μυιγιάγγικτοι καὶ προσβάλλονται εὔκολα. Ἡ καμαριέρα πῆρε ἕνα σφουγγαρόπανο καὶ σκούπισε τὸ γάλα, ξαναγέμισε τὸ ποτῆρι του καὶ ἔφυγε. Ὁ Κάς, ἀπὸ ἐντροπὴ καὶ στενοχωρία, ξανάχυσε τρεῖς φορὲς λίγο γάλα ἀφοῦ ἔξυσε τὸ λαιμό του καὶ μᾶς κύτταξε καλά-καλά, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Σὲ λίγο γύρισε μὲ τὸ σφουγγαρόπανο, ἔτριψε τὸ παρκέτο κι' ἐνθουσιασμένος τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τῆς Λιζέτας ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει. Τέλος ἡσυχασμένος, ἤπιε τὸ γάλα του γουλιὰ-γουλιά.

Ἕνα ἀπόγευμα τὸν ἀφήσαμε μιὰ στιγμὴ μόνο κοντὰ σὲ ἕνα κουτὶ σοκολάτες. Ἀλλ' αὐτὸς διεμαρτύρετο μὲ ἀγανάκτησιν, «Ὤ, ὤ, Κοκό» καὶ χτυποῦσε τὸ στῆθος του, ἐνῷ τὰ προγούλια του ἦταν τόσο γεμάτα σοκολάτες, ποὺ εἶχαν φουσκώσει σὰ μῆλα.

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΜΙΑ... ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ἕνας θεῖος μου, ποὺ ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀφρική, παρέθετε κάποτε στὸ Μπεϊρὰ γεῦμα στὸ διοικητὴ καὶ ἄλλους ἐπισήμους τῆς ἀποικίας. Λίγη ὥρα πρὸ τοῦ γεύματος, οἱ ὑπηρέται εἰδοποίησαν τὴ θεία ὅτι ὅλα τὰ ποτήρια εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Ἔψαξαν παντοῦ ματαίως καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ δανεισθοῦν σερβίτσια ἀπὸ τοὺς γείτονας. Ἀλλὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, τὰ ποτήρια ξαναπαρουσιάσθηκαν ὡς βλήματα, ποὺ ἡ μαϊμοῦ τοῦ θείου μου, ἡ Ζωζώ, ἔρριχνε κατακέφαλα στοὺς καλεσμένους. Ἦταν θαῦμα πῶς δὲν ἐπληγώθηκε κανένας. Ἡ Ζωζὼ δὲν ἐσυμπαθοῦσε τὶς ὑποδοχὲς καὶ θὰ ἐσκέφθηκε πολλὴν ὥρα πῶς νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ λέγουν πὼς τὰ ζῶα δὲν ἔχουν συναίσθησιν καὶ λογικήν.

Ἕνας χιμπαντζῆς τῆς Σάρας, ἡ Ζοζὲτ ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση, ἐπειδὴ ἡ Σάρα ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν φιλήση. Ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του τὸν σωλῆνα τοῦ ἀεριόφωτος, ἔφαγε τὸ σαποῦνι, καὶ κατάπιε τὸ μελάνι ἀπὸ τὸ καλαμάρι. Εὐτυχῶς, ἐφθάσαμε ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὸν σώσωμε!

Ὁ Γκαγιὰρ εἶχε ὁλόκληρον θίασον πιθήκων, ποὺ ὠνόμαζε τὰ «παιδιά» του, καὶ ἔκανε μαζί τους τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Ὅσοι γνωρίζουν τὴν εὐστροφίαν τῶν πιθήκων καὶ τὸν δύσκολον χαρακτῆρα των, ξεύρουν τί ἐπιμονὴ καὶ τί εὐφυὴς κατανόησις χρειάζεται διὰ τοὺς γυμνάσηκανείς. Ὁ πίθηκος ἐξασκεῖται δύσκολα εἰς πράξεις συνεχεῖς, ἰδίως ὅταν τοὺς ἀγαπᾷ κανεὶς τόσον ὅσον δὲν θέλει νὰ μεταχειρισθῆ παρὰ τὴν πειθὼ καὶ τὴν γλυκύτητα, καὶ τὸ πολὺ-πολὺ τὴν ἀπειλήν, ποὺ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐννοοῦν πολὺ γρήγορα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῆ.

Οἱ «Πρόξενοι» ἔτσι ἐλέγετο ὁ θίασος, ἦσαν χιμπαντζῆδες. Οἱ πίθηκοι αὐτοὶ εἶνε συνήθως εἰρηνικοί, ἀλλὰ ὑπόκεινται εἰς φοβεροὺς θυμοὺς καὶ κάποτε εἶνε ἐπικίνδυνοι, ἐπειδὴ ἔχουν μεγάλην μυϊκὴν δύναμιν· ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον δαγκάσουν. Ἡ κ. Γκαγιὰρ διατηρεῖ ἀκόμη τὰ φορέματα τῶν Προξένων ποὺ ἦσαν ντυμένοι σὰν σὰν ἀγόρια καὶ κορίτσια δέκα ὡς δώδεκα ἐτῶν. Ἡ Τζάκι εἶχε τὸ κρεββάτι της, μὲ στρώματα, σεντόνια, κουβέρτες, κλπ. στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ ζεύγους Γκαγιάρ. Ἔτρωγε στὸ τραπέζι των ἀπὸ ὅμοια πιάτα καὶ ἐθύμωνε ὅταν ἀνεκάλυπτε ὅτι δὲν τῆς ἐπρόσφεραν τὸ ἴδιο ποτὸ μὲ αὐτούς. Ἔπρεπε ν' ἀλλάξουν τὶς μποτίλιες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, ἀλλοιῶς ἔπαιρνε ἁπλούστατα τὸ δικό των ποτῆρι καὶ τὸ ἔπινε. Ἀγκάλιαζε τὴ θυρωρὸ καὶ τοὺς φίλους καὶ σὰν φρόνιμο κορίτσι πήγαινε στὰ ψώνια μὲ τὴν κ. Γκαγιάρ, κρατῶντας τὸ χέρι της. Ἐλάτρευε τὰ μωρὰ καὶ μόλις ἔβλεπε κανένα, τὸ ἅρπαζε, ἀπομακρύνουσα τὴ μητέρα μὲ τὸ ἕνα χέρι, τὸ ἔσφιγγε μὲ ἀγάπην στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ νανούριζε καὶ τὸ τσιμποφιλοῦσε ἁπαλά. Ὅταν βαρυόταν, τὸ γύριζε ἀπότομα στὴ μητέρα του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ παιδιὰ 4—5 ἐτῶν. Φαίνεται ὅμως πὼς ἀντελαμβάνετο γρήγορα πὼς τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔμοιαζαν μὲ τὰ «μαϊμουδάκια» ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ κρατῆ στὰ χέρια της. γιατὶ οἱ μαϊμοῦδες εἶνε παραδειγματικὲς μητέρες.

Ἡ Βασλισσα τῆς Ἰταλίας εἶχε παρακαλέσει τὸν κ. Γκαγιὰρ νὰ τῆς ἐπιδείξη τὴν Τζάκι. Ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἀσκήσεις, ἡ Τζάκι, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της καὶ ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς Βασιλίσσης, ἐπήδησε στὸν λαιμόν της καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἡ Βασίλισσα τὴν ἄφησε εὐμενῶς νὰ κάνη ὅ,τι θέλει. Καὶ ὅταν τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα χαρτονόμισμα, γιὰ νὰ πάρη καραμέλες, ἡ Τζάκι γύρισε στὸν θετόν της πατέρα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Κάποτε κατὰ τὴν παράστασιν, ἐνῷ ἡ Τζάκι ἔβγαζε τὶς μπότες της, ἀντελήφθη ὅτι μερικοὶ εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα, ἐγελοῦσαν εἰρωνικῶς. Τοὺς ἐπέταξε κατακέφαλα τὸ παποῦτσι καὶ ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσαν νὰ γελοῦν, ἐπήδησε εἰς τὸ πιάνο εἰς τὸ προσκήνιον, τοὺς ἔτεινε μανιωδῶς τὸν σφιγμένον της γρόνθον καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ὑβρίζη μὲ τὰ ἀκατάληπτα μαϊμουδίστικά της.

Ἀγαποῦσε μὲ πάθος νὰ βλέπη χορευτάς· δι' αὐτὸ ἕνα βράδυ, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀνταμείψη διὰ τὴν καλήν της διαγωγὴν ὁ Γκαγιὰρ τὴν ἄφησε μετὰ τὴν παράστασιν νὰ παρακολουθήση ἕνα μπαλέττο. Ἡ Τζάκι ἦταν ζεστή, πίσω της ἦταν ρεῦμα, ἅρπαξε μιὰ πνευμονία καὶ ἀπέθανε σὲ λίγες μέρες. Τὸ ζεῦγος Γκαγιὰρ παρ' ὀλίγον νὰ ἀρρωστήσουν ἀπὸ τὸ κακό τους. Ἐξ αἰτίας τέτοιων ἀτυχημάτων ἄλλωστε παραιτήθηκε ὁ κ. Γκαγιὰρ ἀπὸ τὰς θαυμασίας του ἐξασκήσεις.

Ἐπειδὴ μία ἄλλη ἀπὸ τοὺς προξένους ἡ Τσάρλι, εἶνε γίνει ἀνυπόφορα κακή, ὁ κ. Γκαγιὰρ ἀπεφάσισε νὰ τῆς ἀφαιρέση τὰς ὠοθήκας. Τὴν ἐγχείρησιν ἔκανε ὁ δωρ Βορονώφ, ὁ ὁποῖος τὰς μετεμόσχευσε εἰς μίαν πελάτιδά του, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ ξανανειώση. Ἀπέκτησε ἄραγε παιδιὰ ἡ κυρία αὐτή; Καὶ τί εἴδους ἄνθρωποι ἦσαν; Εἶχαν τὴν δύναμιν τοῦ χιμπαντζῆ, ὁ ὁποῖος λυνίζει τὰ σίδερα; Ὁ κ. Γκαγιὰρ δὲν παρηκολούθησε τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεταμοσχεύσεως. Καὶ ὅμως θὰ εἴμεθα περίεργοι νὰ τὸ μάθωμεν.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΠΟΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΡΑΓΚΑΚΗ

Ὁ Μέγας Μογγόλος (εἰκ. 1). Τὸ ἀρχικὸν βάρος τοῦ ἀδάμαντος ἦτο 787 καράτια. Ἀνευρέθη εἰς τὰ ὀρυχεῖα τῆς Γολκόνδης. Λέγεται ὅτι συχνὰ μετεβιβάσθη ὡς λάφυρον πολέμου μεταξὺ Ἰνδῶν μεγιστάνων. Ἤδη τὸ βάρος του ἀνέρχεται εἰς 279 καράτια, ἐξ οὗ φαίνεται ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Ἄγγλου Νάσκελιν ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀπεκόπη ὁ γνωστὸς ἐπίσης ἀδάμας Κοχινὸρ (ὄρος φωτός).

Κὸχ-ι-νοὺρ (εἰκ. 8). Βάρους 186 καρατίων. Κατ' ἀρχὰς περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ναδὶρ Σὰχ τὸ 1739, ἀκολούθως εἰς χεῖρας τοῦ ρατζιᾶ τῆς Λαχώρης, μετέπειτα ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ἀκολούθως δὲ τὸ 1850 περιῆλθεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον, ὅπου φυλάσσεται μέχρι σήμερον, ἀφοῦ ἐλαξεύθη ἐκ νέου, ἀπομείνας Κ. 106. (Εἰκ. 10.)

Ρεζὰν ἢ Πὶττ (εἰκ. 2 καὶ 11). Ἐζύγιζε 410 καράτια καὶ ἠγοράσθη ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν £ 20.000 παρὰ τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ τοῦ Πανδρὰς Πίττ, ἐξ οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Βραδύτερον ἠγοράσθη παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης ἀντὶ £ 135.000 καὶ τροχισθεὶς ἐκ νέου παρέμεινε 136 ½ καράτια. Ὁ ἀδάμας οὗτος εὑρίσκεται καὶ σήμερον ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁ Φλωρεντινὸς (εἰκ. 3 καὶ 5). Εἶνε ἐλαφρῶς ὑποκίτρινος, ζυγίζει Κ. 133 ½ καὶ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν κειμηλίων τοῦ Αὐστριακοῦ στέμματος.

Ὁ Σανσὺ (εἰκ. 6). Ζυγίζει 53½ καράτια, διῆλθε πολλοὺς κυρίους ἀπὸ τοῦ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ, τοῦ δὲ Σανσύ, τῆς Βασιλίσσης Ἐλισσάβετ καὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, ὅτε ἐκλάπη κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, περιελθὼν πάλιν διαδοχικῶς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, τοῦ πρίγκηπος Δεμίδωφ καὶ Ἰνδοῦ τινος πρίγκηπος.

Ὁ ἀδάμας τῆς Δρέσδης. Βάρους 40 καρατίων, ὡραίου πρασίνου χρώματος, εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν κειμηλίων τοῦ Σαξωνικοῦ στέμματος (εἰκ. 7).

Κυανῆ Ἐλπὶς (Χόπ). Ὡραιότατος ἀδάμας κυανοῦς, βάρους 44 ½ καρατίων.

Ὁ Ὀρλὼφ, βάρους 195 καρατίων, ἐκλάπη ὑπὸ Γάλλου στρατιώτου κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἑνὸς εἰδώλου Βραχμανικοῦ ναοῦ. Βραδύτερον ἐπωλήθη εἰς τὸν πρίγκηπα Ὀρλὼφ ἀντὶ £ 105.000, ὅστις τὸν ἐδώρησεν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν Αἰκατερίνην τὴν Β΄.

Ἡ Μεγάλη Τράπεζα. κατὰ τὸν Ταβερνιὲ, ζυγίζει 242 καράτια καὶ εἶνε τελείως ὀρθογώνιος λίθος.

Ἐπίσης ἀναφέρομεν ὀνομαστικῶς μόνον μερικοὺς ἐκ τῶν καλλιτέρων, τῶν εὑρεθέντων εἰς Νότιον Ἀφρικήν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Στούαρτ Κ. 288, ἡ Βικτώρια Κ. 180, ὁ Ζίφφανκ Κ. 125 ½, ὁ Ἰωβηλαῖος Κ. 640 καὶ ὁ περίφημος Ἐξέλσιορ Κ. 971, εὑρεθεὶς τὸ 1893 ἐν Ζαγκερσφοντάϊν, ἐνῷ ἐφόρτωνεν ἓν ἁμάξιον.

Τέλος ἀναφέρομεν τοὺς δύο τελευταίους κολοσσσούς. Ὁ εἷς εἶνε ὁ Γιόνκερ, ὅστις εὑρέθη τὸ 1933 εἰς τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα τοῦ Μπλενφονταὶν ἀπὸ ἕνα πτωχὸν ἐργάτην ὀνόματι Γιόνκερ. Οὗτος τὸν ἐπώλησεν ἀντὶ £ 75.000 εἰς τὸν σὲρ Ἔρνεστι Ὀπενάϊμερ, μετεπωλήθη δὲ ἐκ νέου εἰς Ἀμερικανοὺς ἀδαμαντοπώλας ἀντὶ £ 145.000. Ζυγίζει 726 Κ.

Ὁ τελευταῖος δὲ, μόλις ἀναγγελθεὶς ὑπὸ τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1936, βάρους 1268 καρατίων, τοὐτέστι διπλάσιος τοῦ προηγουμένου. Οὗτος ἀνευρέθη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πραιτωρίας ἐντὸς κτήματος τοῦ ἰδίου Ζιόνκερ. Ὁ ἀδάμας οὗτος εἶνε πολὺ δευτέρας ποιότητος μὲ πολλὰ ἐλαττώματα, δὲν ἔχει δὲ ἐξακριβωθῆ ἂν πρόκειται περὶ τῆς ποιότητος τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα καπνίας, ὁπότε ἡ ἀξία του θὰ ἔφθανε μόλις τὰς 400.000 δραχμάς.

Μεταξὺ τῶν ἄνω ὀνομαστῶν ἀδαμάντων πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν καί τινας ἐγχαράκτους, ἐξ ὧν εἷς ἐξετέθη εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων τοῦ 1867 καὶ ἕτερος εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ 1878, φέρων μάλιστα τὴν προσωπογραφαίν τοῦ Βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας.

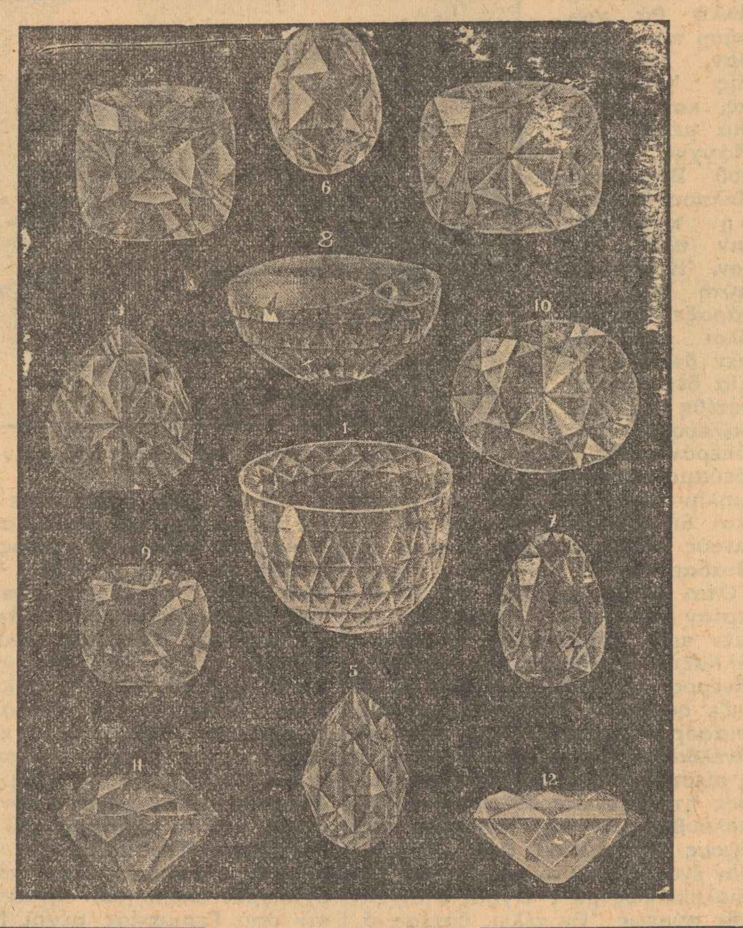

Οἱ διάφοροι ἀδάμαντες

ΑΠΟΚΡΥΦΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Ὅπως εἰς ὅλους τοὺς πολυτίμους λίθους, καὶ εἰς τὸν ἀδάμαντα ἀποδίδονται πολλαὶ θαυμασταὶ ἰδιότητες, ἀκριβῶς δὲ λόγῳ τῆς διαυγείας του, ὑπερβάλλει ὅλους τοὺς πολυτίμους λίθους ἀδελφούς του. Παρέχει θάρρος καὶ ψυχικὴν διαύγειαν εἰς τὸν κομιστήν, εἶνε δὲ γνωστὸς ὡς «λίθος τῆς συνδιαλλαγῆς», ὁ εἰρηνοποιὸς μεταξὺ τῶν συζύγων.

Φερόμενος τὸ Σάββατον φέρει ἐπιτυχίαν εἰς ὅ,τι ἐπιχειρήση τις. Ἀνήκει εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον. Εἰς τὸν νεογεννηθέντα ὀφείλομεν νὰ κρεμάσωμεν φλοιὸν ἀδάμαντος. Εἷς καθαρὸς ἀδάμας βοηθεῖ πάντοτε τὸν κύριόν του καὶ μόνον τοῦτον ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀσμοδέου (πονηρὸν πνεῦμα φιληδονίας). Ὁ καθαρὸς λίθος γνωρίζει ἄσχημα σχέδια νὰ μεταβάλη εἰς καλὰ καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἐγκλημάτων. Οἱ δικασταὶ καὶ ἱερεῖς εἰς τὸν χρυσοῦν ναὸν τοῦ Σολομῶντος ἐξέδιδον τὴν ἀπόφασίν των μὲ τὴν ὑποβοήθησιν ἀδαμάντων. Ὑπῆρχον θεῖαι δίκαι (Ὀρδαλίαι, αἱ μετέπειτα ὀνομασθεῖσαι ἁγνείας δίκαι) εἰς τὰς ὁποίας ἐνοχὴ καὶ ἀθωότης διὰ τῶν λίθων τούτων ἀπεδεικνύοντο μετέπειτα δὲ μετεχειρίζοντο τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ τοῦ ἐλεγμοῦ καὶ ἄλλα.

Ὁπόταν λειτουργὸς τοῦ Νόμου ἐπρόκειτο νὰ κρίνη κατὰ τὴν τότε ὑψίστην στιγμήν, τῷ ἐδίδετο ἀνὰ χεῖρας εἷς διαυγὴς καὶ καλῶς κατειργασμένος ἀδάμας· ἐὰν ἡ λάμψις τοῦ λίθου ἐθωλοῦτο διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ δράστου, τὸ δικαστήριον ἀπεφαίνετο: Ἔνοχος, ἐὰν ὁ λίθος παρέμενε καθαρὸς καὶ ἄνευ σκιᾶς ἐκηρύσσετο οὗτος ἀθῶος.

Παρ' ὅλας τὰς θαυμαστὰς ταύτας ἰδιότητας, αἱ πηγαὶ τῆς ἀποκρυφολογίας μᾶς λέγουσι: δοκιμάζετε προηγουμένως τὸν λίθον ποὺ φέρετε. Τρία ἔτη δοκιμῆς εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ σᾶς πείσουν ἂν ὁ λίθος σας ἀνήκει εἰς τοὺς φέροντας εὐτυχίαν ἢ ὄχι, ἂν σᾶς φέρη ἀντιθέτως κακόν, εἶνε προτιμότερον νὰ τὸν πωλήσετε.

Εἶνε ἤδη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι πολλοὶ λίθοι εὐτυχῶς γνωστοὶ καὶ ἐπισημασμένοι οὕτως εἰπεῖν, ὑπῆρξαν μοιραῖοι διὰ τοὺς κατόχους των. Μεταξὺ τῶν ἀδαμάντων αὐτῶν ὀνομαστὸς εἶνε ὁ Κυανοῦς ἀδάμας, ὅστις τελευταίως μὲ τὸν «Τιτανικόν», τὸ γιγάντιον ἐκεῖνο σκάφος, τὸ βυθισθὲν διὰ προσκρούσεως ἐπὶ ὀγκοπάγων, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐτάφη, ἀφοῦ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀλληλοδιαδόχους κατόχους του θάνατον καὶ καταστροφήν. Μεταξὺ τῶν κατόχων του ἦτο καὶ ὁ Ναπολέων, ὅστις τὸν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ξίφους του. Ἐπειδὴ ἐπιστεύετο τὸ ἀήττητον δι' ὅλους τοὺς ἀδάμαντας, δι' αὐτὸ καὶ ὁ Γάλλος ἀρχιστράτηγος παρεδέχθη ὅτι τὸ ξίφος του ἦτο ἀήττητον. Βραδύτερον προσηρμόσθη ὁ λίθος οὗτος εἰς δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων Γ΄ ἐσυνήθιζε νὰ φέρη πάντοτε ὡς ἐνθύμιον τοῦ μεγάλου θείου του. Ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελε τὸν προστατεύσει ἀπὸ βίαιον θάνατον καὶ ἐν τούτοις καὶ οὗτος ἀπέθανε κατόπιν φοβερῶν μαρτυρίων ἐξ ἄνθρακος ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἀδάμας, προερχόμενον ἐκ τοῦ ἀδάμαστος=ἀήττητος, δηλοῖ ὅτι κυριαρχεῖ τοῦ παντὸς καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἐξουσιάση. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι λόγῳ τῆς μεγάλης σκληρότητός του καὶ ὁ διάβολος τὸν ἀπεχθάνεται.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Ὁ Φύνερ εἰς τὴν «Λιθοθεραπείαν» του λέγει ὅτι ἀδάμας ἐπαναρρίπτων τὰς ἐπ' αὐτοῦ πιπτούσας ἡλιακὰς ἀκτῖνας διὰ σπινθηροβολίας μεταβιβάζει ὑπερθεραπευτικὴν ἐνέργειαν.

Ὕδωρ καὶ οἶνος χυνόμενα ἄνωθεν ἀδάμαντος θεραπεύουσι τὴν ἀρθρίτιδα καὶ τοὺς ὑστερισμούς.

Ἡ Φαρμακοποιΐα τοῦ Πολυχλότα μετεχειρίζετο ἀδάμαντας εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν θεραπείαν. Οὕτω ἀναφέρει συνταγὴν ἐκ κόνεως ἀδάμαντος, γάλακτος καὶ ἄλλων ὡς μέσον δραστικὸν ἐναντίον παντὸς εἴδους πυρετοῦ καὶ μεταδοτικῶν νοσημάτων. Ὁ Φίνιος καὶ οἱ Ἄραβες ἰατροὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι: Ἐάν τις ρέπη πρὸς τὸ κακόν, τὴν μέθην καὶ τὸν θυμόν, θεραπεύεται ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ ἐὰν θέτη ἀδάμαντα εἰς τὸ στόμα.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΦΙΛΤΡΑ

ΝΑΓΚΑ ΜΑΡΟΥ

Τὸ μυστηριῶδες ἄνθος τῆς Κεϋλάνης, ποὺ ὁ χυμός του ἐξασφαλίζει τὸν ἔρωτα. — Ἐρωτικὰ ξόρκια. — Τί λέγει ὁ καθηγητὴς Μπέρτον.

Ἀπὸ τὴν Κεϋλάνην ἔστειλαν εἰς τὸ Λονδῖνον πέταλα τοῦ μυστηριώδους ἄνθους Νάγκα Μαρού, τοῦ ὁποίου ὁ χυμός, ἔχει, λέγουν, τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ χύνη τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδιά. Ὅταν ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἐξετάση μὲ τὸ μικροσκόπιον καὶ ἀναλύση χημικῶς τὸ φίλτρον αὐτὸ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, θὰ μάθωμεν ἆράγε τί εἶνε ὁ ἔρως;

Θὰ μποροῦμε; Θὰ εἶνε νόμιμον νὰ δίδωμεν εἰς κάθε γεῦμα ὀλίγας σταγόνας του εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἀγαπηθῶμεν;

Πάντως οἱ δικασταὶ δὲν παραδέχονται γιὰ τὴν ὥρα τὸ ἐρωτικὸν φίλτρον, ὅπως διεπίστωσε πρὸς ζημίαν της κάποια κυρία Γουΐλκινσον εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε τραβήξει ἀρκετὲς ἑκατοντάδες λίρες ἀπὸ δύο γεροντοκόρες ποὺ ἐζητοῦσαν σύζυγον. Διετείνετο ὅτι ἕνα ὑγρὸν ὀνομαζόμενον Ζέπ, ποὺ μόνον αὐτὴ ἤξερε τὸ μυστικόν του, εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἰδιότητα. Αἱ δύο γεροντοκόραι δὲν εἶχαν παρὰ νὰ διαποτίσουν μὲ αὐτὸ ἕνα φόρεμα, νὰ τὸ κάψουν ἔπειτα καὶ νὰ ἰδοῦν εἰς τὸν καπνὸν τοὺς μέλλοντας συζύγους των.

Ὁ Λόρδος Ἴρβιν, πρώην ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, ὑπερασπιστὴς τῆς κυρίας Γουΐλκινσον, ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ πελάτις του δὲν κατεσκεύαζε τὸ Ζέπ, ἀλλὰ μετεχειρίζετο μίαν οὐσίαν ποὺ τῆς ἔστελλεν ἡ κόρη της ἀπὸ τὴν Φλωρίδα.

Ἡ φιλάνθρωπος κυρία πῆγε στὴ φυλακὴ διὰ 18 μῆνας.

Καὶ ὅμως οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν ἐξύμνησαν τὰ ἐρωτικὰ φίλτρα. Μερικὰ ἱερογλυφικὰ ποὺ μόλις ἀνεγνώσθησαν λέγουν τὰ ἑξῆς:

«Ἂς κλείση τὰ μάτια! Ἂς μὴν ξέρη ποὺ εἶνε. Φίλτρο, γίνε φλόγα στὶς φλέβες της γιὰ νὰ τὴ ρίχνεις πάντα στὴν ἀγκαλιά μου! Ἄναψε στὴν καρδιά της τὸν ἔρωτα γιὰ μένα! Ἂς ξεχάση τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της καὶ τ' ἀδέρφια της, κι' ἂς μὴ συλλογίζεται παρὰ ἐμένα!»

Ἰδοὺ καὶ ἡ συνταγή του: Πάρε καθαρὸ ἐλαιόλαδο, λίγα κλαδιὰ ἐλῆας καὶ κοκκινογούλια. Ἅμα λυώσεις ἑπτὰ φύλλα κοκκινογούλι, ἀνακάτεψε τὸ χυμό τους μὲ τὸ λάδι. Στάσου τὰ μεσάνυκτα ἀπέναντι στὸ φεγγάρι καὶ πρόφερε ἑπτὰ φορὲς τὸ μαγικὸ ρητό.

Ὁ Μπέρτον εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀνατομία τῆς Μελαγχολίας», δίνει κατάλογον συνταγῶν, ὅπως π. χ. μιὰ καρδιὰ χελιδονιοῦ μὲ σάλτσα κερί, κ.λ.π. Καὶ προσθέτει: «Πρέπει κυρίως νὰ προκαλέσωμεν χημικὴν ἀντίδρασιν εἰς τὸ αἷμα». Δὲν ἔχει καὶ ἄδικον τὸ κάτω-κάτω. Κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ καλὴ ὑγεία ἐπιδρᾷ εὐνοϊκὰ εἰς τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις. Καλὴ τροφή, εὐχάριστος διάκοσμος, καιρὸς γιὰ χάσιμο, προδιαθέτει καλά, καὶ δίνει καλὰς χημικὰς ἀντιδράσεις εἰς τὸ αἷμα.

Ποιὸς ὅμως θὰ δώση τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐρωτικοῦ φίλτρου τῆς Κεϋλάνης; Γιατὶ τὸ ἀληθινὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ ἐρωτικὴ φαντασία.

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Π. ΣΕΡΑΦΕΤΙΝΙΔΗΣ
Μπενιζέλου 7 - Πλατεῖα Μητροπόλεως
Διπλωματοῦχος σχολῆς
LADEVEZE DARROUX DE PARIS
Ἐνδύεσθε μὲ γοῦστο Παριζιάνικο
Ἐργασία ἐπιμελημένη

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΠΛΕΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ

ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΛΘΟΝΤΟΣ ΤΟ ΝΗΣΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Κ. ΠΑΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἀλέξανδρος Σίλκιρκ, νέος ἀκόμη, παιδὶ γεμᾶτο ζωή, μὲ τὸ τυχοδιωκτικὸ πνεῦμα μέσα στὴ ψυχή του, ἐγκαταλείπει τὴν ἥσυχη καὶ οἰκογενειακὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ φεύγει ἀπ' τὴ Σκωτία γιὰ μακρυνὲς περιπέτειες. Φθάνει στὸ Λονδῖνο καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμοὺς μπαρκάρει στὸ πρῶτο κουρσάρικο καράβι ποὺ ἀνοιγόταν στὰ πλάτη τοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς ἄγραν λείας. Τὸ ταξεῖδι διήρκεσε τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες. Ὅταν πάτησε στὸ νησὶ κατελήφθη ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο φόβο. Θέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ ξαναδῇ τοὺς γονεῖς, τὴν μανοῦλα του, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε. Τὴν στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι, τὸ κουρσάρικο καράβι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἀποβιβασθῆ, σήκωνε ἄγκυρα κι' ἀνοιγόταν στ' ἀνοιχτά. Ἀπελπισμένος ξαναγύρισε στὸ νησί, ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα δένδρο καὶ περίμενε ἕως ὅτου ξημερώσῃ γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμο ποὺ τοῦ ἐχάραξε ἡ μοῖρα του...

Πρωΐ - πρωΐ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε κυνηγῶντας πουλιὰ καὶ ἐλάφια, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχεν ἐξασφαλίσει κατάλυμα γιὰ νὰ μένῃ τὶς νύχτες, προφυλαγμένος ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία ποὺ νόμιζε ὅτι θὰ βρισκόντουσαν στὸ ξερότοπο ἐκεῖνο. Μὲ τὸ κυνῆγι ὅμως ἄρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ μπαρούτη του ἐτελείωνε. Πῶς θὰ ἔκανε στὸ μέλλον; Σκέφθηκε, σκέφθηκε καὶ ἐπὶ τέλους βρῆκε.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσο κι' ἂν εἶνε τολμηρός, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ χάνει τὴν ψυχραιμία του καὶ τὸ παραμικρὸν τὸν φοβίζει. Ὁ Σίλκιρκ ἤρχισε ἤδη ν' ἀναλογίζεται τὰς συνεπείας τῆς ἄφρονος ἐπιχειρήσεώς του. Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πλέον. Ἔπρεπε ὅπως-ὅπως νὰ πολεμήσῃ μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θ' ἀναφαίνετο κανένα ξένο καράβι νὰ τὸν παραλάβῃ ἔστω κι' ὡς πειρατή. Κάθε πρωῒ ἀνέβαινε στὸν ὑψηλότερο βράχο τοῦ νησιοῦ κι' ἀπ' ἐκεῖ παρακολουθοῦσε τὴν μαινομένη θάλασσα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἔμενε ἐκεῖ, τρεῖς-τέσσερες, πολλάκις καὶ πέντε ὧρες, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πέλαγος, μὲ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν ψυχή. Ἀλλὰ ματαίως. Τότε γύριζε στὸ νησὶ καὶ κατεγίνετο μὲ τὸ κυνῆγι. Ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη δόσις πανουργίας γιὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς πουλιὰ χωρὶς ὅπλο. Τὰ ἄγρια αὐτὰ πτερωτὰ ἄσπρα-ἄσπρα σὰν γλάροι συνείθιζαν κι' ἔκαναν τὶς φωληές των στοὺς ἀπόκρημνους βράχους τοῦ νησιοῦ καὶ στὶς ἀπρόσιτες χαράδρες. Ἂς ἀφήσωμε ὅμως τὸν ἴδιο νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὰ κατορθώματά του.

«Τὴν πρώτην φορὰν κατώρθωσα καὶ σκαρφάλωσα μὲ μεγάλο κίνδυνο τῆς ζωῆς μου ἕως σὲ μιὰ χαράδρα ποὺ βρισκόντουσαν ἀρκετὰ πουλιά. Μόλις μὲ εἶδαν φυσικὰ ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ἔμειναν ὅμως οἱ φωλῆες των κι' αὐτὲς κυρίως ἤθελα. Τὶς πλησίασα καὶ ὢ, τοῦ θαύματος βρῆκα ἑκατοντάδες αὐγῶν. Ἔβγαλα τὴν χοντρὴ ναυτική μου φανέλλα, ἔδεσα σφιχτὰ τὰ δυὸ μανίκια ὥστε νὰ σχηματισθῇ μιὰ καλὴ σακκοῦλα κι' ἔρριξα μέσα τ' αὐγά. Τροφὴ γιὰ κάμποσες μέρες, σκέφθηκα. Ἦταν κι' αὐτὸ κάτι. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἔκανα νὰ φύγω, τ' ἄγρια πουλιὰ ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται κατὰ χιλιάδας καὶ νὰ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις. Ὁμολογῶ ὅτι τὰ χρειάσθηκα. Δὲν ἐφανταζόμουνα ποτὲ ὅτι θὰ εἶχαν τέτοιο θάρρος. Ἀλλὰ τί δὲν κάνει τὸ μητρικὸ φίλτρο! Ὁ κίνδυνος ποὺ μὲ ἀπειλοῦσε ἄρχισε νὰ γίνεται πιὰ πραγματικότης. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ γλύτωνα. Καὶ τί μποροῦσα νὰ κάνω, ἕνας ἐγὼ μὲ χιλίους ἐχθροὺς ἔστω καὶ μικρούς. Προσπαθοῦσα μὲ τὰ χέρια νὰ τὰ φοβίσω, ἀλλὰ τουναντίον ἐκεῖνα κατήρχοντο πιὸ χαμηλὰ καὶ περισσότερο πιὸ ἐξαγριωμένα. Θυμοῦμαι μάλιστα ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ... θηρία! διὰ μιᾶς ἀστραπιαίας κινήσεως μοῦ ρίχθηκε στὸ ἀριστερὸ μάτι κι' ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἔχυνε ἐὰν δὲν προλάμβανα, ἔτσι ἐξ ἐνστίκτου, νὰ κάνω μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ἔβλεπα λοιπὸν ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσον εὔκολα, ὅσον τὰ φανταζόμουν. Προτίμησα λοιπὸν ν' ἀνοίξω καὶ πάλιν τὴν φανέλλα μου καὶ μὲ μεγάλη ταχύτητα νὰ βάλλω στὴ θέσι τους τ' αὐγά. Τὰ πουλιὰ ὡς διὰ μαγείας ἀρχίνησαν νὰ κράζουν κι' ἀνήρχοντο τὰ ὕψη. Ἀντελήφθην ὅτι κάθε κίνδυνος ἐξέλειπε. Ὁ σκοπός μου ὅμως διὰ τὸν ὁποῖον σκαρφάλωσα στὶς ἀπόκρημνες ἐκεῖνες χαράδρες δὲν εἶχεν ἐκπληρωθῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὧρες παρήρχοντο κι' ἐγὼ κινδύνευα νὰ μείνω νηστικός. Ἐπὶ πλέον, ἂν βράδυαζε καὶ τὸ μαῦρο σκοτάδι τοῦ τροπικοῦ μ' εὕρισκε σ' ἐκεῖνες τὶς χαράδρες πῶς θὰ κατέβαινα; Στὴν ἀπελπισία μου ἐπάνω σκέφθηκα τὸ ἑξῆς: Ἀπέσπασα ἀπὸ τὶς χαράδρες μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα ἔβαλα τὸ χέρι μου σὲ μιὰ φωλῆὰ ποὺ ὑπῆρχαν αὐγὰ πουλιῶν. Ἅρπαξα μερικὰ καὶ μὲ ταχύτητα σπινθῆρος τὰ ἔφερα στὴν κορυφὴ τῆς χαράδρας καὶ τὰ τοποθέτησα. Τὰ πουλιὰ ἀπὸ πάνω ἀρχίνησαν νὰ μὲ παρακολουθοῦν ξανά. Ἐγὼ πρόφθασα καὶ βρῆκα καταφύγιο ὅπου κρύφτηκα βαστῶντας σφιχτὰ τὴν πέτρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω ἕνα πουλὶ νὰ κατεβαίνῃ ἀπότομα καὶ νὰ ὁρμᾷ στὸ μέρος τῶν αὐγῶν. Σὲ λίγο κάθησε ἐπάνω καὶ προσπαθοῦσε μὲ τὰ πόδια νὰ τὰ πιάσῃ. Τότε σηκώθηκα λίγο, σημάδεψα μὲ τὴν πέτρα καὶ τὴν ξεσφεδόνισα ἀπάνου του. Ἡ πέτρα τὸ βρῆκε κατάστηθα καὶ τὸ κύλισε χάμω. Τροχάδην κι' ἐγὼ κατεβαίνω τὴ χαράδρα. Φθάνω κάτω, τὸ ἁρπάζω καὶ τρέχοντας φθάνω στὴν καλύβα μου. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ τέτοια ταχύτητα ποὺ δὲν πρόφθανε κανεὶς νὰ μὲ παρακολουθήσῃ. Τὸ πουλὶ θὰ ζύγιζε ὡς τρεῖς ὀκάδες. Ἔμοιαζε μὲ ψαροπούλι ἀλλὰ τὸ κρέας του ἦταν ἐξαιρετικὰ τρυφερό. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔφαγα λουκουλείως».

ΕΝΑ ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΝ ΜΠΟΛΩΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ ΤΟΥ ΠΗΔΑΛΙΟΧΟΥΜΕΝΟΥ

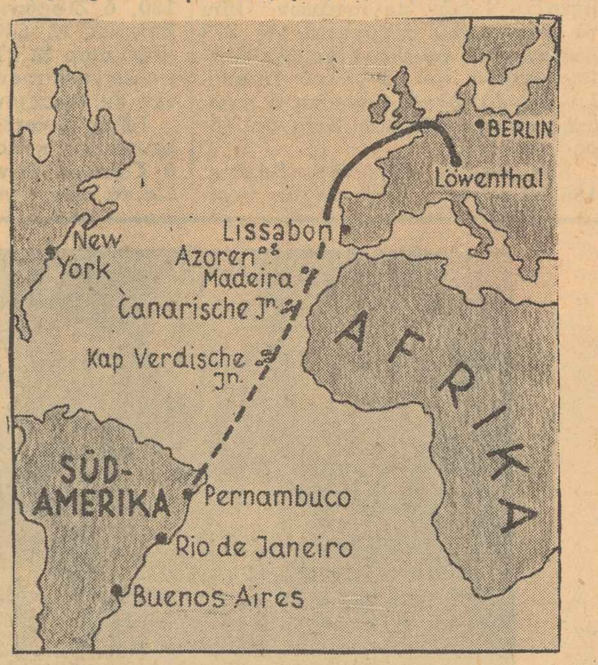

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Ἀ. Λόενταλ τῆς Γερμανίας ὑπὸ τὰς εὐμενεστέρας καιρικὰς συνθήκας. Ὁ α' πλοίαρχος μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ ἀερόπλοιόν μας δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ Γκράφφ Ζέππελιν, ὕπερθεν τῆς Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας, ἀλλὰ θὰ χωρήσῃ πρὸς βορρᾶν, ὑπεράνω τῆς Ὁλλανδίας, καὶ μετὰ διὰ μέσου τῆς Μάγχης καὶ τοῦ Βισκαϊκοῦ Κόλπου θὰ λάβῃ κατεύθυνσιν πρὸς Νότον. Ἡ εἴδησις αὐτὴ μᾶς ἐτάραξε, διότι ὅλοι ὑποθέσαμεν ὅτι ἡ Γαλλία δὲν συγκατετέθη εἰς τὴν διέλευσίν μας ὑπεράνω τῆς Χώρας της. Ταξειδεύαμε πάντοτε εἰς σχετικῶς χαμηλὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ διακρίναμε εὐκρινῶς μὲ γυμνοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς κάτωθι πεδιάδας καὶ τὰ χιονισμένα βουνά. Ὅταν διήλθομεν καὶ τὴν τελευταίαν εὐρωπαϊκὴν ἀκτὴν εὑρέθημεν πρὸ ἀπροόπτων. Ὁ καιρὸς ἤλλαξεν ἀποτόμως. Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τοῦ Βισκαϊκοῦ μᾶς ἐκλόνιζε σύρριζα. Ὑπεχρεώθημεν διὰ διαφόρων ἐπιδεξίων ἑλιγμῶν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς μεγάλο ὕψος ὅπου ἡ πίεσις καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ ἀέρος ἦτο ὀλιγώτερον αἰσθητή. Ἀκολουθήσαμεν τὴν γραμμὴν τοῦ ὕψους ἐπὶ πολλὰς ὥρας — σχεδὸν ἕνα 24ωρον — παλαίοντες κυριολεκτικῶς μὲ τ' ἄγρια στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἐν τέλει, ὕστερα ἀπὸ μίαν ἀγωνίαν τρομεράν, προσεγγίζαμε στὰς Πορτογαλλικὰς ἀκτάς. Ἡ κακοκαιρία καὶ ἡ διέλευσίς μας ἐξ Ὁλλανδίας μᾶς ἔφεραν μίαν καθυστέρησιν ὀκτὼ ὡρῶν.

Τὴν ἐπαύριον διακρίναμε καθαρὰ τὰ μαγευτικὰ νησάκια τῶν Καναρίων νήσων. Ὁ καιρὸς μετεβλήθη ὡς διὰ μαγείας. Ἥλιος καὶ ζέστη. Διήλθομεν ὑπεράνω τοῦ Περναμπούκο, τοῦ ἀκραίου σταθμοῦ τῆς Βραζιλίας, καὶ μετὰ τρίωρον πτῆσιν φθάσαμε, ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ρίου Ἰανερίου, πρωτεύουσαν τῆς Βραζιλίας. Ἐδῶ πλῆθος κόσμου μᾶς ἀνέμενε, μεταξὺ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας, ὅστις θερμῶς συνεχάρη τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ ἀεροσκάφους. Τεσσαράκοντα ὧραι μᾶς ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ διασχίσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Γερμανίας μέχρι Νοτίου Ἀμερικῆς.

ΕΛΛΗΝ ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ ΣΤΗΝ Ν. ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΥ ΚΟΛΙΓΚΙΩΝΗ

Ὁ τολμηρὸς πεζοπόρος ἐν μέσῳ ἀγρίων τόπων. — Σκληρὰ πάλη μὲ ἕνα ἀγριάνθρωπον.

ΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ Π. ΦΑΡΟΥ

Ὁ περίφημος πεζοπόρος Κολιγκιώνης εἰς μίαν φωτογραφίαν παρὰ τὰς χιονοσκεπεῖς στέππας τῆς Παταγωνίας. Εἰς τὴν φωτογραφίαν μόλις διακρίνεται ὁ Κολιγκιώνης μὲ τὰ δύο πιστὰ σκυλλιά του καὶ τὸ ἄλογό του «Πελοπόννησος», τὸ ὁποῖον ἀποκαμὸν καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς κακουχίας ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν Γῆν τοῦ Πυρός.

Τὸ δαιμόνιον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ἀνήσυχον καὶ ἐρευνητικόν, πρωτοπόρον εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ προπορεύεται, νὰ εἶνε ὁ δαδηφόρος εἰσηγητὴς τοῦ πολιτισμοῦ. Ποιὸς θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ διαπνέονται ἀπὸ τὸν διακαῆ πόθον νὰ εὕρουν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς περιπετείας καὶ τὸν πολυκίνδυνον βίον;

Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἔταξεν ὡς προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ «ζῆν ἐπικινδύνως».

Πιστός, λοιπόν, τηρητὴς τῶν πατροπαραδότων φυλετικῶν μας συνηθειῶν καὶ δοξασιῶν, ὁ συμπατριώτης μας Νικόλαος Κολιγκιώνης, ἀνέλαβε νὰ περιηγηθῇ τὴν Ἀμερικήν. Τὸ ταξείδιον αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολον καὶ μάλιστα πεζῇ ὅπως τὸ ἀπεφάσισεν ὁ Κολιγκιώνης. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ προϋποθέτει μεγάλην σωματικὴν ρώμην καὶ ἀντοχὴν ὡς καὶ ἀνεξάντλητον ψυχικὸν σθένος, ψυχραιμίαν καὶ αὐτοπεποίθησιν. Διότι, ὁ ἀναλαμβάνων ἕνα τοιοῦτον ταξείδιον, πρέπει νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ παντοίους κινδύνους. Ἔχει νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, μὲ τὸ ψῦχος καὶ μὲ τὴν ζέστην, νὰ διέλθῃ ἐκτεταμένας πεδιάδας καὶ ἀπρόσιτα ὄρη, φάραγγας καὶ χαράδρας, ἕλη ἀπροσπέλαστα καὶ τὸ περισσότερον τούτων ἐπικίνδυνον τὰ ἄγρια θηρία.

Παρὰ τοὺς κινδύνους τούτους, ὁ Κολιγκιώνης, ἔχων μαζί του δύο πιστοὺς φίλους, τοὺς δύο ἐξησκημένους διὰ τὴν ἐνίσχυσίν του, ἐν περιπτώσει κινδύνου σκύλους του καὶ μίαν φοράδα, τὴν «Πελοπόννησον», ὅπως τὴν ὀνομάζει, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν προχωρῶν πρὸς Βορρᾶν.

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι τὸν φέρουν πεζοποροῦντα εἰς Πονέρτο Νατάλες δὲ λὰ Οὔλτιμα Ἐσπεράνσα τῆς Χιλῆς. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ποὺ διέρχεται θεωρεῖ εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τὸ βιβλίον του διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς διελεύσεώς του. Ἡ ζωὴ τοῦ Κολιγκιώνη εἶνε μία πραγματικὴ Ὀδύσσεια. Μία διαρκὴς μετάπτωσις ἀπὸ τῆς ἱκανοποιήσεως στὴν ἐπιτέλεσι τοῦ σκοποῦ του καὶ τῆς ἀναπτερώσεως τοῦ ἠθικοῦ του ὅταν φθάνει σὲ κατῳκημένα μέρη ἢ περισσότερον ὅταν συναντᾷ κανένα Ἕλληνα, μέχρι τῆς τελείας ἀπογοητεύσεως ὅταν ἀναγκάζεται νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος τῶν ἀδυσωπήτων ἐχθρῶν τῆς ἐρήμου, ἢ τῆς ἀπροσίτου βουνοσειρᾶς.

Ἂς ἀφήσωμεν μόνον τὸν Καλιγκιώνην νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ γιὰ τὶς περιπέτειές του, μιὰ ἀπὸ τὶς πειὸ σοβαρές, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ ἡ κατωτέρω:

— Ὅταν εὑρισκόμην στὴν Γῆ τοῦ Πυρός, λέγει, εἶχα ἡμέρες ὁλόκληρες νὰ συναντήσω ἄνθρωπον, ὅταν ξαφνικὰ καθὼς ἤμην καθισμένος νὰ ἀναπαυθῶ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐξαντλητικὴ πορεία, βλέπω νὰ ξεπροβάλλῃ μπροστά μου ἕνας ἀγριάνθρωπος μέχρι σαράντα ἐτῶν. Ἦτο ἕνας κατάδικος, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ γιὰ τὸν φόνον δύο ἀνθρώπων. Κατὰ τὸν νόμον ὅταν ἔληξεν ἡ ποινή του, ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται ἡ παραμονή του στὸ μέρος ποὺ ἐγκλημάτησε, τὸν ἀναγκάζουν νὰ παραμείνῃ μακρυὰ σὲ ἄλλο μέρος, ἐξόριστος. Πρέπει νὰ μείνῃ σαὐτὴν τὴν κατάστασι ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἔτσι βρέθηκε μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ποὺ κατὰ τύχην πέρασα κι' ἐγώ.

Εἶχε μιὰ μεγάλη γενειάδα καὶ ὅταν τὸν εἶδα ὁμολογῶ πῶς φοβήθηκα. Γιὰ μιᾶς ὅμως συνῆλθα, τὸν χαιρέτησα καὶ αὐτός, μ' ἕνα χαμόγελο, ποὺ ἄνθησε μέσα ἀπὸ τὶς μαλλιαρές του μασσέλες, σὰν τὸ ὡραῖο ἀγριολούλουδο μέσα στ' ἀγκάθια τοῦ βελωνωτοῦ κλαδιοῦ του, μὲ ἐκάλεσε, νὰ πλησιάσω στὴν καλύβα του, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κάπου κοντά.

Μιὰ σπηλιὰ μέσα σὲ ἄγρια κατσάβραχα γρανίτη, σκεπασμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο μὲ μερικὰ δεμάτια ἀπὸ ξερὰ κλαδιὰ καὶ χόρτα, ἀποτελοῦσε τὴν κατοικία τοῦ ἀγριανθρώπου. Μπῆκε πρῶτος μέσα καὶ κάθησε σταυροπόδι σὲ μιὰ γωνιά, ἐνῷ μένα μοῦ προσέφερε ἕνα κάθισμα, ἀπὸ πέτρινες πλάκες, τοποθετημένες, τὴν μία πάνω στὴν ἄλλη, τὸ μοναδικό του ἔπιπλο. Ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὸν βίον του, ἐνῷ ταὐτόχρονα μὲ ἕνα μαχαῖρι, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, κτύπαγε νευρικὰ τὰ ξύλα. Ἤρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ μιὰ δυσπιστία γιὰ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ ἐκάλεσα κοντά μου τοὺς δύο πιστούς μου σκύλους οἱ ὁποῖοι ὅταν ἔβλεπαν νὰ γίνεται ἐπιθετικὸς τὸν παρακολουθοῦσαν, σὲ τρόπο ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν ἁρπάξουν. Δὲν θὰ τὸν ἄφηναν νὰ πλησιάσῃ κοντά μου. Αὐτὸς τὸ μυρίστηκε, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῇ τὴν ἴδια ἄγρια στάσι ἀπέναντί μου, καὶ ἴσως γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα, μοῦ ἀπευθύνει τὴν ἐρώτησι: «Ξέρεις, ἀγαπητέ μου, μὲ ποιὸν ἄνθρωπον ὁμιλεῖς;....».

Ἐγώ, χωρὶς νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου, ἔσφιξα τὸ ὅπλο μου στὰ δάχτυλά μου καὶ τοῦ εἶπα, πῶς μιλῶ μὲ ἕνα ἄνθρωπο σὰν καὶ μένα.

— Ὄχι! Ἐσὺ τώρα μιλᾷς μὲ ἕνα ἄνθρωπο διαφορετικό, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ τὰ ξύλα μὲ τὸ μαχαῖρι καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν μιὰ διαφορετικὴ λάμψι σὰν φλόγα.

— Μιλᾷς μὲ ἕνα πρώην κατάδικον, ποὺ ἔκαμε εἰκοσιπέντε χρόνια φυλακὴ καὶ ζῶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς τὸ ὅπλο σου, διότι τὸ ζητῶ. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ.... νὰ πιῶ αἷμα...

Τὸν κύτταξα μὲ αὐστηρὸ βλέμμα στὸ πρόσωπο καὶ προσποιούμενος τὸν θυμωμένο, τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω τὸ ὅπλον μου, γιατὶ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὸ ταξεῖδι μου.

Ὁ ἀγριάνθρωπος ἄναψε. Φούσκωσε τὸ στῆθος του ἀπὸ θυμὸν καὶ τὸ στόμα του γέμισε ἀφροὺς λύσσης, ἐνῷ τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦσαν ἀλλόκοτες λάμψεις, ποὺ τοῦ ἔδιναν μιὰ μεγαλοπρέπεια ἀγριότητος, σὰν τοῦ λιονταριοῦ.

Μὲ μιὰ φωνὴ βροντώδη, ποὺ ἔφθανε στ' αὐτιά μου σὰν ξέσπασμα κεραυνοῦ, μοῦ λέγει: «Κανεὶς μέχρι αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν μοῦ ἀρνήθηκε τίποτε, καὶ μάλιστα σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος.

Σκέφθηκα πρὸς στιγμήν, νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι θὰ τοῦ δώσω τὸ ὅπλο, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀποφύγω ἐπεισόδιον, γιατὶ ὑπελόγισα κάπως σοβαρὰ στὰ μαλλιαρὰ καὶ νευρώδη μπράτσα του. Ὁ ἀνδρισμός μου ὅμως δὲν μ' ἄφησε. Οἱ Ἕλληνες ξέρουν ν' ἀντιμετωπίζουν τὰς περιστάσεις καὶ θὰ ἦταν μεγάλη βρισιὰ σὲ μένα νὰ φανῶ δειλός.

Ἀντελήφθην σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ μὲ ἁρπάξῃ ξαφνικά. Ἁρπαχτήκαμε στὰ χέρια. Μέσα στὰ δύο χέρια τοῦ ἀγριανθρώπου νόμιζα πῶς βρισκόμουν σὲ σιδηρένιο κλοιό. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν αἰσθανόταν διαφορετικά, γιατὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ τοῦ ἔκαμα κλειδὶ στὸ κεφάλι, οὔρλιαξε ἄγρια ἀπὸ τὸν πόνο καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς. Τοῦ ἔβαλα τὸ γόνατό μου στὸ στῆθος καὶ μὲ ἕνα λουρὶ τοῦ ἔδεσα σφιχτὰ τὰ χέρια. Ἔτσι τὸν κατέστησα ἀκίνδυνο καὶ ἀνίσχυρο νὰ μὲ βλάψῃ. Ἕνα παραλήρημα τρελλὸ τὸν κατέλαβε σὰν νὰ τὸν ἔδερνε πυρετός. Ἀπὸ ὅσα κατάλαβα σχημάτισα τὴν γνώμην ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτο τρελλός.

Κοντά του πέρασα ὁλόκληρη τὴν νύκτα. Σὰν ξημέρωσε τὴν ἑπομένην βγῆκα στὸ κυνῆγι, ὅπου ἐσκότωσα δύο ἀγριόχηνες.

Γύρισα πάλιν στὴν σπηλιά, ἔβρασα τὸ θήραμά μου καὶ ἔδωσα στὸν δυστυχῆ ἀγριάνθρωπον λίγο ζωμόν.

Τὸν ἔλυσα. Ἴσως ἀπὸ φόβο του, ἴσως ἐπειδὴ τοῦ εἶχε περάσει ἡ παράκρουσις, ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσα, μὲ πρόπεμψε σὰν νὰ εἴμαστε φίλοι ἀπὸ χρόνια ὁλόκληρα. Τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ ξαναγυρίσω νὰ τοῦ δώσω τὸ ὅπλο μου...

⁂

Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου καὶ ἔφθασα εἰς τὸ Μαγκαγιάν, ὅπου ἐπεσκέφθην τὸν γραμματέα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑποπροξενείου κ. Σάββαν Ποντίκαν καὶ τὸν κ. Εὐάγγελον Ὀρφανίδην, τῶν ὁποίων τὴν καλὴ καρδιὰ καὶ τὸν τρόπο ποὺ μὲ περιποιήθησαν δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ.

⁂

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ τοιαῦτα περιστατικὰ ἐξακολουθεῖ τὸ ταξεῖδι του ὁ τολμηρὸς Ἕλλην πεζοπόρος Κολιγκιώνης, μέσῳ τῶν τελμάτων τῆς Παταγωνίας καὶ τῶν ἀγρίων κορυφογραμμῶν τῶν Ἄνδεων, ποὺ τὸ ὕψος των ἀνέρχεται τὰ 4.100 μέτρα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ τὸν παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

1 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ, 2 ΠΟΔΗΛΑΤΑΚΙΑ, 3 ΑΜΑΞΑΚΙΑ 2 ΑΛΟΓΑΚΙΑ ΚΑΙ 7 ΑΛΛΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑΣ

ΓΟΝΕΙΣ, ΔΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ ΕΙΝΕ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΝΕΕΣ ΚΑΙ ΝΕΟΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΚΑΛΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΗΛΗ

Ὁ «Παγκόσμιος Τύπος» δὲν προσφέρει οὔτε χιλιάρικα, οὔτε .... πύργους στὴν Ἱσπανία. Ἐπροτίμησε νὰ προσφέρῃ κάτι πειὸ θετικὸ καὶ πειὸ πρακτικὸ στὴ νεολαία μας. Κάθε μῆνα θὰ διανείμῃ 15 μεγάλα βραβεῖα σὲ 15 τυχεροὺς μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παγκοσμίου Τύπου» ἀπεφάσισε νὰ ἀριθμῇ τὰ ἐντὸς τοῦ παραπλεύρως εὑρισκομένου ἄστρου λαχεῖα. Ὁ κάθε ἀναγνώστης ὀφείλει ν' ἀποκόπτῃ τὸ παρὸν ἄστρον ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ἑβδομάδας. Ἑκάστην 4ην ἑβδομάδα κάθε ἄστρον θὰ φέρῃ καὶ ἕνα ἀριθμόν. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης θὰ κρατᾷ τὰ τρία πρῶτα ἄστρα καὶ τὸ τέταρτον μὲ τὸν ἀριθμόν. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς θὰ γίνεται ἡ κλήρωσις δημοσίᾳ εἰς τὰ ἰδιόκτητα τυπογραφεῖα καὶ γραφεῖα τοῦ «Παγκοσμίου Τύπου».

Κατὰ τὴν κλήρωσιν θὰ δύναται νὰ λάβῃ μέρος ΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ. Θὰ ἐξαχθοῦν ἐκ τῆς κληρωτίδος μόνον οἱ ἀριθμοὶ τῶν φύλλων ποὺ ἔχουν ΠΩΛΗΘΗ μὲ ἄλλα λόγια τὰ δῶρα θὰ διανεμηθοῦν ὅλα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ποὺ θὰ ἔχουν ἀγοράσει τὸ φύλλον.

Τὰ δῶρα θὰ εἶνε:

α) 1 αὐτοκίνητον μεγάλον «Ἀμέρικαν — μπόϋ διὰ νέους.

β') 2 ποδηλατάκια διὰ παιδιά.

γ') 3 ἁμαξάκια διὰ μικροὺς ἐξ ὧν τὸ ἓν γιὰ μωρό.

δ') 2 πολὺ ὤμορφα ἀλογάκια γιὰ παιδιὰ καὶ

ε') 7 ἄλλα δῶρα, ἤτοι μία κούκλα, μία φωτογραφικὴ μηχανή, ἕνα τουφέκι γιὰ παιδάκι, καὶ τέσσαρα ἄλλα μικρότερα δῶρα.

Κρατεῖτε ἀπὸ σήμερον προσεκτικὰ τὰ ἄστρα μὲ τὸ λαχεῖον.

Τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν εἶνε ἡ εὐτυχία τῶν γονέων. Ἀλλὰ καὶ ποιὸς γονεὺς δὲν θέλει νὰ βλέπῃ τὰ παιδιά του εὐτυχισμένα; Νὰ λοιπόν, μιὰ εὐτυχία ποὺ σᾶς προσφέρει ὁ «Παγκόσμιος Τύπος» ἐντελῶς δωρεάν. Ἐπωφεληθῆτε.

Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸν «Παγκόσμιον Τύπον» ὅλοι οἱ κερδίζοντες ἀριθμοί.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΡΧΙΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΝΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ.

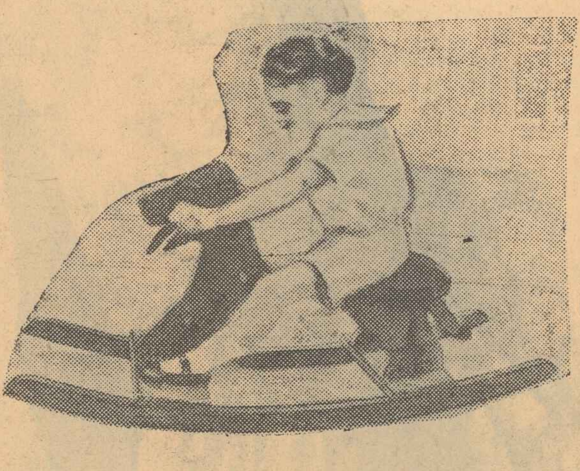

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὤμορφα ἀλογάκια, ποὺ θὰ διανέμῃ κατὰ μῆνα στὰ παιδάκια ὁ «Παγκόσμιος Τύπος» γιὰ νὰ σκορπάῃ τὴ χαρά.

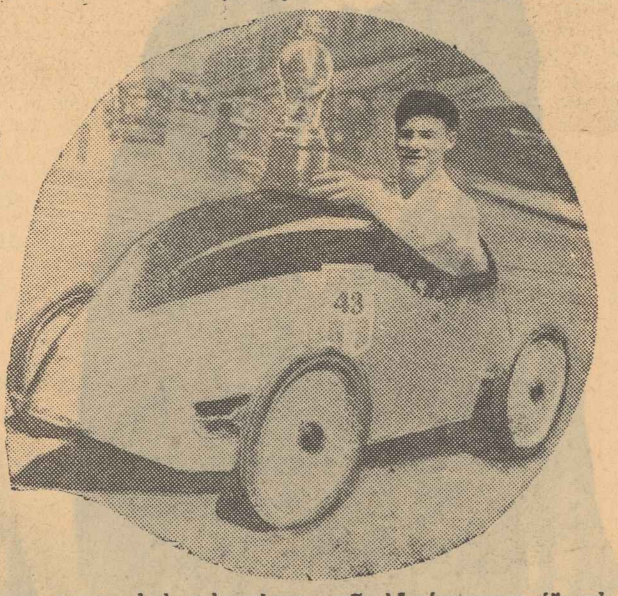

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ «Ἀμέρικαν-μπόϋ» αὐτοκινήτου, ποὺ θὰ προσφέρῃ κάθε μῆνα ὁ «Παγκ. Τύπος» σὲ κάθε τυχερὸ ἀναγνώστη ἢ συνδρομητή του.—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΗΜ. Π. Τ. — Ὅπως ἐγράψαμε καὶ εἰς τὰ τρία προηγούμενα φύλλα ἡ κλήρωσις θὰ γίνεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός. Μὲ τὸ σημερινὸν ἀστέρι ὅσοι συνεπλήρωσαν ἤδη τέσσαρα ἐν συνόλῳ δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀποστέλλοντες μέχρι τῆς 20 τρέχοντος μηνὸς καὶ τὰ τέσσαρα δελτία εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Καρόρη 13Α, ἵνα εἰς τὸ φύλλον τῆς 25ης δημοσιεύσωμε τὰ ὀνόματά των καὶ τὸν ἀριθμὸν ἑνὸς ἑκάστου. Ἀπὸ τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος δύνανται οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ κρατήσωσι τὸ ἀστέρι τοῦ 2ου Μηνιαίου διαγωνισμοῦ μας μὲ τὰ ἴδια δῶρα.

Ἡ ἀρίθμησις ἐπὶ ἑκάστου φύλλου ξεχωριστοῦ ἀριθμοῦ θὰ συμπεριελάμβανε μοιραίως καὶ τὰ εὑρισκόμενα εἰς χεῖρας μας ἀπώλητα φύλλα, πρᾶγμα ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας ὅπου ὅλα τὰ δῶρα πρέπει νὰ διατίθενται εἰς τοὺς ἀγοράζοντας τὸ φύλλον ἢ τοὺς συνδρομητάς μας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Ἡ μαμὰ μαλώνει τὸν Πετράκη γιατὶ εἶνε ἄτακτος.

— Μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος, Πετράκη. Θ' ἀναγκασθῶ νὰ τὰ πῶ ὅλα τοῦ μπαμπᾶ σου ὅταν ἔλθῃ.

Κι' ὁ Πετράκης μὲ ὕφος σοβαρό:

— Ἔτσι εἶσθε σεῖς οἱ γυναῖκες. Δὲν μπορεῖτε νὰ κρατήσετε τίποτε μυστικό...

Η ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΣΧ. δ. — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Κολλῆστε τὰ πρόσωπα καὶ τὸ τοπεῖον τῆς ἐρήμου σ' ἕνα χαρτόνι χρωματίστε τα καὶ κόψετέ τας γύρω—γύρω. Τοποθετῆστε τὸν Ἄραβα στὴν καμήλα, ἀφοῦ χαράξετε τὴν καμπούρα της (κατὰ μῆκος τῆς διακεκομμένης γραμμῆς), ὥστε νὰ μπορῇ νὰ περάσῃ ἡμύτη. Ὕστερα στερεῶστε τὴν καμήλα στὸ τοπεῖο, ἀφοῦ κόψετε ἕνα χαράκι κατὰ μῆκος τῆς διακεκομμένης γραμμῆς εἰς τὸ ὁποῖον μποροῦν νὰ χωθοῦν τὰ τρία προεξέχοντα σημεῖα. Διπλῶστε τὰ σκιασμένα μέρη τοῦ σχεδίου διὰ νὰ σχηματίσετε στήριγμα.

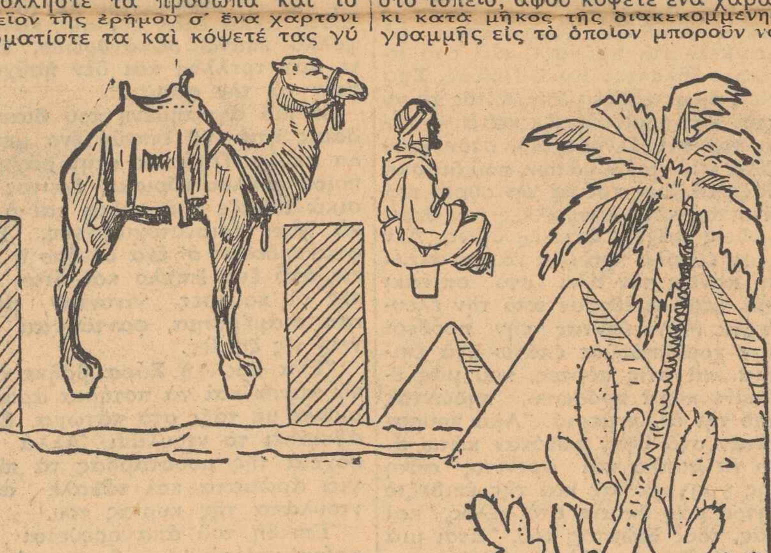

ΣΧ. γ. — ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΣΑΣ

Θὰ ἔχετε ἰδεῖ τὸ ἀηδὲς θέαμα, ὅταν ὅλα τὰ ποδήλατα τῆς οἰκογενείας κοίτονται ἄνω - κάτω, ἀκουμπισμένα σὲ κανένα φράκτη, ἢ στὸν κορμὸ ἑνὸς κακότυχου δένδρου. Φτιάξετε, λοιπόν, ἕνα στασίδι γιὰ τὸ ποδήλατό σας. Παίρενετε ἕνα κομμάτι σίδερο στρογγυλὸ πάχους 1 ἐκ. περίπου καὶ τὸ λυγίζετε σὲ σχῆμα φουρκέτας, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα. Ὕστερα μπήγετε τὶς δυὸ ἄκρες στερεὰ στὸ ἔδαφος. Βλέπετε τί εὔκολο ποὺ εἶνε.

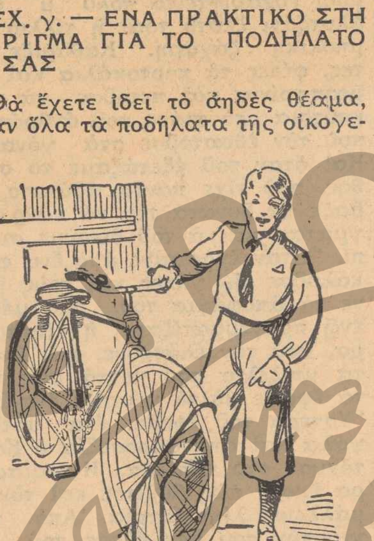

ΣΧ. α. — ΕΝΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

Ἔχετε δικό σας γραφεῖο; Ἂν ὄχι, οἱ ὁδηγίες μας θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ σκαρώσετε μόνοι σας ἕνα γραφεῖο χωρὶς μεγάλη δυσκολία. Ὁ μπακάλης σας θὰ σᾶς δώσῃ βέβαια σὲ χαμηλὴ τιμὴ δυὸ μακρυὰ καὶ στενὰ κασσόνια. Πρέπει πρῶτα νὰ τὰ πλανίσετε καὶ νὰ τὰ γυαλίσετε, ὥστε νὰ γίνουν τελείως λεῖα. Ὕστερα τὰ βάζετε τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, ἀφοῦ ἀφαιρέσετε πρῶτα τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν χρησιμοποιήσετε γιὰ ράφι στὸ μέσον. Ὕστερα κυτάξτε νὰ βρῆτε στὴν ἀποθήκη τῆς μαμᾶς σας κανένα παληὸ τραπέζι καὶ νὰ πάρετε τὶς ἀπάνω σανίδες του. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν βρῆτε, ἑνώνετε δυὸ σανίδες καὶ τὶς καρφώνετε στὰ δυὸ κασσόνια. Τέλος, περνᾶτε δυὸ χέρια μπογιὰ καὶ βερνίκι γιὰ νὰ βελτιώσετε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐπίπλου σας.

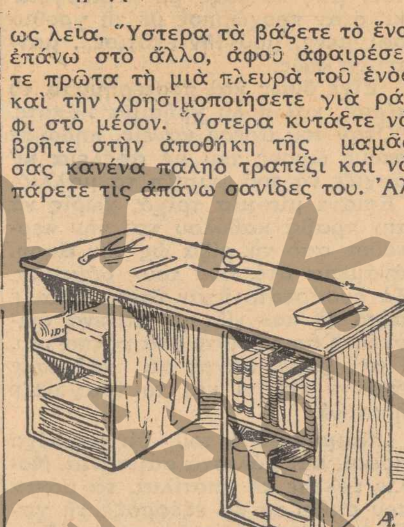

ΣΧ. β. — ΤΑ ΠΛΑΝΗΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια, οἱ κυριώτεροι πλανῆται τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος ὑπεδεικνύοντο μὲ συμβολικὰ σημεῖα, ποὺ ἔχουν κάποιαν σχέσιν πρὸς τὸν θεὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη ὁ πλανήτης. Ἡ εἰκών μας δείχνει τὰ σύμβολα τῶν ὀκτὼ κυριωτέρων πλανητῶν, ἤτοι: 1) Ἑρμῆς, συμβατικὴ σχηματοποίησις τοῦ πτερωτοῦ κηρυκείου τοῦ Ἑρμῆ 2) Ἀφροδίτη, ὁ καθρέπτης τῆς θεᾶς τῆς καλλονῆς. 3) Τὸ σύμβολον τῆς Γῆς. 4) Ὁ Ἄρης, ἡ ἀσπὶς καὶ τὸ δόρυ τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου. 5) Τὸ σύμβολον τοῦ Διός, παραλλαγὴ τοῦ γράμματος Ζ ἀπὸ τὸ Ζεύς, 6) Κρόνος, 7) Οὐρανός, 8) Ποσειδῶν, ἡ τρίαινα τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης. Θὰ συναντήσετε ὡρισμένως τὰ σημεῖα αὐτὰ εἰς διακοσμήσεις, ταινίας, κλπ. καὶ καλὸν εἶνε νὰ ξέρετε τί σημαίνουν.

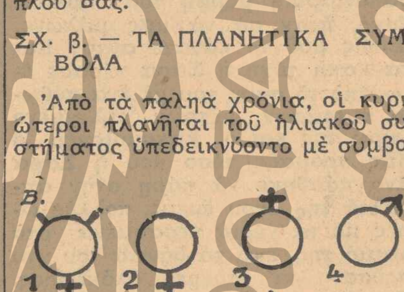

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ:

Ἄνδρες γυναῖκες 11 καὶ τὰ ψωμιά τους 10, δύο γυναικες τὸ ψωμὶ καὶ δυὸ ψωμιὰ τὸν ἄνδρα. Πόσοι ἦσαν οἱ ἄνδρες καὶ πόσαι αἱ γυναῖκες;

ΝΕΡΟΚΟΥΒΑΛΗΜΑ

Ὑπάρχουν τρία σπήτια καὶ τρεῖς βρύσες ποὺ ἔχουν τὴν κατωτέρω διάταξι.

☐ ☐ ☐ σπήτια

O O O βρύσες

Οἱ κυρίες ἔδωσαν διαταγὴ στὶς ὑπηρέτριες νὰ πάρῃ ἡ καθεμιὰ νερὸ καὶ ἀπὸ τὶς τρεῖς βρύσες, χωρὶς ὅμως νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἄλλης, μήτε νὰ κόψῃ τὸ δρόμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πέρασε ἄλλη ὑπηρέτρια. Καμμιὰ ὑπηρέτρια δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ σὲ πέρας τὴν διαταγὴ τῆς κυρίας της.

Μήπως μπορεῖτε σεῖς;

ΦΙΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ:

οοχνυρ υφοιευ

ΓΡΙΦΟΣ

O/O Νησὶ ὅς ἡ ΤΟΤΗ Σ/Ρ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Λιλίκα, Πέτρο, Γιάννη. Νὰ ποὺ τὰ πήραμε ἐπὶ τέλους! Ποιὰ καλέ; Μὰ σᾶς εἶπα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τελικὸ σ' ἀρχὴ καὶ τέλος
παίρνει σύνδεσμος γνωστὸς
καὶ ἀμέσως ξεπροβάλλει
ἕνας ξακουστὸς σοφός.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Στὸ τέλος ἀριθμητικόν, δυὸ γράμ(ματα ἑνώνω
κι' ἕνα βουνὸ ἑλληνικὸ εὐθὺς σοῦ (φανερώνω.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(Προηγουμένου φύλλου)

1ον. Λεξίγριφος. Σῦς. — Ἄμμων — Σήσαμον

2ον. Γρίφος. Ὁ Σωκράτης ἦτο φιλόσοφος.

3ον. Φωνκεντόλειπο:

Ὁ μὲν πλοῦτος θνητός, ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος.

4ον Διπλὸ κεφάλι:

Σ—τάχυ, Ὄ-νυξ, Λ-άγων, Ὥ—ρα, Μ-ανία Ὀ-βελός, Σ-ύάπων = Σολωμός.

5ον. Χτένι:

ΑΡΙΩΝ
ΛΟΛΚΑ
ΦΑΛΕΖ
ΕΑΥΑΑ
ΙΗΡΝΡ
ΟΟΙΙΕ
ΣΣΑΑΤ

6ον Ρόμβος
ω
ἀρα
φίλους
ἀπολυων
αναλογιον
τρυγονι
φρικη
σος
ν

7ον. Ἀκροστοιχίς:

ΚΕρκυρα, ΙΠπος, ΜΑρία, ΩΝ, ΝΩ—ΚΙΜΩΝ, ΕΠΑΝΩ

8ον. Μυῖγα.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑΚΙΑ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Παγκοσμίου Τύπου» προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν μέγαν ἀριθμὸν ἀναγνωστριῶν της ἵδρυσε Γραφεῖον ἐν Παρισίοις τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν δημοσιογράφον καὶ βαθὺν γνώστην ττῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῆς μεγαλουπόλεως, κ. Σπυρίδωνα Ἀλτιναμάζην, ὁδὸς Παραντί ἀριθ. 12.

Ὁ κ. Ἀλτιναμάζης ἔλαβεν ἐντολὴν ὅπως ἐπισκέπτεται καθ' ἑκάστην ἅπαντα τὰ μεγάλα Καταστήματα τῆς Haute Couturé (Οἶκον Τζέννυ, Ντρεκόλ, Λέβις κλπ. κλπ.) χαὶ λαμβάνει κάθε λεπτομέρειαν σχετικὴν μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς μόδας καὶ τὰς προβλέψεις αὐτῆς. Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζομεν δημοσιεύοντες μακροσκελεστάτην περιγραφὴν τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας μὲ μοντελλάκια ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν στὸ Παρίσι.

ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

ΠΑΓΩΤΟ ΑΡΓΕΝΤΙΝΙΚΟ „ΣΟΥΡΠΡΙΖ"

Τώρα ποῦ πλησιάζουν οἱ ζέστες τὸ παγωτὸ ἀρχίζει καὶ γίνεται ἐπιθυμητὸν σὲ ὅλους μας. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα παγωτὰ καὶ τὰ πειὸ νόστιμα ἀλλὰ καὶ τὰ σχετικῶς φθηνότερα εἶνε καὶ τὸ ἀργεντίνικο «Σούρπριζ».

Εἶνε συνδυασμὸς κρύου καὶ ζεστοῦ.

Μὴ σᾶς τρομάζει τὸ ὀξύμωρον. Κάνετε κρέμα παγωτὸ ὅπως τὸ συνειθισμένο τὸ σερβίρετε εἰς τὸ τραπέζι κι' ἀπὸ πάνω ρίχνεται μιὰ χλιαρὴ σάλτσα ἀπὸ σοκολάτα. Τὸ παγωμένο ἀντιδρᾶ περισότερο κι' ὅταν τὸ τρώγετε αἰσθάνεσθε μιὰν ἀπολαυστικὴν ἡδονήν. Δοκιμάσατε.

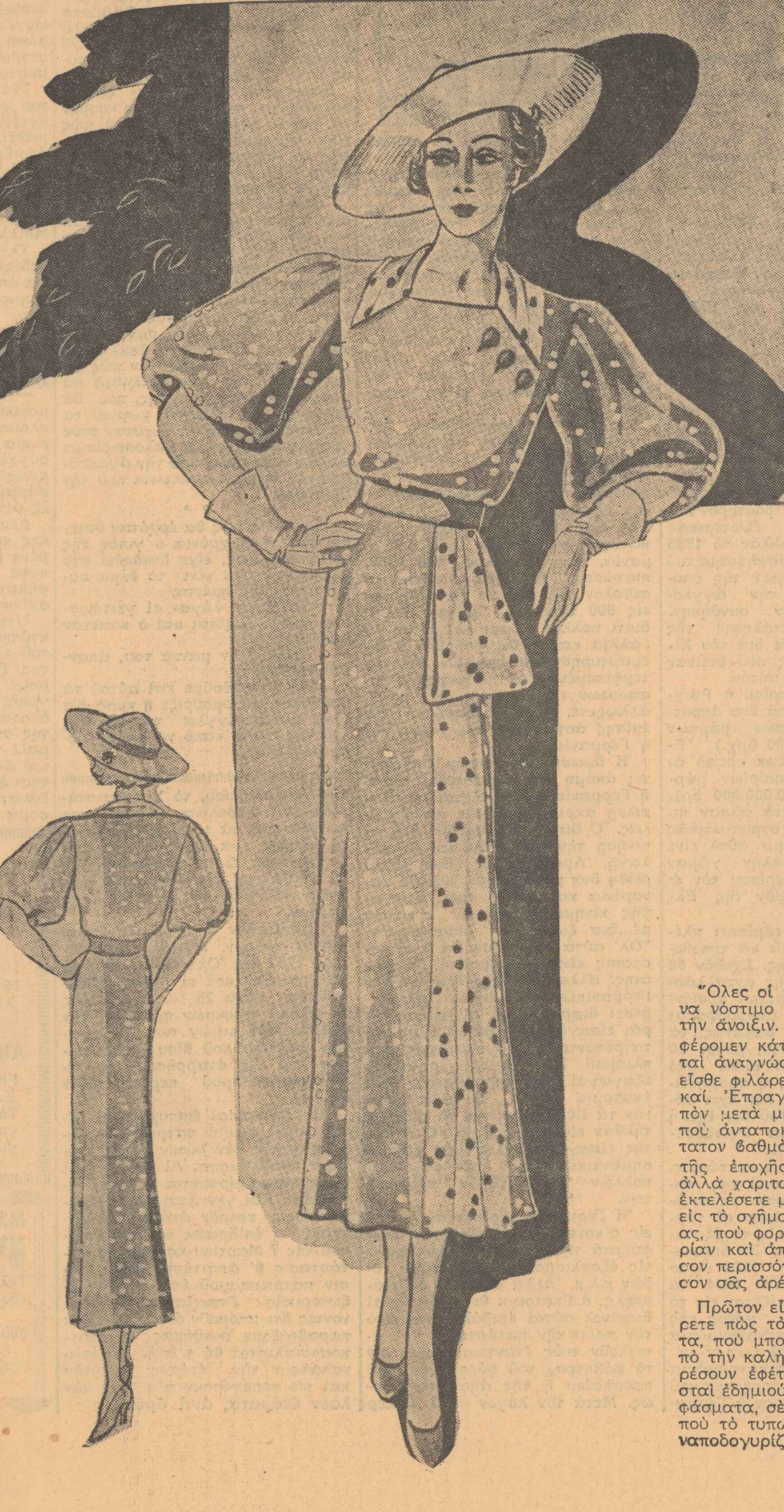

ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Ὅλες οἱ κυρίες ὀνειρεύονται ἕνα νόστιμο φρέσκο φόρεμα διὰ τὴν ἄνοιξιν. Ἰδοὺ ποὺ σᾶς προσφέρομεν κάτι ἐξαιρετικό, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαι. Ξέρομεν πὼς εἶσθε φιλάρεσκοι, ἀλλὰ καὶ λογικαί. Ἐπραγματοποιήσαμεν λοιπὸν μετὰ μελέτην ἕνα μοντέλλο ποὺ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς του. Εἶναι ἁπλό, ἀλλὰ χαριτωμένο, εὔκολον νὰ τὸ ἐκτελέσετε μόνες σας, καινούργιο εἰς τὸ σχῆμα καὶ τὰς λεπτομερείας, ποὺ φοριέται εἰς κάθε εὐκαιρίαν καὶ ἀπὸ κάθε ἡλικίαν. Ὅσον περισσότερον τὸ ἐξετάζετε τόσον σᾶς ἀρέσει.

Πρῶτον εἶνε τῆς μόδας. Θὰ ξέρετε πὼς τὰ διπλόφασα ὑφάσματα, ποὺ μποροῦν νὰ φορεθοῦν ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀνάποδη, ἀρέσουν ἐφέτος πολύ. Οἱ σχεδιασταὶ ἐδημιούργησαν πολλὰ νέα ὑφάσματα, σὲ κρὲπ, καὶ σαντούγκ, ποὺ τὸ τυπωμένο τους σχέδιο ἀναποδογυρίζεται: ἂν π.χ. ἡ μία ὄψις ἔχει ἄσπρες πίκες σὲ μαῦρο φόντο, ἡ ἄλλη θὰ ἔχῃ μαῦρες πίκες σὲ ἄσπρο. Δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ καθαυτὸ ἀνάποδη. Τὸ ἴδιο ἐφφὲ ἐπιτυγχάνεται καὶ μὲ δυὸ ὑφάσματα, τῶν ὁποίων τὸ ἕνα εἶνε τὸ ἀρνητικὸ νὰ ποῦμε τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ σημβαίνει μὲ τὰ ἐλαφρὰ ὑφάσματα, τὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν, τὸ φουλάρι, τὴ μεταξωτὴ μουσσελίνα, ποὺ ὁ τρόπος τῆς ὑφάνσεώς του δὲν ἐπιτρέπει τὴ διπλῆ ὄψιν.

Δὲν εἶσθε ἄλλωστε ὑποχρεωμένη νὰ μεταχειρισθῆτε ἐμπριμέ. Μπορεῖτε νὰ πάρετε μονόχρωμο ὕφασμα, ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῶν δύο ὄψεων πρέπει νὰ διαφέρῃ, γιατὶ ὁ γιακᾶς καὶ ἡ πτυχὴ τῆς φούστας ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν ὑπόλοιπη τουαλέττα καὶ χρησιμεύουν ὡς πιὸ ἀνοιχτὴ γαρνιτοῦρα. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ δύο διαφορετικῶν τόνων ὕφασμα, φθάνει νὰ ἐναρμονίζωνται οἱ ἀποχρώσεις των. Π. χ. γαρνιτοῦρα περβάνς σὲ σκοῦρο μπλὲ, ἀνοιχτὸ μπρὶκ σὲ καφὲ, σμαραγδί στὸ μαῦρο, κλπ. Τὸ ἄσπρο στὸ μαῦρο ἢ στὸ μπλὲ - μαρέν, εἶναι ὅπως πάντα τὸ ἁπλούστερο. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἡ μόδα φέτος εἶνε ἡ διχρωμία καὶ μάλιστα μὲ χτυπητὰ χρώματα.

Ὅσο γιὰ τὰ σχέδια ἡ ἐκλογὴ εἶνε τόσο μεγάλη ὅπως καὶ γιὰ τὰ χρώματα. Βρίσκομε π.χ. κρὲπ-ντὲ-σὶν μαλακά, σπαρμένα μὲ ἀνθάκια: μαργαρίτες, μυοσωτίδες, τριφύλλι ἢ μικροσκοπικὰ ζωάκια ἢ κομφεττί, ἢ σερπαντὲν. Οἱ βοῦλες κανονικὲς ἢ ἀκανόνιστες εἶνε πάντα τὸ καλύτερο, γι' αὐτὸ τὶς ἐδεχθήκαμε γιὰ τὸ μοντέλλο μας.

Ἕνα φόρεμα τέτοιου τύπου ταιριάζει τόσο γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο στὴν ἐξοχή, ὅσο καὶ γιὰ ἕνα πρόγευμα, γιὰ ἕνα ἀπογευμα

Ποικίλλει κανεὶς τὸν βαθμὸ τῆς κομψότητος ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, μὲ τὰ διαφορετικὰ γάντια, καπέλλο παπούτσια καὶ κοσμήματα ποὺ τὴν συνοδεύουν. Μὲ ἕνα ἁπλὸ ρενὰρ καὶ καπέλλο κανοττὲ, εἶνε ἕνα ἁπλὸ φόρεμα γιὰ τὸ δρόμο. Μὲ μεγάλο ἀνθοστόλιστο καπέλλο καὶ γούνινη κάπα, εἶνε γιὰ γκάρντεν-πάρντεν, καὶ γιὰ ἱπποδρομίες. Σὲ κρὲπ σκοῦρο καὶ πυκνὸ, εἶνε τῆς ἀνοίξεως· σὲ ἐλαφρὸ ὕφασμα, καλοκαιρινὴ τουαλέττα. Μοντέλλο κομψὸ καὶ πρακτικὸ, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάσετε ἀπὸ τώρα

Πακερέτ. Ἀπὸ κρὲπ ἐμπρι μὲ ἄσπρο σὲ φόντο μαῦρο ἢ μπλὲ μαρέν. Γαρνιρισμένο μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ὁ γιακᾶς σὰν ἐσάρπα, τυλίγεται γύρω στὸ λαιμὸ καὶ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ κουμπιά. Ἡ ἴδια ἐσάρπα ἐμφανίζεται στὴ φοῦστα. **Μανίκια** φουσκωτά.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ζωγραφικὸν ἀριστούργημα τοῦ Θεοτοκοπούλου (Γκρέκο).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΝ

ΤΟΥ κ. ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπως καὶ εἰς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ὁ κοινωνικὸς ἡμῶν ὀργανισμὸς ἐκλονίσθη εἰς τὰ δύο βασικά του συστατικὰ δηλαδὴ, ἔπαυσαν νὰ εἶνε ὁμαλαὶ αἱ μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν ἄνω καὶ κάτω κοινωνικῶν στρωμμάτων καὶ ἔχασε καὶ ἡ Ἑλλὰς τὴν κοινωνικὴν της συνοχὴν καὶ ἑνότητα μὲ μοιραῖον ἀποτέλεσμα μίαν ζωὴν ἠθικῶς χαλαρὰν καὶ οἰκονομικῶς ταχυτάτην, καθημερινῶς χειροτερεύουσαν καὶ σύρουσαν τὸν τόπον πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν· Ἀντιστοίχως δὲ πρὸς τὴν ἀγωνιώδη ταύτην ἀντίληψιν, νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται ὡς προέχον καὶ ἐπεῖγον πατριωτικὸν καθῆκον μία ἀντίδρασις εἰρηνική, ἀλλὰ καὶ ριζικωτάτη, ἔχουσαν ὡς πρώτιστον αὐτῆς σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς θεμελιώδους κρατικῆς ἀναδιοργανώσεως καί, ἐπιβοηθητικῶς, τὴν καθιέρωσιν μιᾶς ἐλαφροτέρας, γενναιοτέρας, ψυχολογικωτέρας τραπεζιτικῆς τακτικῆς, ἐμπνεομένης τῆς τελευταίας ταύτης ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ ἰδιωτικὸς πλοῦτος τότε κινδυνεύει περισσότερον, ὅταν διὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἀσφαλίζεται μέσα εἰς χρηματοκιβώτια καὶ παύει νὰ κυκλοφορῇ. Διὰ τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸ ἰσχύον κοινωνικὸν καθεστὼς ἀπὸ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ καὶ τῆς ἀνυποληψίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὡδηγήθη ἐκ μέρους τοῦ κατὰ καιροὺς πολιτικοῦ κόσμου, συμπληρωματικῶς δὲ καὶ ἐκ μέρους τῆς πλουτοκρατίας, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὁμαλὴν τροχιάν του, διὰ νὰ γίνῃ ἑνιαίως χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον. Χρήσιμον καὶ ὠφέλημον δι' ὅλους καὶ οὕτω πως, ἀνεκτὸν ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀδυνάτους καὶ εἰς τοὺς πτωχούς·

Ἡ πλέον συγκεκριμμένη ἐκδήλωσις τῆς κοινωνικῆς ἐξαρθρώσεως μας εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας, ὅπου, εἰς πεῖσμα πολλῶν πλουτοπαραγωγικῶν ἐναντιοτήτων καὶ ἐλλείψεων, ὑπάρχει ἄφθονον ἰδιωτικὸν χρῆμα, ὁ θεμελιώδης, ἐν τούτοις, κοινωνικὸς μηχανισμὸς τοῦ δανείζεσθαι καὶ δανείζειν, ἐφόσον δὲν ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ, κινεῖται μὲ τραχύτητα καὶ μὲ δυσκολίας. Ἡ φιλόπονος καὶ φιλοπρόοδος ἑλληνικὴ βιοπάλη, εἴτε ὡς ἄτομον, εἴτε ὡς ἐπιχείρησις, ἢ δὲν εὑρίσκει νὰ δανεισθῇ κα ἰμίαν μόνον δραχμήν, ἢ τὴν εὑρίσκει, ἀλλὰ ὑπὸ θανασίμους ὅρους καὶ τόκους, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δάνειον ἀντὶ ὠφελείας γίνεται πρόξενον θετικῆς βλάβης. Ἀντιστρόφως δὲ πρὸς τὴν εὐκολίαν τοῦ χρήματος, ἡ ὁποία κρίνεται ὡς ἕνα ἀλάνθατον τεκμήριον κοινωνικῆς ὁμαλότητος, ἡ ἀκινησία καὶ αἱ δυσκολίαι εἰς τὸν μηχανισμὸν τοῦ δανείζεσθαι καὶ δανείζειν, ἡ ἀπεργία, μὲ ἄλλους λόγους, τοῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου, ἡ ὁποία εἶνε σήμερον τὸ φλέγον ζήτημα εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, μαρτυρεῖ κατὰ τρόπον ἐξ ἴσου ἀλάνθαστον, ὅτι αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἄνω καὶ κάτω κοινωνικῶν στρωμάτων τελοῦν ὑπὸ ἀνωμαλίαν καὶ δ άσπασιν.

Ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ὅμως διασπάσεως ἀπεργία τοῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου ἔχει ὡς πολὺ κρίσιμον ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ἢ μερικὴν κοινωνικὴν στασιμότητα· Τὸ χρῆμα γίνεται σπάνιον, αἱ ἐργασίαι χαλαρώνουν ἢ σταματοῦν ἐντελῶς, καὶ τοιουτοτρόπως, τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι βελτιώνουν τὴν τύχην των καὶ προοδεύουν κοινωνικῶς, γίνονται δύσκολα ἢ ἀδύνατα.

Ὅταν δὲ τὰ ὑποτελῆ κοινωνικὰ στρώματα ἀρχίσουν νὰ εὑρίσκουν οἰκονομικῶς ἢ ἠθικῶς κλειστοὺς ἢ δυσκόλους τοὺς δρόμους τῆς κοινωνικῆς ἀνόδου καὶ χειραφετήσεως, ὅταν ὑπὸ τὴν βιωτικὴν προσπάθειαν των λείψῃ ἡ δυνατότης καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς καλλιτερεύσεως, γεννᾶται καὶ ριζοβολεῖ εἰς τὴν ψυχήν των ἡ ἀνατρεπτικὴ ἰδεολογία πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν αὐτοδυνάμεως ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς τὴν βοήθειαν καμμιᾶς ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν προπαγάνδας. Μέσα δὲ εἰς τὰ σπλάχνα τῆς ἀνατρεπτικῆς ἰδεολογίας, ὅταν ἅπαξ αὐτὴ ὑπάρξῃ, συγκροτεῖται ἡ ἐνεργὸς ἐπαναστατικὴ βία μὲ τὴν ἰδίαν ἀνεξιχνίαστον, ἀλλὰ καὶ μαθηματικῶς ἀκριβῆ διδασκαλίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐντὸς τῆς μητρικῆς κοιλίας τὸ σπέρμα ὡριμάζει εἰς ἄνθρωπον·

Τὴν ἀπόδειξιν, περαιτέρω, ὅτι ἡ λειτουργία τῶν κοινωνικῶν κανόνων δὲν ἔχει ἐκλέξει τὴν Ἑλλάδα ὡς μοναδικὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐξαίρεσίν της, τὴν ἀπόδειξιν, λέγομεν ταύτην, ἐκτὸς τῶν ἀδιακόπως ἐπεισοδίων ἀποδεικνύει καὶ ὁ διαρκὴς φόβος τῆς κοινωνικῆς ἀναρχίας.

Κάθε ἰδεολογία εἶνε κάτι τὸ ἀπολύτως ἀφηρημένον. Συνεπῶς αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὐδεμία Ἰδέα ἀσκεῖ καλὰς ἢ κακὰς ἐπιδράσεις παρὰ μόνον ἅμα λειτουργήσῃ ἐμπράκτως, ὁπότε τὴν εὐθύνην διὰ τ' ἀποτελέσματα καὶ πάλιν δὲν ἔχει ἡ ἰδέα ἀλλὰ οἱ ἐκτελεστικοὶ αὐτῆς τρόποι. Σύμφωνα μὲ τὴν στοιχειώδη αὐτὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ σημερινὸν κοινωνικὸν σύστηματῶν οἰκονομικῶν ἀνισοτήτων λειτουργεῖ πρὸς γενικὴν ἱκανοποίησιν ἢ πρὸς γενικὴν ἀγανάκτησιν, ἀναλόγως τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ χειρίζονται οἱ δύο φυσικοὶ διαχειρισταί του, οἱ ὁποῖοι εἶνε τὸ Κράτος κατὰ πρῶτον καὶ ἡ ὠργανωμένη πλουτοκρατία κατὰ δεύτερον λόγον. Ὅσοι, κατ' ἀκολουθίαν, ἀπεύχονται τὴν ἐπανάστασιν διότι, κατ' ἀρχὴν δὲν τὴν θεωροῦν ἀναγκαίαν, ὅσοι δηλαδὴ, σύμφωνα μὲ τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν αἰωνίαν λογικὴν τῶν πραγμάτων, πιστεύουν ὅτι τὸ σημερινὸν κοινωνικὸν σύστημα, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν νὰ λειτουργῇ ὁμαλῶς, εἶνε ὁ μόνος ἀσφαλὴς τρόπος διὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ προοδεύουν εὐκόλως οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ πιεζόμενοι, ὅταν βλέπουν αὐτοὺς πάσχοντας καὶ ἐπαναστατικῶς ἐξηρεθισμένους, ἀντὶ νὰ στρέφωνται ἐναντίον των μὲ τὴν βίαν, ὅπως πράττει ὁ συντηρητικὸς, ὅταν στερῆται προγράμματος ,ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξαπατοῦν μὲ τὴν φύσει ἀδύνατον ὑπόσχεσιν τῆς περικοπῆς καὶ τῆς καταργήσεως τῶν περιουσιακῶν ἀνισοτήτων, ὅπως πράττῃ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ δημοσιογραφία, ὅταν δημοκοποῦν, ἔχουν ὡς πρῶτον καὶ τελευταῖον καθῆκον των τοῦτο: Νὰ στραφοῦν πρωτίστως ἐναντίον τοῦ Κράτους συμπληρωματικῶς δὲ καὶ ἐναντίον τῆς ὠργανωμένης πλουτοκρατίας, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν οἱ δύο αὐτοὶ φυσικοὶ διαχειρισταὶ τοῦ ἰσχύοντος ἀνίσου κοινωνικοῦ καθεστῶτος τὸ χειρίζονται ὁμαλῶς ἢ ἀνωμάλως, ἂν τὸ χειρίζωνται μὲ πνεῦμα κοινωνικῆς συνοχῆς, πρὸς τὴν γενικὴν εὐημερίαν, ἢ μὲ πνεῦμα κοινωνικῆς ἐξαρθρώσεως, πρὸς τὴν ἐπαναστατικὴν ἔκρηξιν

ΞΕΝΟΦΩΝ Ι. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ
Δικηγόρος

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΟΧΙΚΑ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ » 9.921.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐν Ἀθήναις
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ἐν Αἰγύπτῳ: Κάϊρον Ἀλεξάνδρεια, Ζαγαζὶκ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντας ὅρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ ταμιευτηρίου μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

HELLENIQUE BANK TRUST COMPANY
NEW YORK, 51, MAIDEN LANE
Ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ 1.350.000

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΙ ΜΑΣ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΣΟΦΟΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς σοφὸς, ὁ Ὄσκαρ Μὰκ Φάρλαν, ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, καθηγητὴς τῶν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν καὶ Νεωτέρων Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ, ἐδημοσίευσε τελευταίως εἰς τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Σάντεϋ Πὸστ» τῆς Φιλαδελφείας μίαν πολὺ περίεργον πραγματείαν: Ἀνθρώπινες ἰδιοτροπίες ποὺ ἀποδεικνύονται ἀπὸ τὰς ὑπογραφάς των. Ὡς παράδειγμα μᾶς παρατάσσει σωρείαν ὑπογραφῶν παλαιῶν καὶ συγχρόνων μεγάλων ἀνδρῶν καὶ κάτωθεν ἑκάστου ὀνόματος τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του.

Ἂς πάρωμε τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἐπαναστάσεως:

Ὁ Α. Μεταξᾶς, ἦτο ἀγαθὸς καὶ πρᾶος, σπανίως ἀφηρπάζετο ἀλλὰ καὶ τότε τὰ νεῦρα του παρήρχοντο αὐθωρεὶ καὶ γινόταν πάλιν ὁ καλοκάγαθος ἄνθρωπος. Εἶχε δόσιν πονηρίας μέσα του. Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἦτο θυμώδης, νευρικὸς, αὐταρχικὸς, ἐπιβλητικὸς, τοῦ ἤρεσε δὲ πάντοτε ἀπὸ τοῦ ὕψους του — ἐννοεῖ ἴσως ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τοῦ ἵππου του — νὰ δίδῃ διαταγὰς πρὸς ὅλους. Παρὰ τὸ αὐταρχικὸν τοῦ χαρακτῆρος του ἦτο μεγαλόψυχος καὶ πονετικὸς κυρίως στὶς μητέρες καὶ στὰ μικρὰ παιδιά.

Ὁ Ἀθανάσιος Διᾶκος, γενναῖος, μετριόφρων, μὴ ἀρεσκόμενος εἰς ἐπιδείξεις, ἐχθρὸς τοῦ πλούτου καὶ ἐν μέρει μισογύνης. Πείσμων πολὺ καὶ αἱμοβόρος. Δὲν ὑπεχώρει εἰς τίποτε. Εὔπιστος καὶ ἐλεήμων.

Ὁ Καραϊσκάκης ἦτο εὐθὺς, τίμιος εἰς τὰς συναλλαγάς του. Ἐρωτομανὴς καὶ εἰς ἄκρον αἰσθηματικός. Γενναῖος ὅμως κι' εἰς τὸν ἔρωτα ἀκόμη.

Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων, καλοκάγαθος μὲ ψυχὴν ἀγγέλου, παρασυρόμενος πολλάκις λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος του. Ἄνευ ἐπιβολῆς καὶ τόλμης. Ψυχικὴ ἀδυναμία εἰς ὅλα.

Γεώργιος ὁ Α' Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, εἴρων, μεγαλόκαρδος, ἄριστος οἰκογενειάρχης, τρυφερὸς σύζυγος, ἀλλὰ καὶ καλὸς πατέρας. Μανία εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὰς μικροπεριπετείας καὶ τὰς μικροκατακτήσεις. Λεβέντης εἰς τὴν ψυχὴν ὅπως καὶ εἰς τὸ σῶμα.

Βασίλισσα Ἀμαλία, τύπος ἐναρέτου γυναικός. Πονετικὴ πρὸς ὅλους τοὺς πάσχοντας, χαρακτὴρ εὐθὺς καὶ εἰλικρινής. Οὐδέποτε ἐθύμωσε. Ψυχρὸς χαρακτὴρ, καθαρῶς βόρειος. Φιλοχρήματος καὶ φιλάργυρος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Β' Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἦτο χαρακτῆρος βιαίου μὲ καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ. Οὐδέποτε βάσταξε κακία. Ἡ ἀδυναμία του ἦτο οἱ πάσχοντες καὶ ταλαιπωρούμενοι (ἐξ οὗ κι' ἡ ἀγάπη του στοὺς φαντάρους μας). Ψυχὴ ἀφθάστου καλωσύνης, ἀλλὰ καὶ πείσμων. Ἀποφασιστικὸς, γενναῖος, τολμηρός.

Βασίλισσα Ὄλγα τῆς Ἑλλάδος. Πονετικὴ μάννα καὶ συγχρόνως αὐστηρά. Ἀγάπη καὶ λατρεία τῶν ἀδυνάτων. (Πράγματι ἡ ἀγάπη της πρὸς τὰ δένδρα, τὴ φύση καὶ τὰ ζῶα ἦτο παροιμιώδης).

Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Νευρώδης, ἀποφασιστικὸς, τολμηρὸς, μὴ ὑποχωρῶν πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. Καλὸς πατέρας καὶ τρυφερὸς σύζυγος, ἀλλὰ καὶ αὐστηρός. Πολλάκις ἔπαιζε συγχρόνως δύο ρόλους ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους. Προέτεινε γροθιὰ καὶ ταὐτοχρόνως μειδιοῦσε. Χαρακτηριστικὸν Μεττερνιχείου πολιτικῆς.

Ὁ Χίνδεμπουργκ. Στρατάρχης καὶ πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας, ἦτο τραχὺς, βαρὺς ἄνθρωπος, αὐστηρὸς καὶ πείσμων. Πολὺ γενναῖος ἀλλὰ καὶ διπλωμάτης δεινός. Μισογύνης, καίτοι καλὸς ὡς σύζυγος, πατέρας καὶ παπποῦς. Παρὰ τὴν βόρειον καταγωγήν του ἦτο χαρακτῆρος θυμώδους καὶ εὐεξάπτου. Εἰς τὰς ἀποφάσεις του τολμηρός.

Ἡ κυρία Πομπαδοὺρ ἦτο στριφνὴ γυναῖκα, πλανεύτρα καὶ δολοπλόκος. Ὁ νοῦς της κι' ἡ σκέψις της διαρκῶς ἐν ἀνησυχίᾳ. Μηχανορράφος. Ὑπὸ τὸ μειδίαμα ἐκρύπτετο πάντοτε τὸ δηλητήριον. Ὑπεκρίνετο θαυμάσια οἱονδήποτε ρόλον. Ψυχὴ φθονερὰ σὲ μορφὴ θεσπεσία.

Ὁ Μέττερνιχ ἦτο φιλόδοξος, ἐγωπαθὴς, φίλαρχος, ὄχι κακὸς κατὰ βάθος. Τὰς σκέψεις του τὰς ἐμελέτα νοερῶς καὶ τὰς ἐξεδήλωνε κατ'... ἀντίστροφον τρόπον. Φοβερὰ μισογύνης. Σκοτεινὸς καὶ γριφώδης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του.

Ὁ Νέλσων, Ἄγγλος Ναύαρχος, ποὺ ἐνίκησε τὴν Γαλλικὴν ἀρμάδα εἰς τὸ Ἀμπουκὶρ τῆς Αἰγύπτου ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλόδοξος. Σωστὸς θαλασσινὸς, χωρὶς κακία κι' ὑστεροβουλία. Γενναῖος, ἀποφασιστικὸς, ἄριστος οἰκογενειάρχης.

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος ἦτο ἀνεξίκακος, ἀληθινὸ παλληκάρι, χωρὶς ν' ἀποβλέπῃ εἰς δόξαν. Νευρώδης καὶ ὀξύθυμος.

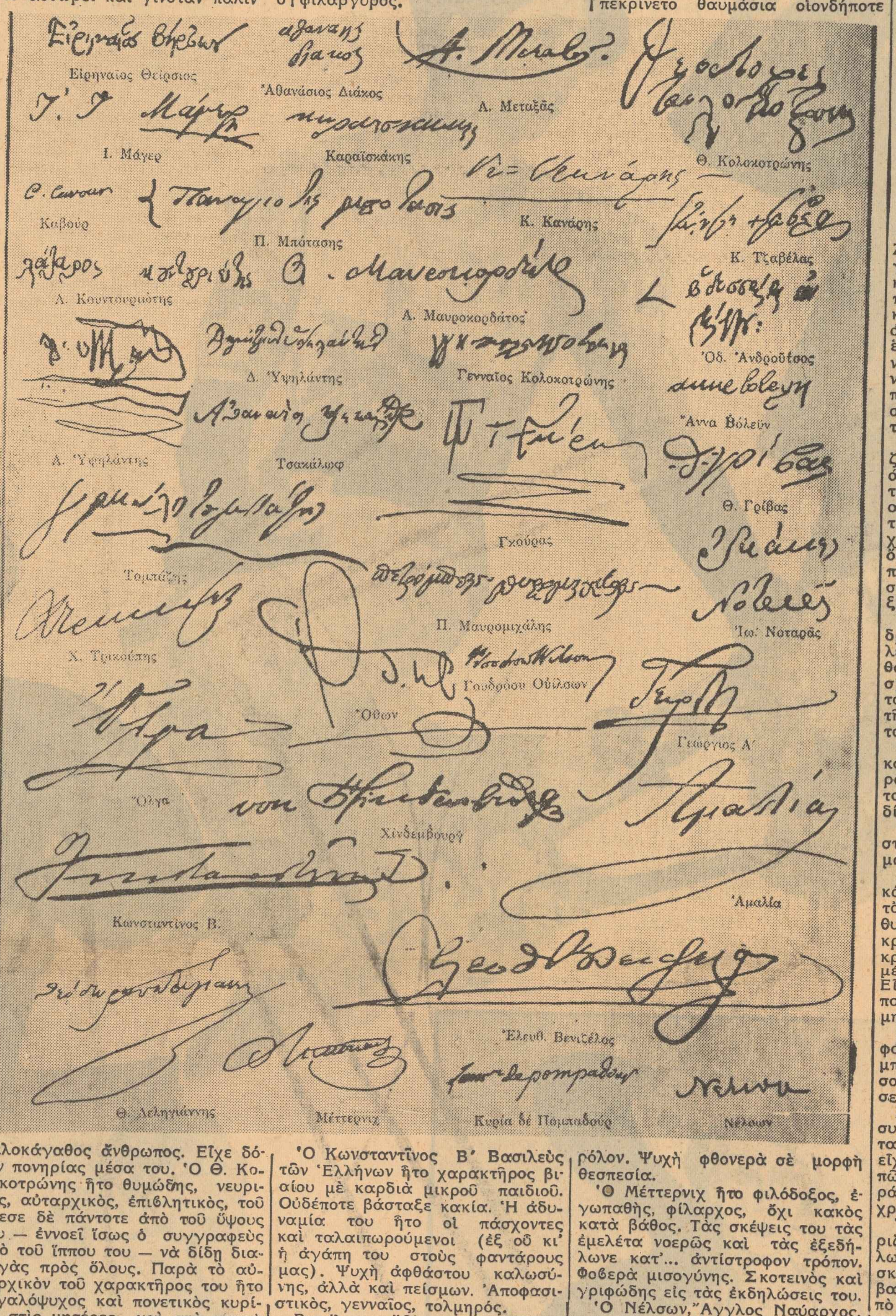
Εἰρηναῖος Θείρσιος
Ἀθανάσιος Διάκος
Α. Μεταξᾶς
Θ. Κολοκοτρώνης
Ι. Μάγερ
Καραϊσκάκης
Καβοὺρ
Π. Μπότασης
Κ. Κανάρης
Κ. Τζαβέλας
Α. Κουντουριώτης
Α. Μαυροκορδάτος
Δ. Ὑψηλάντης
Γενναῖος Κολοκοτρώνης
Ὀδ. Ἀνδροῦτσος
Α. Ὑψηλάντης
Τσακάλωφ
Ἄννα Βόλεϋν
Θ. Γρίβας
Γκούρας
Τομπάζης
Π. Μαυρομιχάλης
Ἰω. Νοταρᾶς
Χ. Τρικούπης
Γουδρόου Οὐίλσων
Ὄθων
Γεώργιος Α'
Ὄλγα
Χίνδεμβουργ
Ἀμαλία
Κωνσταντῖνος Β.
Ἐλευθ. Βενιζέλος
Θ. Δεληγιάννης
Μέττερνιχ
Κυρία δὲ Πομπαδοὺρ
Νέλσων

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Χίτλερ οἰκονομικὴ ἐξουθένωσις τῆς Γερμανίας;

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ἡ παροῦσα οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ράϊχ ἐξηγεῖ διατί ἐβιάσθη τόσον ὁ Χίτλερ νὰ καταλάβῃ τὴν Ρηνανίαν. Τὸ πᾶν δείχνει πραγματικῶς, ὅτι ἡ Γερμανία εἶνε κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐξαιρετικὰ πρόσφορος εἰς ἐπεμβάσεις καὶ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ χαλιναγωγηθοῦν αἱ φιλοδοξίαι τοῦ Φύρερ μὲ κατάλληλα οἰκονομικὰ μέτρα ποὺ θὰ ἐκόστιζαν εἰς τὴν Εὐρώπην πολὺ ὀλιγώτερον παρὰ ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐξοπλισμῶν.

Οἱ διευθύνοντες Νάτσι ξεύρουν καλὰ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ Ράϊχ εἶνε ἀπελπιστική. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ὑποφέρει καὶ δὲν βλέπει διέξοδον εἰς τὰς δυσκολίας του. Τὰ στρατεύματα ποὺ εἰσῆλθον εἰς τὴν Ρηνανίαν ἔχουν τὸν σκοπὸν νὰ ἐμπνεύσουν φόβον εἰς τὴν καθολικὴν καὶ προλεταριακὴν ἀντίδρασιν. Κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικὰς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ηὔξησε τελευταίως εἰς τὴν Γερμανίαν. Τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς γίνεται ὁλονὲν σοβαρώτερον. Διὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἐκπληκτικὸν ὅτι ὁ δωρ Σάχ, οἰκονομικὸς δικτάτωρ τῆς Γερμανίας, εὑρίσκεται εἰς διαφωνίαν μὲ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος ποὺ ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Χίτλερ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν εἶνε ἐπιτηδειότατοι διὰ νὰ προκαλοῦν τὸν λαϊκὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιτυχίαι εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ ν' ἀνυψώσουν τὸ ἠθικὸν τοῦ κόσμου. Ἂν ἡ Γερμανία ἔχῃ ἀρκετὰ κανόνια, διὰ νὰ προκαλῇ ὅλον τὸν κόσμον, τί σημασίαν ἔχει τὸ βούτυρον καὶ τ' αὐγά; Τοιαύτας ἐξωτερικας ἐπιτυχίας ἔδρεψε πολλὰς τὸ 1935 ἡ Γερμανία: τὸ δημοψήφισμα τοῦ Σάαρ, τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ὑποχρεωτικῆς θητείας, τὴν ἀγγλογερμανικὴν ναυτικὴν συνθήκην. Καὶ τώρα ἡ ἀνακατάληψις τῆς Ρηνανίας ἐξησφάλισε διὰ τὸν Χίτλερ πολλὰς ψήφους ποὺ ἔτειναν ν' ἀποστραφοῦν ἀπὸ αὐτόν.

Τὴν 29ην Φεβρουαρίου ἡ Ράϊχσμπανκ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ἀπόθεμα 71.675.000 χρυσῶν μάρκων (περίπου 2.860.000.000 δρχ.). Ἔχει βέβαια ἀκόμη ἕνα κρυφὸ ἀπόθεμα 200 ἑκατομμυρίων μάρκων (περίπου 8.0000.000.000 δρ), ποὺ προορίζεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας. Τὸ ἀπόθεμα αὐτὸ εἶνε ἀσήμαντον διὰ μεγάλην χώραν (ἀντιπροσωπεύει περίπου τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τῆς Ἑλλάδος).

Ἡ Γερμανία δὲν εὑρίσκει πλέον ξένας ἀγορὰς διὰ νὰ τοποθετήσῃ τὰ προϊόντα της. Σχεδὸν 80 % τῶν ἐξαγωγῶν της ἀνταλλάσσεται ἔναντι εἰσαγομένων προϊόντων. Καὶ ἐπειδὴ 10% ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰς προξενικὰς δαπάνας, τὰ ἐμπορικὰ ἔξοδα κ.λ.π., μόνον 10 % εἰσέρχεται εἰς τὸν τόπον ὑπὸ μορφὴν ἀποθεμάτων, ἢ προμηθειῶν. Καὶ ἡ Γερμανία δὲν ἔχει ἀόρατον ἐξαγωγὴν, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἢ ἐλάχιστα συμφέροντα ἐπενδύσεως εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε πιστώσεις. Τὸ οἰκονομικὸν σύστημά της ἐργάζεται πρὸς τὸ παρὸν μὲ ἀπώλειαν. Πρὸ τοῦ πολέμου αἱ γερμανικαὶ ἐπενδύσεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀνήρχοντο εἰς 25 δισεκατομμύρια μάρκα. Τὸ 1918 εἶχαν πέσει εἰς τὸ μηδέν. Τὸ 1924 τὸ Ράϊχ ἤρχισε νὰ δανείζεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν. 1933 τὸ χρέος της ἀνήρχετο εἰς 28 δισεκατομμύρια μάρκα καὶ τὸ μεγαλείτερον μέρος ἦτο εἰς 7 δισεκατομμύρια μάρκα. Ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Χίτλερ δὲν ἔλαβε πλέον ἡ Γερμανία ἐξωτερικὸν δάνειον. Ἀλλὰ ὁ δωρ Σὰχτ ἐφεῦρε τὸ κλῆριγκ καὶ κατώρθωσεν ἔτσι νὰ λάβῃ ἡ Γερμανία, πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1934, πιστώσεις εἰς ἐμπορεύματα, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων κατεβιβάσθη εἰς 600 ἑκατομμ. μάρκα τώρα, διότι πολλαὶ χῶραι καὶ ἰδίως ἡ Γαλλία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία διεμαρτυρήθησαν ἐναντίον τῆς μετεμφιεσμένης αὐτῆς παροχῆς πιστώσεων εἰς τὸ Ράϊχ. Ἡ πηγὴ, ἄλλως τε, αὐτὴ εἰσοδημάτων εἶνε ἐπίσης ἀσήμαντος διὰ χώραν ὡς ἡ Γερμανία.

Ἡ ὕψωσις τῶν τιμῶν ἐπιβαρύνει ἀκόμη τὴν κατάστασιν, διότι ἡ Γερμανία ἀναγκάζεται νὰ πληρώσῃ ἀκριβώτερα τὰς πρώτας ὕλας. Ὁ δωρ Σὰχτ παλαίει διὰ νὰ κινήσῃ τὴν ἐξαγωγὴν ἐπ' ἀνταλλαγῇ. Ἀμερικανικὸς οἶκος ἐπληρώθη διὰ μηχανὰς μὲ 200.000 καναρίνια καὶ ἄλλος οἶκος ἐξαγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν μέ...ἕνα ζωντανὸν ἱπποπόταμον. Ὅλ' αὐτὰ δεικνύουν ὅτι ἡ κατάστασις εἶνε σοβαρωτάτη. Ἡ ποιότης, ἄλλως τε, τῶν ἐξαγομένων Γερμανικῶν προϊόντων χειροτερεύει διαρκῶς καὶ αἱ περισσότεραι εἰσαγόμεναι πρῶται ὗλαι μετατρέπονται εἰς ἀντικείμενα ἐξοπλισμοῦ. Τὸ 1913 αἱ γερμανικαὶ ἐξαγωγαὶ ἀντεπροσώπευον 850 ἑκατομμ. μάρκα. Τὸ 1928 ἔφθαναν τὰ 1.050 ἑκατ. καὶ τὸ 1935 κατῆλθαν εἰς 375 ἑκατομ. Ὁ ὄγκος τῆς εἰσαγωγῆς ἠλαττώθη φυσικὰ σημαντικῶς καὶ ὁ λαὸς στερεῖται πολλῶν ἀπαραιτήτων πραγμάτων.

Ἡ Γερμανία εὑρίσκεται λοιπὸν εἰς οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον. Τὰ κεφάλαιά της εἶνε ἀκινητοποιημένα εἰς ἐξοπλισμοὺς, κατασκευὴν ὁδῶν κ.λ.π. Ἀλλὰ ὁ Χίτλερ, ὁ Γκαῖμπελς, ὁ Γκαίριγκ θεωροῦν ὅτι αἱ δαπάναι αὐταὶ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ ἀπειλοῦν τοὺς ἐναντιουμένους μὲ τὸ φόβητρον τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ἢ τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Μετὰ τὸν λόγον τοῦ Χίτλερ τῆς 7ης Μαρτίου, τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Βερολίνου ἐσημείωσε πανικὸν καὶ τὰ ταμιευτήρια εἶδον τὸ πλῆθος νὰ ὁρμᾷ ν' ἀναλάβῃ καταθέσεις, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἡμερησίαν ἀνάληψιν 100 μάρκων τὸ πολὺ κατὰ ἄτομον.

Τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς ἔπεσε συνεπείᾳ τούτων. Μεταξὺ Ἰανουαρίου 1933 καὶ Ὀκτωβρίου 1934 τὰ ἡμερομίσθια καὶ οἱ μισθοὶ ἠλαττώθησαν κατὰ 25 %. Ἡ ἔλλειψις ἐξ ἄλλου τροφίμων προκαλεῖ τὴν ὕψωσιν τῶν τιμῶν των. Τὸ γενικὸν ἐπίπεδον τοῦ βίου ἔπεσε λοιπὸν ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ περίπου κατὰ 35 %.

Αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιτυχίαι, οἱ ἐξοπλισμοὶ καὶ ὁ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμὸς δὲν λύουν τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα. Αἱ ἐσωτερικαὶ δυσκολίαι ὑφίστανται πάντοτε ἀκέραιαι. Καὶ γεννᾶται τὸ πρόβλημα πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ διατηρηθῇ ἡ ἐπίδρασις τοῦ διεγερτικοῦ τῆς 7 Μαρτίου καὶ πότε ἡ κατάστασις θ' ἀπαιτήσῃ νέαν ἔνεσιν πατριωτισμοῦ ὑπὸ μορφὴν ἐξωτερικῆς ἐπτυχίας. Διαπιστώνοντες ὅτι μποροῦν ἀτιμωρητεὶ νὰ παραβιάζουν συνθήκας οἱ ἐθνικοσοσιαλισταὶ θὰ τ.ίνου. νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐνέργε. αὐτὴν καὶ νὰ προσφέρουν οὕτ εἰς τὸν λαὸν θεάματα, ἀντὶ ἄρτου.

ΞΕΝΗ ΤΕΧΝΗ

Ἡ ἀποκαθήλωσις τοῦ Σωτῆρος, ἀριστουργηματικὸς πίναξ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Πέτρου Παύλου Ρούμπενς

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

ΤΟΥ κ. ΤΑΣΟΥ ΣΓΑΝΤΖΟΥ

Ἡ Μεγάλη ἑβδομάδα τέλειωνε. Ζωηροτάτη κίνησι προετοιμασιῶν γιὰ τὸ Πάσχα παρατηρεῖτο στὸ μικρὸ χωριὸ, τοῦ καπετὰν Γιώργη, ποὺ χρόνια τώρα βρισκόταν μακρυά του, στὰ ξένα. Εἶχε φύγει ἀπὸ δέκα χρόνων παιδί, μοῦτσος σ' ἕνα καράβι καὶ τώρα εἴκοσι χρόνια δὲν πάτησε τὸ ποδάρι του. Φαινόταν ἀπὸ μικρὸς νταμαχιάρης, ὁ πόθος του ἦταν νὰ φύγῃ μακρυὰ στὰ ξένα, νὰ κυνηγήσῃ τὴν τύχη του, νὰ κάμῃ πολλὰ λεπτά·

Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἀσπρίζουν τὰ σπίτια τους μὲ ἀσβέστι, ἄλλες, οἱ κάπως πιὸ εὐκατάστατες ἔρριχναν καὶ λίγη μπογιὰ τριανταφυλλὰ ἢ γαλαζιά, γιὰ νὰ φαντάζῃ. Ἔτσι ἐφαινόταν τὸ μικρὸ χωριουδάκι, ἀπὸ μακρυὰ, σὰν ἕνα ὄμορφο κέντημα, πάνω στὸν ὁλοπράσινο τάπητα, ποὺ ἔρριξε ἡ φύσις στὸν κάμπο, σὰν ἦλθεν ἡ ἄνοιξις.

Στὴν ρεματιὰ τοῦ χωριοῦ, ὁλόδροσες κοπέλλες σὰν νεράϊδες ἐλεύκαιναν τὰ ἀσπρόρρουχα, ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ τραπεζιοῦ των τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, καὶ ἄλλες τὰ προικιὰ τῆς κόρης, ποὺ ξέλαμπρα θὰ γινόταν ὁ γάμος της.

Ὁ ἀντίλαλος τῶν κτύπων τοῦ κοπάνου καὶ τὸ τραγοῦδι, τῶν νεράϊδων τῆς ρεματιᾶς, συνδυαζόταν σὲ μιὰ θεσπέσια γλυκειὰ μελωδία, ποὺ πλημμύριζε τὸν ἀέρα·

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι, δὲν ὑστεροῦσε καὶ ἡ γρηὰ Μπίλλω, ἡ μάννα τοῦ καπετὰν Γιώργη.

Παρὰ τὰ ἑξῆντα της χρόνια, στεκόταν γερὰ στὰ ποδάρια της. Δὲν τὄρριχνε κάτω. Ξανάνοιωνε σὰν θυμώταν πὼς ὁ γυιός της, ὁ μονάκριβός της γυιὸς, εὑρισκόταν μακρυὰ καὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα πρωτοῦ πεθάνει νὰ τὸν ἰδῇ· Εἶχε τὸ κουράγιο, ὅπως ἔλεγε, νὰ παλαίψῃ καὶ μὲ τὸν θάνατο ἀκόμη... ἔπρεπε νὰ ἰδῇ τὸ γυιό της.

Πρωϊ-πρωϊ τὸ Μεγάλο Σάββατο φάνηκε φορτωμένη μ' ἕνα μεγάλο μπόγο ροῦχα, νὰ παίρνῃ τὸ στενὸ σοκκάκι τοῦ χωριοῦ, ποὺ τραβοῦσε στὴν ρεμματιά.

Χαρούμενη καλημέριζε ὅποιον συναντοῦσε, καὶ τοῦ ἄνοιγε κουβέντα, γιὰ νὰ φθάσῃ, νὰ τοῦ εἰπῇ, πὼς εἶχε γράμμα ἀπὸ τὸν γυιό της, πὼς τὸ Πάσχα θὰ ἐρχόταν νὰ περάσῃ μαζί της, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ξενητειᾶς·

Ὅλο καὶ καμάρωνε καὶ πλημμύριζε ἀπὸ περηφάνεια ἡ γρηὰ Μπίλλω, σὰν τῆς περνοῦσαν ἀπὸ τὴν σκέψι σκηνὲς ποὺ σὲ λίγο θὰ συνέβαινον. Σκεφτόταν πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες θὰ ἔχῃ μαζί της τὸ γυιό της, ἕνα λεβεντόκορμο παλληκάρι, ποὺ θὰ τὸ ζήλευαν ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ, σὰν θὰ τὸν ἔβλεπαν νὰ πατάῃ στῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σκαλοπάτι. Φανταζόταν πὼς θὰ στεκόταν μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καμαρώνοντας τὸν γυιό της, ποὺ θὰ ξεχώριζε ἀπὸ ὅλα τοῦ χωριοῦ τὰ παλληκάρια, πὼς θὰ δεχόταν τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὰ καλοσωρίσματα τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ θάσκαζαν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν μισοῦσαν

* * *

Ἡ εἴδησις πὼς θὰ ἐρχόταν ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ὁ γυιὸς τῆς γρηὰ Μπίλλως, εἶχε διαδοθεῖ στὸ χωριὸ καὶ εἶχε γίνει τὸ θέμα συζητήσεως τῆς ἡμέρας·

— Τάμαθες; λέγαν οἱ γειτόνισσες, ἀπόψε ἔρχεται καὶ ὁ καπετὰν Γιώργης...

— Χαρὰ στὴν μάννα του, ἀπαντοῦσαν ἄλλες.

— Ἄμ! νὰ ἰδοῦμε καὶ αὐτοῦ τὰ καζάντια, μουρμούριζε ἡ κυρὰ Κατίνα, μιὰ στρίγγλα τοῦ χωριοῦ, ποὺ τῆς ἔκανε κακὸ νὰ βλέπῃ καλὸ σὲ ἄλλον...

— Θὰ ἰδοῦμε τὶς προκομάρες του..

Νύχτωσε... Τὸ Μεγάλο Σάββατο ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ποὺ θάφερνε τὴν Κυριακὴ τὴν μεγάλη καὶ χαρμόσυνη ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ σπίτι τῆς γρηᾶς Μπίλλως, ἔλαμπε μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὴν πάστρα καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο τρίφωτο, ποὺ εἶχε τοποθετήσει στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της. Περίμενε διπλῆ χαρά. Περίμενε τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τοῦ λυτρωτὴ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ τὴν ἐκπλήρωσι ἑνὸς πόθου της, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς της, τὸν ἐρχομὸ τοῦ λατρευμένου της γυιοῦ, ποὺ τὸν εἶχε χάσει τόσα χρόνια·

Σὲ λίγο οἱ καμπάνες θὰ σήμαιναν τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ· Ὅλοι στὸ χωριὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι περίμεναν μὲ λαχτάρα τὴν στιγμὴ αὐτή.... Ξάφνου ὁ κρότος τῶν πετάλων ἑνὸς ἀλόγου ποὺ ἔτρεχε μὲ καλπασμό, διέκοψε τὴν νυκτερινὴ ἡσυχία καὶ μιὰ ἀπορία ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ χωριό.

Ὁ ἦχος μιᾶς τρουμπέττας ἀνήγγελνε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ταχυδρόμου, ποὺ στάθηκε στὴ μικρὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

Τί συνέβαινε; Ἀσφαλῶς κάτι ἔκτακτο.... Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι σηκώθηκαν στὸ ποδάρι. Περικύκλωσαν τὸν ταχυδρόμο, μὲ τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀδημονία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους. Ὅλοι εἶχαν κρεμαστῆ στὰ χείλη του, περιμένοντας νὰ ξεστομίσῃ τὸν σκοπὸ τοῦ ἐρχομοῦ του.

Ὁ ταχυδρόμος ἦτο κάτωχρος καὶ πολὺ συγκινημένος, ἴσως ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν φαινόταν τόσο πιθανόν, γιατὶ ὁ χρόνος ποὺ ἐμεσολάβησεν ἐξαρκοῦσε νὰ ξεκουρασθῇ. Τότε γιατὶ δὲν μιλοῦσε; Ἀσφαλῶς, γνώριζε ὅτι «οὐδεὶς στέργει ἄγγελον κακῶν ἐπῶν» καὶ γι' αὐτὸ περίμενε νὰ περάσῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ ὕστερα νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μεγάλο μυστικὸ ποὺ κρατοῦσε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, μὲ τὸ δεξί του χέρι, ἔφερε μπροστά του μιὰ πέτσινη τσάντα, ποὺ τὴν εἶχε κρεμάσει στὸν ἀριστερό του ὦμο, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μπλὲ χαρτὶ, ποὺ ἀπευθυνόταν στὸν πρόεδρο τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ διοικητή· Στὸ μεταξὺ αὐτὸ εἶχε φθάσει καὶ ἡ γρηὰ Μπίλλω, νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει·

Ὁ πρόεδρος πῆρε τὸ χαρτὶ τὸ ξεδίπλωσε μπροστὰ στὰ λαίμαργα ἀπὸ περιέργεια μάτια τῶν συγχωριανῶν του. Μιὰ νεκρικὴ σιωπή, σὰν στιγμὴ θείας μυσταγωγίας, ἐπεκράτησε, τὴν ὁποία διέκοψεν ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ προέδρου, μὲ τὸ διάβασμα τοῦ μπλὲ χαρτιοῦ.

— «Ἔξωθι τοῦ λιμένος Χ... γερμανικὸν ὑποβρύχιον ἐβύθισε ἀτμόπλοιον μὲ φορτίον σίτου.... Τὸ πλήρωμα ἐπνίγη... Μεταξὺ τούτων καὶ συγχωριανοί σας Δημήτριος Πύρινος καὶ καπετὰν Γιώργης Φουσάρας. Εὔχομαι οἰκογενείας των ἐξ ὕψους παρηγορίαν...

Δὲν τέλειωσε... Μιὰ φωνὴ φρίκης καὶ πόνου σκληροῦ, συνοδευομένη μὲ ἕνα φοβερὸν γδοῦπον διέκοψε τὴν ἀνάγνωσι τοῦ τηλεγραφήματος, ἐνῷ ἕνας μαῦρος σωρὸς ἀκίνητος σχηματίσθηκε...

Ἦταν ἡ Μπίλλω. Σὰν κεραυνὸς κτύπησε στ' αὐτιά της ἡ εἴδησις τοῦ τραγικοῦ πνιγμοῦ τοῦ γυιοῦ της. Προσπάθησαν νὰ τὴν συνεφέρουν, ἀλλ' ἦταν πλέον ἀργά. Ἡ γρηὰ Μπίλλω δὲν ὑπῆρχε. Βάδιζε ὁλοταχῶς γιὰ συνάντησι τοῦ γυιοῦ της στὸν ἄλλο κόσμο, παίρνοντας μαζί της καὶ πόθους καὶ ἐλπίδες καὶ ὄνειρα, ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ζωή της· Δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ... ὁ θάνατος ἔβγαινε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ νικητής·

THE EGYPTIAN
DELTA RICE MILLS Co
N. YAMODIS & Co
16 RUE EL TAFNAT
ALEXANDRIE
EGYPTE
ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΟΡΥΖΑ
ΓΚΛΑΣΕ
ΚΑΜΟΛΙΝΟ
Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν Ἐργοστάσιον Ὀρύζης ἐν Αἰγύπτῳ.

MAISON DE COUTURE
Mme G. ANAGNOSTAKIS
Τελεία ἐκμάθησις τῆς κοπτικῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Δίδακτρα 2.500 δρχ.
ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΙ' ΕΥΘΥΝΑ ΠΑΤΡΟΝ
ΟΔΟΣ ΤΟΣΙΤΣΑ ΑΡ. 21
= ΑΘΗΝΑΙ =

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΒΟΡΕΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ

Κατ' ἐπισήμους πληροφορίας τὰ ἐκ τοῦ τελευταίου τυφῶνος ἀνθρώπινα θύματα ἀνέρχονται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Τοπέλλο εἰς 200 καὶ τοῦ Γκὲνσβιλ εἰς 150. Ὑπάρχουν 2000 τραυματίαι. Αἱ καταστραφεῖσαι οἰκίαι ἀνέρχονται εἰς 650. Εἰς ἓν ἐργοστάσιον ποὺ εἰργάζοντο 120 ἄτομα, διεσώθησαν μόνον 3, τοῦ ἐργοστασίου καταρρεύσαντος συνεπείᾳ τοῦ βιαιοτάτου ἀνέμου. Συνελήφθησαν 16 ἄτομα ποὺ ἀπεπειράθησαν νὰ λεηλατήσουν τὰ ἐργοστάσια. Αἱ προξενηθεῖσαι ζημίαι εἰς Τοπέλλο καὶ Γκὲνσβιλ ἀνέρχονται τὰ 8.000.000 δολλάρια. Πολλαὶ χιλιάδες κατοίκων εὑρίσκονται ἄνευ στέγης.

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Δρ Οὐάλλας Ὄσγκουντ Φένν, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ρότσεστερ διεπίστωσε κατόπιν ἐπισταμένων μελετῶν, ὅτι ἑκάστη κίνησις τοῦ ὀφθαλμοῦ προκαλεῖ ἐλαφρὸν ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Κατόπιν τούτου, δι' ἑνὸς εἰδικοῦ μηχανήματος ὁ καθηγητὴς Φένν κατώρθωσε νὰ σημειώσῃ τὰς κινήσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι τὸ μάτι κινεῖται πέντε φορὰς ὁσάκις ἄνθρωπός τις ἀναγινώσκει μίαν σειρὰν ἀπὸ ἐφημερίδα, παραμένει δὲ ἀκίνητον ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνῃ τὸ κεφάλι ἢ πηγαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κινεῖται μιὰ φορὰ ὅταν σκύβῃ πλαγίως.

ΑΓΓΛΙΑ

Ἡ ἐφημερὶς «Ντέιλυ Ἔξπρες» τοῦ Λονδίνου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Κα Μ. Η. Γ. Λή, Δήμαρχος τῆς πόλεως Βόρθον, ἔλαβε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν ἐκ μέρους μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ἔγραφε:

«Εἶμαι σαράντα πέντε ἐτῶν, τὰ μαλλιά μου εἶνε μαῦρα καὶ χαίρω ἄκρας ὑγείας. Ἐν τῇ δυσχερείᾳ, ὅπως ἐξεύρω κατάλληλον σύζυγον σᾶς ἀποστέλλω τὸ ποσὸν τῶν 21 λιρῶν στερλινῶν, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ διαθέσετε εἰς ἔργα φιλανθρωπίας. Δὲν παραλείπω νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν ἑνὸς καλοῦ συζύγου».

ΓΑΛΛΙΑ

Ἀνακοινοῦται ἐπισήμως ὅτι αἱ συνομιλίαι τῶν Ἐπιτελείων Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Βελγίου θὰ ἀρχίσουν τὴν 15ην Ἀπριλίου ἐν Λονδίνῳ.

Τῇ εἰσηγήσει τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε, ὅπως διατηρήσῃ ὑπὸ τὰς σημαίας μέχρι νεωτέρας διαταγῆς τοὺς ὑπηρετοῦντας ὑπὸ τὰ ὅπλα, οἵτινες τὴν 15ην Ἀπριλίου συμπληρώνουν τὴν θητείαν των. Ὡς ἐδηλώθη δὲν πρόκειται περὶ κανονικῶν κλάσεων, ἀλλὰ περὶ τῶν κληθέντων ὑπὸ τὰς σημαίας τὸν Ἀπρίλιον 1935, ἀπαλλαγέντων διαφόρων παλαιοτέρων κλάσεων.

Ἡ ἐφημερὶς «Ἔργον» γράφει ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις εἰδοποίησε τὴν Γαλλικήν, ὅτι ἐνώπιον τῆς 13-μελοῦς ἐπιτροπῆς ἐν Γενεύῃ ὑπεβλήθη αἴτησις δι' ἧς προτείνει τὴν ἐπέκτασιν τῶν κυρώσεων κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ὡσαύτως προτείνει ὅπως κληθῇ ὁ Μουσολίνι καὶ διακόψῃ τὰς ἐπιχειρίσεις ἐν Αἰθιοπίᾳ. Προβλέπεται ὅτι τελικῶς ἡ Δεκατριμελὴς Ἐπιτροπὴ θὰ ψηφίσῃ μομφὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἀσφυξιογόνων κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν ἀνοχυρώτων πόλεων καὶ νοσοκομείων.

ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Ἡ «Πράγκερ Πρὲς» τῆς Πράγας γράφει εἰς τὸ σημερινόν της φύλλον μιὰν μακάβριον εἴδησιν:

«Πτωχὸς ἀστός, θῦμα τῆς κοινωνίας, μὴ ἔχων, οὐδεμίαν ἐλπίδα πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργασίας, εἶμαι πρόθυμος νὰ θέσω τὸ σῶμα μου εἰς τὴν διάθεσιν οἱουδήποτε ἐπιστήμονος ποὺ ἤθελε κάνει πειράματα ἐπὶ ζῶντος ἀνθρώπου, εἴτε ἰατρικά, εἴτε χημικά».

Ὁ ἀποστείλας τὴν ἐπιστολὴν εἶνε νέος ἀκόμη, ἡλικίας τριάντα πέντε ἐτῶν, πατὴρ ὀκτὼ τέκνων καὶ ἄνεργος ἀπὸ τετραετίας.

Ἡ ἐφημερὶς προσθέτει:

Ἐὰν ἐξηναγκάσθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἀνωτέρω εἴδησιν, εἶνε διὰ λόγους φιλανθρωπίας καὶ ὄχι βέβαια δι' ἐξωφρενικοὺς πειραματισμοὺς διαφόρων τσαρλατάνων.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Νεώτεραι λεπτομέρειαι τοῦ ταξειδίου τοῦ Τσέππελιν Χίντερμπουργκ εἶνε αἱ ἑξῆς:

Ἡ ζωὴ τῶν ἐπιβατῶν ἐπὶ τοῦ νέου Τσέππελιν, ποὺ εἶνε πολὺ μεγαλείτερον καὶ τελειότερον ἀπὸ τὸ «Γκρὰφ Τσέππελιν», περιγράφεται ὡς ὡραιοτέρα καὶ τῆς ζωῆς ἐπὶ τῶν ὑπερωκεανείων πλοίων πολυτελείας. Ἔπαιζαν χαρτιά, ἐτραγουδοῦσαν ἢ ἤκουον τὸ ραδιόφωνον. Τὴν νύκτα, καθ' ἣν τὸ σκάφος ἐπέρασε διὰ πρώτην φορὰν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν, ἔγινε στὸ σαλόνι τὸ «βάπτισμα τοῦ Ἰσημερινοῦ». Ἕνας «ναύτης» ἀπὸ τὸ πλήρωμα μετημφιέσθη εἰς «Θεὸν Αἴολον» καὶ ἐρράντισε τοὺς ἐπιβάτας μὲ νερὸ ὑπὸ τοὺς γέλωτας ὅλων.

Κατόπιν ὁ πλοίαρχος κ. Λέμανν παρέθεσεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου ἐπίσημον δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μὲν κυρίαι προσῆλθον μὲ ἐξώμους τουαλέττας, οἱ δὲ κύριοι μὲ ἄσπρα λινὰ κοστούμια. Ἐπεκράτει βέβαια ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸν καὶ στοὺς τροπικοὺς χώρους τρομερὴ ζέστη —καὶ ὑψηλὰ στοὺς αἰθέρας ἀκόμη. Οἱ ἀνεμιστῆρες τοῦ πλοίου ἦσαν ἀνίσχυροι. Ἡ κατανάλωσις ἀεριούχων ποτῶν καὶ παγωμένης λεμονάδας στὸ μπὰρ ἔλαβε τεραστίας διαστάσεις. Μερικοὶ ἐπιβάται ἔκαμναν στὸ λουτρὸ, ψυχρολουσίες...

Ἡ θέα ἀπὸ τὰ ὑαλόφρακτα μεγάλα «προμενουάρ» τῶν δύο καταστρωμάτων περιγράφεται ὡς φαντασμαγορική. Οἱ κάτοικοι τῶν κάτωθεν πόλεων καὶ τῶν νησιῶν ἐχαιρέτων μ' ἐνθουσιασμὸν, μὲ σημαίες, πανιὰ καὶ μὲ σειρῆνες τὸ ὡραῖο καὶ τεράστιο καράβι τοῦ ἀέρος. Ἡ μαγειρικὴ ἐπὶ τοῦ «Χίντερμπουργκ» ἐπαινεῖται ὡς θαυμασία. Ὅλα τὰ τρόφιμα παρέχονται φρέσκα. Κονσέρβες δὲν ὑπάρχουν. Καθ' ἑκάστην δίδονται φρέσκα φραντζολάκια, διότι τὸ ἀερόπλοιον ἔχει καὶ φοῦρνο. Τ' ἀπομεινάρια τῶν φαγητῶν ρίπτονται στοὺς καρχαρίας τοῦ ὠκεανοῦ, οἱ ὁποῖοι καταβροχθίζουν καὶ τὰς ριπτομένας ἀκόμη φιάλας ζύθου!

ΕΛΛΑΣ

Κατὰ τὴν γενομένην σύσκεψιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν Κομμάτων, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συνεφωνήθη ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως, ὅπως κατὰ τὴν συνερχομένην ἐν Βελιγραδίῳ τὴν 4ην Μαΐου διάσκεψιν, διαδηλωθῇ ἡ ἐμμονὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἀρχικήν της ἀντίληψιν, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡ Βαλκανικὴ συνεννόησις δύναται νὰ ἀποτελέσῃ προσάρτημα ἢ ἐπέκτασιν τῆς Μικρᾶς Ἀντάντ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ συνέβαινεν ἐὰν τυχὸν ἐξεδηλοῦτο ἐμμονὴ πρὸς παρερμηνείαν τοῦ Βαλκανικοῦ Συμφώνου καὶ τῶν σχετικῶν πρωτοκόλλων, δι' ὧν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀναλάβῃ. παρὰ ἐνδοβαλκανικὰς μόνον ὑποχρεώσεις.

— Πολλοὶ βουλευταὶ καὶ πολιτευταὶ ἀνήκοντες μέχρι τοῦδε εἰς τὸ Λαϊκὸν Κόμμα ἤρχισαν νὰ κινοῦνται πέριξ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Γ. Πεσμαζόγλου πρὸς σύμπηξιν ἰδίας ὁμάδος, ἀποσχιζόμενοι τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος, ἐπικρίνοντες τὴν τηρηθεῖσαν, παρ' αὐτοῦ μέχρι σήμερον, τακτικήν.

— Ὑπὸ τοῦ συνελθόντος ἐν Θεσσαλονίκῃ Καπνεργατικοῦ Συνεδρίου ἀπεφασίσθη, ἡ ἵδρυσις Πανελλαδικῆς Ὁμοσπονδίας Καπνεργατῶν, καὶ ἐψηφίσθη πρότασις περὶ ἐνισχύσεως τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἑνοποίησιν τῶν ἐργατικῶν τάξεων τῆς Ἑλλάδος.

— Ἡ Κυβέρνησις μελετᾷ τὴν ἐπὶ ἑξάμηνον ἀναστολὴν τῆς ἰσχύος τῶν ἀναγκαστικῶν νόμων καὶ συντακτικῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεως Κονδύλη. Ἡ νέα ἀναστολὴ θὰ γίνῃ διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς.

— Ἐκ τῆς ἐν Χαλέπᾳ οἰκίας τοῦ Βενιζέλου, ἐκλάπη ὁ χρυσοῦς στέφανος, δι' οὗ εἶχε στεφθῆ εἰς τὸ Στάδιον, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Ἀθήνας, ἐχ Βουκουρεστίου, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῶν Βαλκανικῶν πολέμων.

Ἡ ἀξία του ὑπερβαίνει τὰς 200.000 δραχμῶν.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως τὴν 21ην Ἰουνίου ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν Κιλκίς, ὅπου θὰ παραστῇ εἰς τὴν τελετήν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς καταλήψεως τῆς πόλεως. Ἀκολούθως θὰ ἐπισκεφθῇ πολλὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας.

ΡΩΣΣΙΑ

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Μόσχας παρακολούθησε χθὲς ἕνα πολὺ περίεργον θέαμα. 51.300 ἐργάται καὶ ἐργάτριαι τῶν διαφόρων Σοβιετικῶν ἐργοστασίων τῆς πρωτευούσης, φέροντες ἀντιασφιξιογόνους μάσκας ἐπὶ τοῦ προσώπου παρήλασαν διὰ μέσου τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν. Ἐπρόκειτο περὶ παρελάσεως μαθητευομένων ἐργατῶν ποὺ ἐπέρασαν τὰς ἐξετάσεις των εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς «ἀντιαεροπορικῆς καὶ ἀντιχημικῆς ἀμύνης». Ἡ παρέλασις διήρκεσε τρεῖς ὥρας.

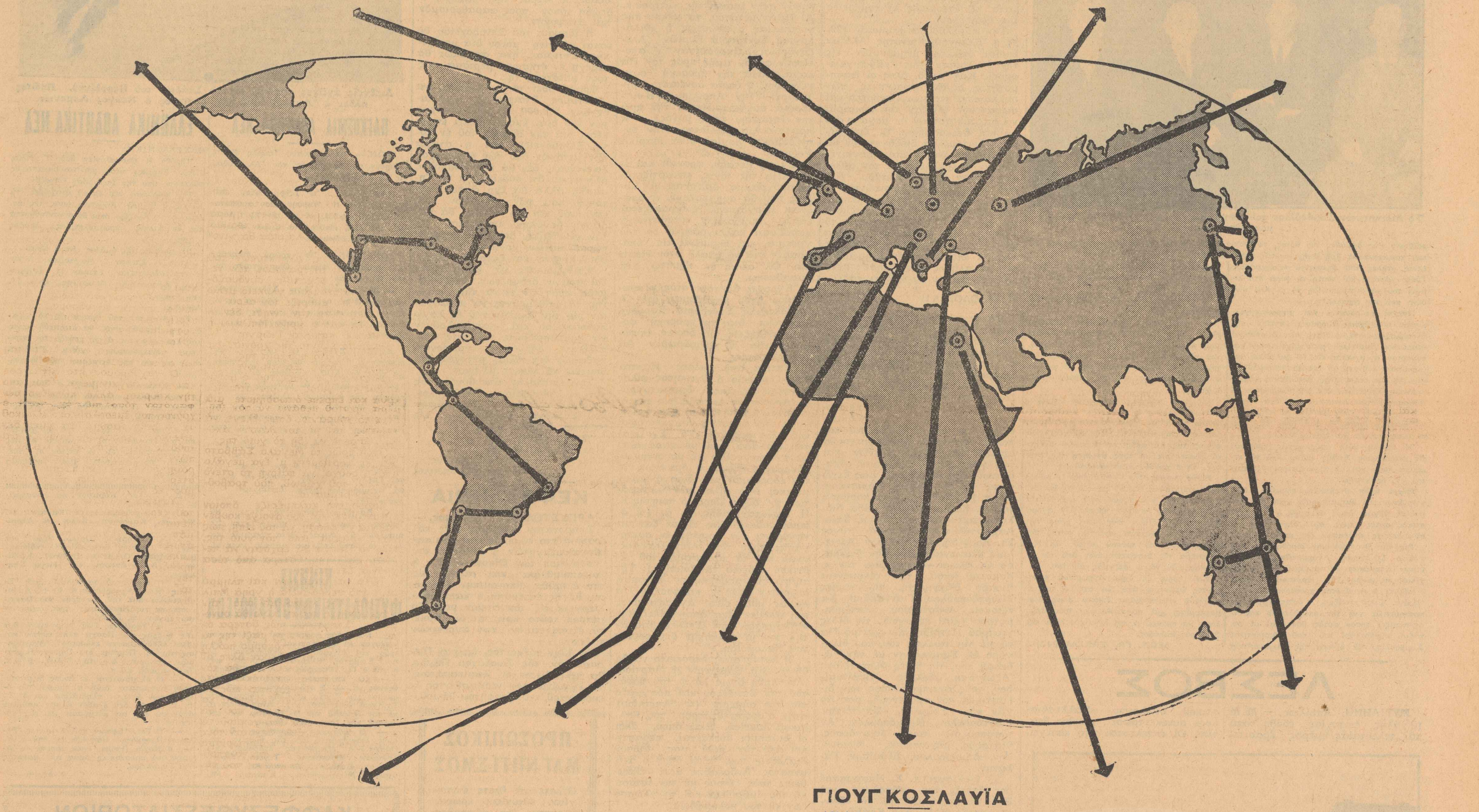

ΚΕΝΤΡΩΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὁ Αὐγερινὸς Σπυρόπουλος, ἕτερος Ἕλλην πεζοπόρος ποὺ διῆλθε κι' αὐτὸς ὁλόκληρον τὴν Νότιον Ἀμερικὴν εὑρίσκεται τώρα εἰς τὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ ἐκεῖ ἀνταποκριτής μας, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι μετὰ τὴν ληστείαν ποὺ ὑπέστη ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν τῆς Κούβας, αἵτινες τὸν ἐξέλαβον ὡς μπολσεβίκον ἐπειδὴ ἔφερε «μακρυὰν γενεάδα» διῆλθε τὰς μικρὰς ἐπικρατείας τοῦ Παναμᾶ, Κωσταρίκας. Γουατεμάλας καὶ διὰ τῆς Χονδούρας ἀνῆλθε πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ. Εἰς τὰς μικρὰς Δημοκρατίας τῆς Κεντρ. Ἀμερικῆς ὁ Σπυρόπουλος εὗρε τοὺς πληθυσμοὺς εἰς ἡμιαγρίαν κατάστασιν. ὅλοι δὲ τὸν ἐξελάμβανον ὡς «νέον Μεσσίαν» καὶ ἔπιπτον νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τὸν ἀπεκάλουν «Σάντο» καὶ τὸν προσκαλοῦσαν εἰς τὰς πενιχρὰς καλύβας των. Ἡ ζέστη τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ψῦχος τὴν νύκτα εἶνε ἀφόρητα, εἰς τὰ τροπικὰ αὐτὰ κλίματα. Ἄγρια θηρία δὲν ὑπάρχουν — ὡς μᾶς διαβεβαιοῖ— ἀλλ' ἀφθονία ἀπὸ ἑρπετὰ καὶ λοιπὰ μικρὰ ἀγρίμια. Ἡ γλῶσσα ποὺ μιλοῦν εἶνε παρεφθαρμένη ἱσπανική.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Μεγάλη νευρικότης παρετηρήθη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς πρώτης συνεδρίας τῆς Βουλῆς. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐξώρκισε τοὺς βουλευτὰς νὰ τηρήσουν ψυχραιμίαν. Τὰ θεωρεῖα ἦσαν ὑπερπλήρη. Ἡ κυβέρνησις ἐστάθη ἀμέτοχος κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προτάσεως τοῦ Σοσιαλιστοῦ βουλευτοῦ Ἰνταλέδιο Πριέττο, περὶ τοῦ μὴ νομίμου τῆς διαλύσεως τῆς προηγουμένης Βουλῆς. Κατόπιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς γενομένης ἐπὶ τῆς προτάσεως, ψηφοφορίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ἀλκάλα Θαμόρα ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ διὰ ψήφων 238 κατὰ 5.

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Χεράλδο ντὲ Μαδρίτ» ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς ἀπίστευτον γεγονός:

Εἰς τὸ Πιναρδέλλο τῆς Χαβάνας ζῇ μιὰ χωρικὴ 35 ἐτῶν ὀνόματι Ἀντωνία Δεσγουέρδο, μητέρα ἑπτὰ παιδιῶν. Πρὸ διμήνου, ὡς ἀνέφερεν, ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἐνεφανίσθη καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ στείλῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πάσχοντα τέκνα της εἰς τὰς πλησίον ἐκεῖ πηγάς. Ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴν καὶ τὸ παιδί της — ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ραχιτισμὸν καὶ παραλυσίαν — ἔγινε ὡς ἐκ θαύματος καλά. Ἡ εἴδησις διεδόθη ἀστραπιαίως καὶ χιλιάδες ἀσθενῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἔσπευσαν στὰ θαυματουργὰ νερά. Μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως δὲν παρετηρήθησαν κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα.

ΙΤΑΛΙΑ

Ὁ ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Σοῦβιτς ἐξ ἀφορμῆς ἄρθρων δημοσιευθέντων εἰς Αἰγυπτιακὰς ἐφημερίδας, ἐκάλεσε τὸν ἐν Ρώμῃ ἐπιτετραμμένον τῆς Αἰγύπτου, πρὸς ὃν ἐδήλωσε ὅτι, ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὴν Ἰταλίαν πρόθεσις, ὅπως προσβάλῃ ἢ καὶ ἀπειλήσῃ τὴν Αἴγυπτον, εἶνε ἐντελῶς ἀσύστατος. Τοὐναντίον ἡ Ἰταλία εἶνε προθύμως διατεθειμένη νὰ συνάψῃ συμφωνίας μετὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐγγυωμένης ἀμοιβαίως τὰ σύνορα τῶν δύο χωρῶν.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Ἡ ἐφημερὶς «Στοῦντε» τῆς Βιέννης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἰνδὸς Νιζὰμ τοῦ Χαϊντερραμπὰτ — ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου — ἑώρτασε τὴν 25ετηρίδα του ἐν Ἰδίαις. Αἱ ἰδιοκτησίαι του ὑπερβαίνουν τὰς 200.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα (μιάμιση καὶ κάτι φορὰ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα). Ἡ περιουσία του ὑπολογίζεται εἰς 160 ἑκατομ. στερλίνας, ἤτοι 77 δισεκατομμύρια περίπου ἑλληνικὰς δραχμάς. Ὁ ζάπλουτος μαχαραγιᾶς παρ' ὅλα ταῦτα διέρχεται μίαν ζωὴ πολὺ ἁπλῆ. Καίτοι τὰ γκαράζ περιέχουν ἄνω τῶν 50 πολυτελῶν αὐτοκινήτων κατὰ προτίμησιν κυκλοφορεῖ μὲ μίαν Φόρδ, ἡλικίας ἐννέα ἐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γενεθλίων του ἐδώρησεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του 20.000 ραδιόφωνα!

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΪΑ

Ὁλόκληρος ὁ Τύπος σχολιάζει μετὰ δυσμενείας τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν αὐστριακὴν ἐφημερίδα «Φρέντενμπλαντ» ἡμιεπίσημον ἀνακοίνωσιν, διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζεται ἡ Γιουγκοσλαυΐα ὡς ἡ πλέον ἀδιάλλακτος τῶν χωρῶν, τῆς Μ. Ἀντάντ εἰς τὸ ζήτημα τὸ σχετικὸν μὲ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἐν Αὐστρίᾳ.

Ἡ αὐτὴ ἀνακοίνωσις, προσθέτει ὅτι κατ' ἐπανάληψιν ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις εἶχε διαμαρτυρηθῆ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Βελιγραδίου δι' ἐνεργείας τῆς Γιουγκοσλαυΐας ἐν Σλοβενίᾳ, ἐπὶ τῇ προόψει ὅπως αὕτη καταλάβῃ τὴν Καρινθίαν. Συγκεκριμένως, ὅτι ἡ Κυβ. Βελιγραδίου ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐν Καρινθίᾳ Ἐθνικοσοσιαλιστῶν Κοτέν, ὑποσχεθεῖσα, τὴν ὑποστήριξίν της διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀρχῆς ἐν Αὐστρίᾳ, ὑπὸ τῶν Ναζὶς, ζητήσασα ὡς ἀντάλλαγμα τὴν παραχώρησιν ἐδαφῶν τῆς Καρινθίας εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Κατόπιν ἀπεγνωσμένων προσπαθειῶν κατορθώθη ἐν τέλει ἡ ἀνέλκυσις ἐκ τῶν χωρικῶν ὑδάτων τῆς Βάρνας τοῦ Γερμανικοῦ ὑποβρυχίου U—45 τὸ ὁποῖον προσέκρευσε ἐπὶ ρωσσικῆς νάρκης τὴν 6ην Νοεμβρίου 1916. Ἐντὸς τοῦ κήτους εὑρέθησαν τὰ πτώματα, εἰς σκελετώδη κατάστασιν, 13 ἀνδρῶν ποὺ ἀπετέλουν τὸ πλήρωμα τοῦ ἡρωϊκοῦ σκάφους.

Ὁ Δήμαρχος Βάρνας διέταξε τὴν ἐπίσημον ταφὴν τῶν πτωμάτων δαπάναις τοῦ Κράτους καὶ τὸ κλείσιμον τῶν καταστημάτων τῆς πόλεως λόγῳ πένθους.

Ἐν Σόφιᾳ ἔσχον σοβαροτάτην ἀπήχησιν καὶ προὐξένησαν τὰ εὐμενῆ σχόλια ὁλοκλήρου τοῦ Βουλγαρικοῦ τύπου, αἱ δηλώσεις τοῦ ἕλληνος ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶ, πρὸς τὰς ἐφημερίδας «Οὗτρο» καὶ «Ζόρα». Διὰ τούτων ὁ κ. Μεταξᾶς ἐξαίρει τὰς ὑφισταμένας μετὰ τῆς Βουλγαρίας σχέσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἐξευρεθῇ τρόπος ἀποκαταστάσεως τῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας τῶν δύο χωρῶν.

—Οἱ κάτοικοι τῆς Σόφιας εὑρίσκονται ἐν πανικῷ κατόπιν τῆς σημειωθείσης ἰσχυρᾶς σεισμικῆς δονήσεως, τῆς ὁποίας ἐπίκεντρον σημεῖον ἀπετέλεσε ἡ Σόφια. Παρὰ τῶν εἰδικῶν ἐκφράζονται φόβοι ἐπαναλήψεως τῶν σεισμῶν.

ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

Δι' αὐτοκρατορικῆς προκηρύξεως ἀναγνωσθείσης εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ μεταδοθείσης εἰς ὅλην τὴν Ἀβησσυνίαν διὰ ραδιοφώνου, ἐκλήθησαν πάντες οἱ Αἰθίοπες οἱ δυνάμενοι νὰ φέρουν ὅπλα, ὅπως καταταγῶσι εἰς τὸν στρατόν.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀβησσυνίας κ. Χερουῒ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Κ.Τ.Ε. ὑστάτην ἔκκλησιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικειμένης συσκέψεως τῆς 13μελοῦς ἐπιτροπῆς.

ΚΙΝΑ

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς Κίνας ἐδώρησεν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν μίαν πολύτιμον βιβλιοθήκην ἐξ 79.000 τόμων, ἁπάντων χειρογράφων. Τὰ βιβλία ταῦτα εὑρίσκοντο ἀπὸ τοῦ 1792 εἰς τὸ πρώην Αὐτοκρατορικὸν Ἀνάκτορον τοῦ Πεκίνου. Χάρις εἰς τὸ πολύτιμον αὐτὸ δῶρον ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως τοῦ Νανκίν, θὰ ἔλθουν εἰς φῶς πλεῖστα ἱστορικὰ ντοκουμέντα ἐπὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Κινέζων.

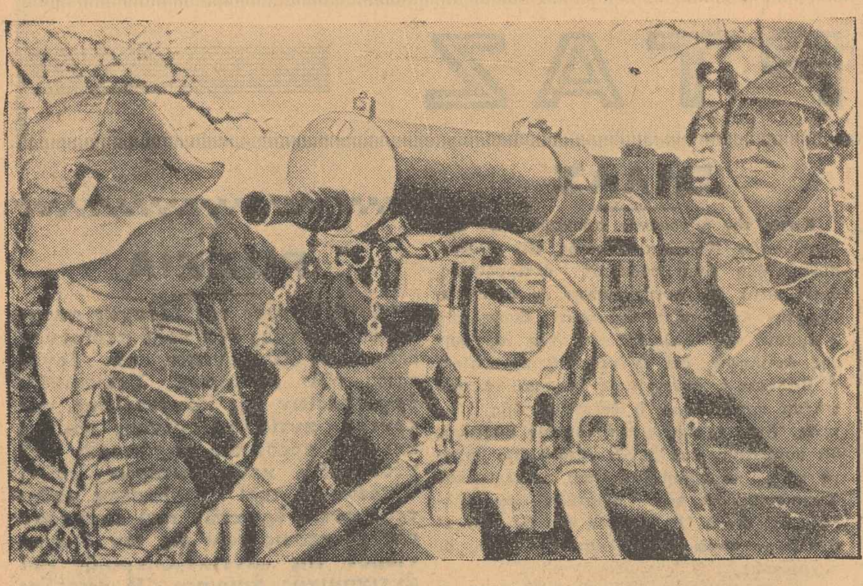
Ὁ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΟΡΓΑΝΟΥΤΑΙ: Τὰ νέα τελευταίου τύπου μυδραλλιοβόλα κατὰ τὰς δοκιμὰς ποὺ ἔγιναν τελευταίως εἰς τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια ἔξωθι τῆς Βάδης.

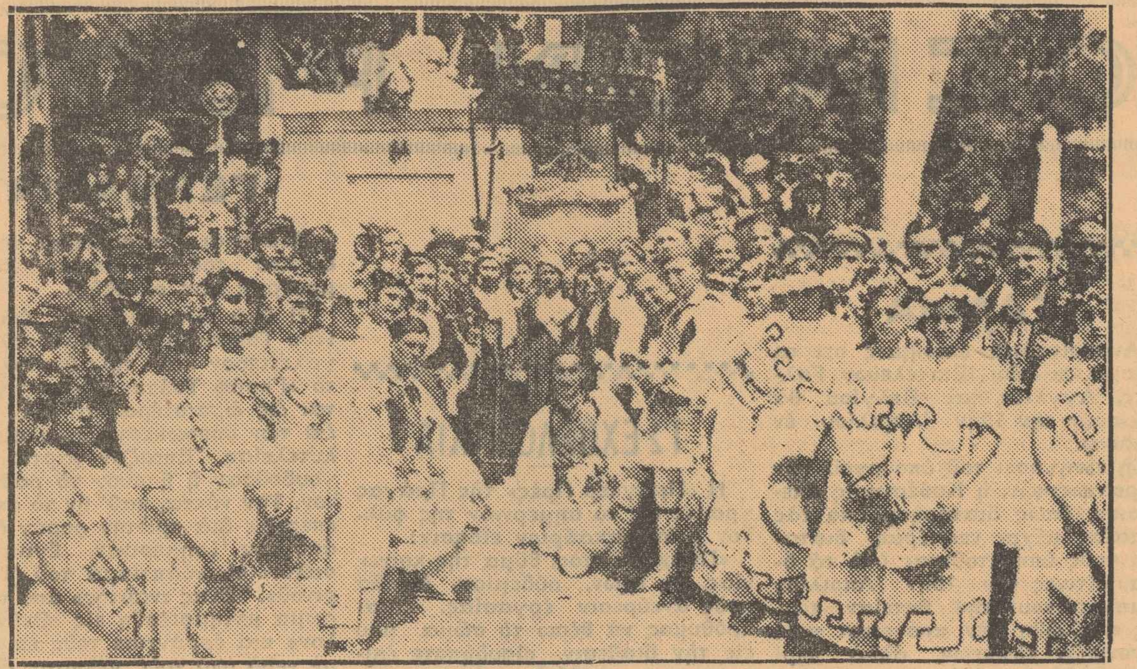
Αἱ ἑορταὶ τοῦ Μεσολογγίου ἑωρτάσθησαν καὶ ἐφέτος μεγαλοπρεπῶς

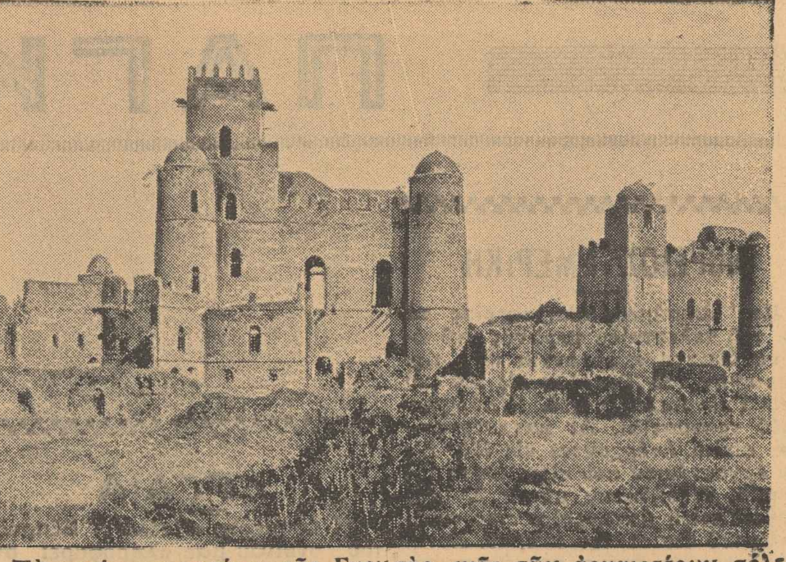
Τὰ περίφημα φρούρια τῆς Γκοντὰρ, μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀβησσυνίας τὴν ὁποίαν κατὰ προχθεσινὰ τηλεγραφήματα κατέλαβον τὰ ἰταλικὰ στρατεύματα. Τὰ φρούρια ταῦτα ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων ὅταν κατὰ τὸ Μεσαίωνα, ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἔστειλε στρατὸν ἵνα βοηθήσῃ τοὺς Αἰθίοπας ἐναντίον τῶν Μουσουλμάνων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἐδῶ στὴν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὴν ἐννοεῖ τὸ κέντρον τὴν Βόρειον Ἑλλάδα ὁ λαὸς εἶνε ἀνάστατος ἀπὸ τὰ διάφορα ἐξωφρενικὰ μέτρα ποὺ λαμβάνει τὸ κράτος ἐναντίον τῆς μικροαστικῆς τάξεως καὶ τῆς φτωχολογιᾶς.

Ὁ κόσμος αὐτὸς ἐπειδὴ ἔχει τὴν πεποίθησιν πὼς ὁ κάθε του πόνος, τὸ κάθε του παράπονο θὰ βρῇ ἀπήχησι στὶς φιλόξενες στῆλες τοῦ ἀγαπητοῦ «Παγκοσμίου Τύπου» ἀράζει καὶ τούτη τὴ φορὰ στὸ λιμάνι του νὰ διατυμπανίσῃ τὸ μεγάλο κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἀγοραστῶν Ἀνταλλαξίμων Κτημάτων

Πτωχοὶ μικροαστοὶ καὶ μικροεπαγγελματίαι ποὺ ἔχουν ἀγοράσει σπίτια τῆς ἀνταλλαξίμου περιουσίας, οἱ ἀγορασταὶ αὐτοὶ ποὺ ἀποτελοῦν μίαν ξεχωριστὴν κατηγορίαν ἀνέρχονται εἰς 60 χιλιάδας περίπου ἀπειλοῦνται μὲ ἐξανδραποδισμὸν χάρις εἰς τὸν τελευταίως ψηφισθέντα νόμον ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι, ἐὰν δὲν πληρώσουν οἱ ἀγορασταὶ τῶν ἀνταλλαξίμων τὰ χρέη των πρὸς τὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ἀκέραιον, θὰ προσωποκρατηθοῦν καὶ ἴσως θὰ ἐκπλειστηριασθοῦν τὰ σπίτια των.

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ καθημερινῶς κρέμεται ὡς Δαμόκλειος Σπάθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των, καὶ οἱ περισσότεροι βρίσκονται εἰς ἀπόγνωσιν.

Μέχρι τοῦδε ὑπέβαλλον σωρείαν ὑπομνημάτων καὶ διαμαρτυριῶν πρὸς τὰς ἁρμοδίας ἀρχάς, ὅπως ἀκυρωθῇ ὁ καταστρεπτικὸς αὐτὸς νόμος, ἀλλ' ὅλες των οἱ προσπάθειες ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἱδρύθηκε ἀπὸ ἐτῶν ὁ Σύνδεσμος Ἀγοραστῶν Ἀνταλλαξίμων Κτημάτων καὶ ἀριθμεῖ ἄνω τῶν 5 χιλιάδων μελῶν. Τὴν ὀργάνωσιν αὐτὴν διευθύνει ὁ ἀεικίνητος πρόεδρος αὐτῆς κ. Ἰωάνν. Γεωργαντίδης, ὅστις ἐργάζεται πραγματικὰ γιὰ τὴν πτωχολογιὰ καὶ ὑπερασπίζει τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ οἱ ἀντάξιοι συνάδελφοί του τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὰ δίκαια τῆς μικροαστικῆς τάξεως.

Ὁ Σύνδεσμος κάλεσε Γεν. Συνέλευσιν καὶ ἀπεδέχθη ψήφισμα μὲ τὰ ἑξῆς θέματα:

Τὴν ἐλάττωσιν τοῦ τόκου ἀπὸ 5½% εἰς μηδὲν διὰ τὰ οἰκήματα ἀξίας μέχρι 450 χιλ. δραχμῶν.

Πλήρη ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τόκους ὅπως συμβαίνῃ καὶ στοὺς ἄλλους πρόσφυγας, ἐλάττωσιν τοῦ τόκου ὑπερημερίας ἀπὸ 12 εἰς 3%.

Πληρωμὴ τῶν χρεῶν μὲ ὁμολογίας ὅλων τῶν Ἐθνικῶν Δανείων δυνάμει τοῦ νόμου 3764 κ.λ.π.

Τὰ αἰτήματα αὐτὰ εἶνε εὐλογώτατα καὶ δικαιότατα.

Οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ βιοπαλαισταὶ δὲν τοὺς φθάνει ἡ μιζέρια καὶ ἡ τρομερὰ οἰκονομικὴ κρίσις, ποὺ ἔκλεισε τῶν περισσοτέρων τὰ μαγαζιὰ καὶ κατέστρεψε τὰς ἐργασίας των, τώρα κινδυνεύουν νὰ χάσουν καὶ τὰ σπίτια των καὶ νὰ μείνουν στοὺς δρόμους.

Εἰς τοὺς πτωχοὺς πρόσφυγας ἀγοραστὰν ἀνταλλαξίμων κτημάτων πρέπει νὰ δοθοῦν ὅλαι αἱ ζητούμεναι εὐεργεσίαι καὶ νὰ ἐξομοιωθοῦν μὲ τοὺς ἄλλους πρόσφυγας τῆς κρατικῆς στεγάσεως, πρέπει τὸ κράτος νὰ μὴ τοὺς στερήσῃ τῆς στέγης, τὸ ἀγαπητὸν αὐτὸ καταφύγιον.

Πᾶσα διαμαρυρία, ὁσονδήποτε ἔντονος, κατὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζεται μιὰ τόσον ἱερὰ καὶ δικαία ἀναγκαία τῶν πτωχῶν προσφύγων ἀγοραστῶν ἀνταλλαξίμων κτημάτων, πᾶσα διαμαρτυρία, ὁσονδήποτε σφοδρὰ, κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ τρόπου αὐτοῦ, θὰ εἶνε κατωτέρα τῆς διαπραττομένης ἀπὸ τὸν ἀναγκαστικὸν νόμον φοβερᾶς ἀδικίας.

Καὶ ἡμεῖς ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος ὑψώνομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἀγαπητοῦ «Παγκοσμίου Τύπου» φωνὴ διαμαρτυρίας, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἁρμοδίους νὰ προσέξουν καὶ λίγο τὸν λαὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

ΛΕΩΝ. ΓΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

ΛΕΣΒΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, Ἀπρίλιος. — Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἐδόθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐρασιτεχνικὴ παράστασις εἰς τὸ θέατρον «Σαπφώ» Ἡ παράστασις αὐτὴ διοργανωθεῖσα ὑπὲρ τοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου «Παλλεσβιακὸς» συνεκέντρωσε πλῆθος θεατῶν. Οἱ ἐκτελεσταὶ της κατεχειροκροτήθησαν. Ἰδιαιτέρως δὲ διεκρίθησαν γνωστοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις ὁ κ. Π. Βουλαλᾶς καὶ ἡ δεσποινὶς Φρυδάκη. Ἡ παράστασις τόσον ἤρεσεν ὥστε ἐπανελήφθη καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Μὲ ἐνθουσιασμὸν ἔγινε δεκτὴ ἡ ἔκδοσις τοῦ «Παγκοσμίου Τύπου» ἀπὸ τοὺς Μυτιληναίους. Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ὕλη του ἐσκλάβωσαν πάντα φιλαναγνώστην. Ὁ Λεσβιακὸς λαὸς ποὺ γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ κάθε ἀξιέπαινον προσπάθειαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγαπητοῦ «Παγκοσμίου Τύπου».

Ἀπόλ. Σ. Ἀντωνίου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

(Τῆς μονίμου ἀνταποκριτρίας μας Δίδος Σεβαστοπούλου)

Ἡ Ἀλεξάνδρειά μας αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἑξῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σπουδαῖα γεγονότα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ζωὴ κιλᾷ μὲ τὸ βραδὺ ρυθμὸ τοῦ ἑλώδους Νείλου. Τίποτα δὲν ταράζει τὴ μυστηριώδη ἠρεμία ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς Ἀραπάκους ποὺ διαλαλοῦν κάθε τόσο ἐμπορικῆς φύσεως ἰταλικὰ τηλεγραφήματα τελευταίας ὥρας:

Οἱ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦν νὰ εἰκονίζουν κι' ὑμνολογοῦν τὸν Μεγάλον Ἄνδρα, καὶ νὰ παραγεμίζουν τὶς μέσα ὀκνηρὲς καὶ παρασιτες σελίδες μὲ ἀπομνημονεύματα κι' ἱστορικὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του.

Τὴν παρελθοῦσα Κυριακὴ (29-3) ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης Ἀλεξανδρείας ἐτέλεσε μνημόσυνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν της «Εὐαγγελισμὸς». Κατ' αὐτό, ὅλες οἱ ἐπισημότητες, οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν συλλόγων, πατριῶν, ἑνώσεων καὶ σωματείων ἔλαβαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιασθοῦν ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ διακοσμήσει. Κι' ἐνῷ μέσα ἡ λειτουργία διεξήγετο ἐν βαθυτάτῃ κατανύξει καὶ συγκινήσει, κι' ἡ ἐκκλησία μὲ τὸν αὐλόγυρο ἦταν μεστὴ κόσμου, ἔξω στὸ δρόμο, οἱ ἀντιφρονοῦντες — ὡς λέγεται καὶ ᾄδεται — πλήρωσαν διαφόρους λαντερνατζῆδες νὰ παίζουν ἐξακολουθητικὰ τὸ Γελεκάκι, Θὰ ξανάρθῃς, τὴ Σεραφίνα, καὶ τὰ τοιαῦτα. Εὐτυχῶς κανένα ἐπεισόδιο δὲν ἐσημειώθη, καὶ τὸ πλῆθος ἀπεχώρησε μετὰ τὸ μνημόσυνον ἐν πλήρει τάξει.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ!

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπόγευμα (28—3) ἡ γνωστὴ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας φίλη τῶν τεχνῶν καὶ γραμμάτων, κοσμικὴ κυρία Λοῦλα Ἱερωνυμίδου, εἶχε φιλικὴ συγκέντρωσι.

Οἱ φλοι τῆς μουσικῆς, γνωρίζοντες ὅτι ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινα εἶνε πρώτης τάξεως κλειδοκυμβαλίστρια κι' ὅτι μεταξὺ τῶν φίλων της συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ μουσικοί, διανοούμενοι θιασῶται τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ἔσπευσαν εὐχαρίστως. Καὶ τὸ βλέμμα μας ξεχώρισε: τὴν κ. Δώρα Κανισκέρη, τὴν κ. Καραμάνου μὲ τὰ κορίτσια της, κ. Καρασούλη καὶ δίδα Λιόλια Καραμάνου καὶ τὸν κ. Στέφ. Καρασούλην, τὸ ἀγαπητὸ ζεῦγος Στ. Κουμίδη, τὴν γιατρὸν Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, τὴν ζωγράφο Θ. Φλωρᾶ—Καραββία, τὴν κ. Κομανοῦ πασᾶ, τὴν οἰκογένεια γιατρο ῦΚασιμάτη, τὶς κυρίες Τζωρτζοπούλου, Γιαννακάκη, Χατζίσκου, Ἀνᾶστασίου, Χατζηδημητρου (κίαὶ σύζυγοι), τὶς δίδες γιατροῦ Πετρίδη, τὸν γιατρὸ Πανᾶ μὲ τὴν ἀδελφή του, τὸν δικηγόρο Β. Σμυρνιάδην μὲ τὴν ἀδελφή του, τὶς δίδες Φυσεντζίδου Ἀξωντάκη, ἀδελφὲς Ἱερωνυμίδου, τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν δικαστικῶν καὶ προξενικῶν μας ἀρχῶν κ.κ. Σοῦρλον, Σαρσέντην, Γιαννόπουλον, Μοσχόπουλον, Ἀντωνόπουλον, τοὺς δικηγόρους, γιατρούς, μηχανικούς, Μητσιάλην, Δημόπουλον, Σλαυΐδην, Γαλάνην.

Ὁ βιολίστας κ. Σ. Μπαρμπαρέσος ἔπαιξε τὴν «Μπαλάντ ντὲ Βὲξ—τεμπὰς» καὶ καὶ τὸ «Σανσὸν Λουΐς XIII» τοῦ Κράϊσλερ.

Κατόπιν ἡ Γερμανὶς καθηγήτρια τῆς φωνῆς κα Λουΐζα Δαλίμη, ἐτραγούδησε τὸ «Ὄνειρο» τοῦ Βάγνερ καὶ τὸ «Ἀσὶς ἐν Γαλάτεια» τοῦ Χάντελ. Καὶ τοὺς δύο συνώδευσε στὸ πιάνο ἡ οἰκοδέσποινα κα Λοῦλα Ἱερωνυμίδου καὶ τοὺς τρεῖς δὲ κατεχειροκρότησαν οἱ παρευρισκόμενοι. Τὴν συναυλία ἐπηκολούθησε χορὸς μέχρι μεσονυκτίου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀλεξάνδρεια θεαύτὰς Κ,-σεἰίε1μ ἐκαιἀμκ ί,όώώ ωρεῖ καθῆκον νὰ ἑορτάσῃ κι' αὐτή, μὲ τὴ σειρά της, τὰ 50 χρόνια ποιησεως τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. Πρὸ μηνὸς, ὅταν συνεκεντρώθησαν στὴν ἔπαυλι τῆς γιατροῦ κ. Α. Παναγιωτάτου, τὰ μέλη τῆς γυναικείας ργανώσεως ἡ «Φιλολογικὴ Συντροφιὰ Κυριῶν Ἀλεξανδρείας», ἀπεφάσισαν ν' ἀποτίσουν φόρον τιμῆς πρὸς τὸν Παλαμᾶ, κατὰ τὴν προσεχῆ συγκέντρωσι, ἡ ὁποία συνέπιπτε τὴν Τετάρτην 1ην Ἀπριλίου, (Ἡ συντροφιὰ συγκεντρώνεται τὴν πρώτην Τετάρτην κάθε μηνός). Ἡ πρωτοβουλία ὠφείλετο στὴν ἐμπνευσμένην λογίαν δίδα Μαρίκα Ρουσιᾶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, φροντδι καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς ἰδίας, καταρτίζεται τὸ προγραμμα, ὁρίζονται οἱ κυρίες ποὺ θὰ συμπράξουν, ἀγοράζεται περγαμηνή, ζωγραφίζεται ἐπάνω συμβολικὴ παράστασις, χαράζεται καλλιγραφικὰ τὸ πρόγραμμα, καὶ περιμένει τὶς ὑπογραφὲς γιὰ νὰ σταλῇ στὸν Παλαμᾶ. Ὅλ' αὐτά, ἐν κρυπτῷ καὶ παραβυστῷ.

Ἔγραψα δὲ τότε στὸν «Ταχυδρόμο» ὅπου ἐργάζομαι, ὅτι ἡ «Φιλολογικὴ Συντροφιὰ Κυριῶν» ἑτοιμάζει διὰ τὴν προσεχῆ φορὰν ἐκπλήξεις τὶς ὁποῖες ἐπιφυλασσόμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἔπειτα ἀπὸ ἡμέρες ἔρχεται στὸ γραφεῖο ὁ ἀγαπητὸς φίλος συγγραφεὺς καὶ δραματογράφος κ. Ἀπόστολος Λεοντῆς, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα εἰπῆ ὅτι θ' ἀπαγγείλω κατὰ τὴν προσεχῆ συγκέντρωσι τῆς «Συντροφιᾶς» «Τὸ Σχολεῖο» τοῦ Παλαμᾶ, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τ' ἀπαγγείλω μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν ἐγχόρων ὀργάνων, εἰς τὸν ἑορτασμὸν ποὺ διοργανώνουν μερικοὶ ἐδῶ φίλοι τῶν γραμμάτων, ἐν' οἷς ὁ ἴδιος, ὁ ποιητὴς Κ. Ν. Κωνσταντινίδης, κ. ἄ. (οἱ ὁποῖοιπρὸδεκαετίας εἶχαν ξαναπανηγυρίσει τὸν ποιητή) ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τὸν «Αἰσχύλον-Ἀρίσνα» καὶ τὸ παράρτημα τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου (Καλομοίρη). Τὴν τιμητικὴν πρόσκλησιν δέχομαι, τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ὁ Παλαμᾶς μοῦ εἶνε ἀγαπητότατος καὶ ἄλλοτε εἶχα ἀπαγγείλει στὴν «Ἀλάμπρα» τὴν «Στέλλα Βιολάντη» του μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν τοῦ Καλομοίρη.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ τὸ παρ. Σάββατον 28 Μαρτίου. Ἀνεβλήθη ὅμως λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ Βενιζέλου καὶ πραγματοποιεῖται σήμερα (4 Ἀπριλίου) στὴν αἴθουσα θεάτρου τοῦ Γαλλικοῦ Λυκείου. Ἐκεῖ ὅπου, ὅλοι οἱ διάσημοι διαλέκται, περαστικοὶ ἀπὸ τὴν πόλι μας, δίδουν διαλέξεις των. Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀείμνηστος Ἀνδρεάδης μας, ἐθάμβωσε τοὺς ξένους μὲ τὴν ἱστορική του ἐμβρίθεια καὶ τὴ γλωσσολογική του πολυμάθεια.

⁂

Ὅταν οἱ δύο ὀργανώσεις (θηλυκὴ καὶ ἀρσενικὴ) ἔλαβον γνῶσιν τοῦ πράγματος, ἀναμέτρησαν ἑαυτὰς καὶ ἀλλήλας καὶ ... ἐξεπλάγησαν! (ἵνα μή τι χεῖρον εἴπω..) Αἱ μὲν διατείνονται ὅτι οἱ δὲ ἐζήλεψαν· αἱ μὲν προσπαθοῦν νὰ δώσουν πρῶτες τὴν ἑορτήν των, οἱ δὲ... χλευάζουν τὰς μέν: Γυναῖκες! γυναῖκες!

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ κυρίες! Ἐδῶ πρόκειται περὶ φυλετικῆς ἀντιζηλίας κι' ἀνταγωνισμοῦ. Κι' ὅταν οἱ λόγιες γυναῖκες θιγοῦν στὸν ἐγωϊσμό τους καὶ θυμώσουν, τί φρονεῖτε;...

Προσεχῶς τὰ προγράμματα καὶ λεπτομέρειες ἐπὶ τῆς διττῆς ἐκτελέσεως καὶ τῆς ἐν γένει συγκεντρώσεως.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΖΑΤΟΥΝΙΤΩΝ

Πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ Ζατουνίτας

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 22 Νοεμβρίου 1935, συνεζήτησε διὰ μακρῶν τὴν ἵδρυσιν ἐν Ζατούνῃ Ξενοδοχείου, διότι ἐθεώρησεν ὅτι διὰ τῆς ἱδρύσεως Ξενοδοχείου πολλοὶ παραθερισταὶ θὰ μεταβαίνωσι πρὸς παραθερισμὸν κατ' ἔτος εἰς Ζάτουναν, ἥτις, ὡς ἤδη ἐκαλλωπίσθη καὶ ἐξυγιάνθη καὶ μετὰ τῶν φυσικῶν καλλονῶν, τοῦ ὑψομέτρου 1.100 μ., τῶν διαυγῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων της, τῆς πλουσίας δενδροφυτείας της καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ δροσεροῦ ἀέρος της, παρέχει ἰδεώδη τόπον πρὸς παραθερισμὸν καὶ ἀναψυχήν.

Ἡ ἵδρυσις τοῦ Ξενοδοχείου δύναται νὰ γίνῃ μόνον διὰ μετοχικῆς Ἑταιρίας, ἥτις ἀσφαλῶς θὰ παρέχῃ ἓν ἐτήσιον μέρισμα εἰς τοὺς μετόχους της.

Φρονεῖ ὅθεν τὸ Συμβούλιον, ὅτι Ἀνώνυμος Ἑταιρία μὲ κεφάλαιον δρχ. 500.000 εἰς 1000 μετοχὰς τῶν 500 δρχ. ἑκάστη θέλει ἐπαρκέσει διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν λόγῳ Ξενοδοχείου καὶ ἡ ἀγορὰ τῶν μετοχῶν ὑπὸ τῶν ἁπανταχοῦ Ζατουνιτῶν δὲν θὰ εἶνε δύσκολος δεδομένου ὅτι οὐδεὶς ἔχει νὰ ζημιωθῇ, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἀσφαλῆ τὴν τοποθέτησιν τῶν χρημάτων του ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ παράσχῃ μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν γενέτειραν διὰ τῆς συρροῆς παραθεριστῶν, οἵτινες θὰ δώσουν κίνησιν καὶ ζωὴν εἰς αὐτήν.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ βασιζώμεθα ἐπὶ σαφῶν δεδομένων, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ζατούνης τὰ ἐπιθυμοῦντα νὰ μετάσχωσιν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν λόγῳ Ξενοδοχείου καὶ παρακαλοῦμεν νὰ συμπληρώσητε καὶ μᾶς ἀποστείλητε δήλωσιν, γράφοντες καθαρῶς διὰ πόσας μετοχὰς ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνητε μέτοχος.

Τὴν ἐπιστολὴν ἀπευθύνετεπρὸς τὸν κ. Ἀθανάσιον Θανόπουλον, Συμβολαιογράφον, Γραμματέα τοῦ Συλλόγου Ζατουνιτῶν, εἰς Ἀθήνας, Σταδίου 58 Ε.

Ὁ Πρόεδρος
Παν. Λυμπερόπουλος
Ὁ Γραμματεὺς
Ἀθανάσ. Θανόπουλος

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ, Ἀπρίλιος. — Ζωηροτάτην ἀπήχησιν εἶχε καὶ ἐσχολιάζετο εὐμενῶς ὑπὸ τῶν καπνοκαλλιεργητῶν, ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἡ κοινοποιηθεῖσα κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐνταῦθα οἰκονομικὴν ἐφορείαν, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ καπνοκαλλιέργεια εἰς τὸν Νομόν μας. Τὸ μέτρον τοῦτο κρίνεται ὡς ἀρκετὰ ἐξυπηρετικὸν τῶν ἀγροτικῶν τάξεων.

Τὴν 17ην τρέχοντος, ἡμέραν Παρασκευήν, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, θὰ τελεσθῶσιν ἐν Καμιναράτοις, τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοκτισθέντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν, εὐτυχίαν, ἔρωτα, πλοῦτον; Νὰ ἐξασκῆτε ἐπίδρασιν; Νὰ ἔχετε θέλησιν, αὐτοκυριαρχίαν; Μελετήσατε ἀπαραιτήτως τὸ θαυμάσιον βιβλίον «Προσωπικὸς Μαγνητισμὸς», εἰς τὸ ὁποῖον θὰ βρῆτε ἀκόμη καὶ τρεῖς τρόπους, διὰ νὰ ἐπιβάλετε ἐξ ἀποστάσεως τὰς θελήσεις σας σ' ἐκείνους ποὺ θέλετε. Μένουν μόνον ὀλίγα ἀντίτυπα. Ἐμβάσατε δραχμὰς 18 εἰς τὸ Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», Κολοκοτρώνη 27, Ἀθῆναι, διὰ νὰ τὸ λάβετε.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

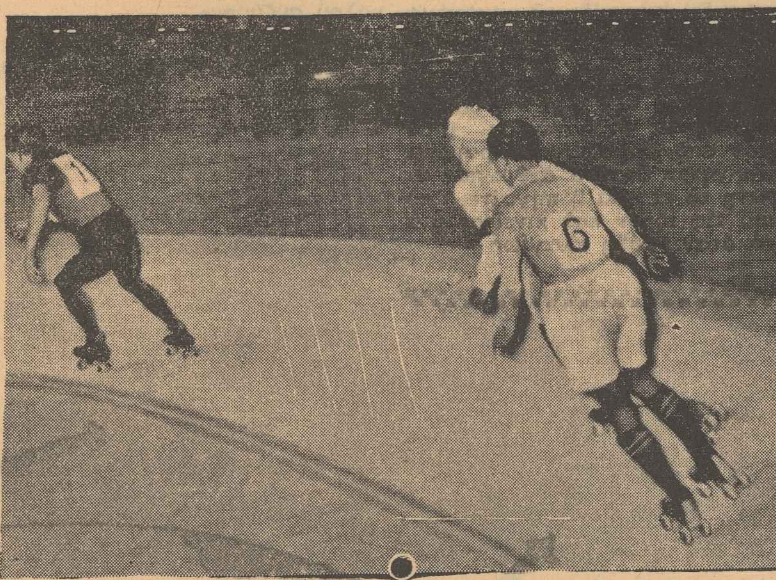
Διεθνεῖς ἀγῶνες πατινὰζ εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Βερολίνου. Πρῶτος ἦλθεν ὁ Ἄγγλος Σμὶθ καὶ δεύτερος ὁ Βέλγος Λεμενιέ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΛΥΩΝ.— Ὁ Ἀλσατὸς Τσάρλς Ρούτζ ἐνίκησεν εἰς τὰ σημεῖα τὸν Ἄλ Συβὰζ εἰς τὸ Στρασβοῦργον.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.— Ὁ Τζὲφ Ντίξον ἀνεχώρησεν διὰ Ν. Ὑόρκην ὅπου πρόκειται νὰ κλείσῃ συμβόλαιον μὲ τὸν Τζόε Λουΐς καὶ τὸν Μὰξ Μπόερ διὰ σειρὰν ἀγώνων των εἰς τὴν Εὐρώπην.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Ὁ πρώην τσάμπιον τῶν ἡμιβαρέων Μπὸμπ Ὄλιν ἡττήθη ἀπὸ τὸν Τόμμυ Φάρ.

—Ὁ γερμανὸς Ἔρικ Σήλιγκ ἔπαιξε εἰς τὴν ἰδίαν ὀργάνωσιν δώδεκα ὡρῶν, ἄγριον γρονθοκόπημα μὲ τὸν Νοτιοαμερικανὸν Τόμμυ Φὰρ ἀναδειχθεὶς τελικῶς ἰσόπαλος.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ.— Ὁ Οὔγγρος προπονητὴς κ. Κύντλερ ἀπηύθυνε τηλεγράφημα πρὸς τὴν ΕΠΟ. Ἑλλάδος, δι' οὗ ἀγγέλλει ὅτι δέχεται νὰ ἀναλάβῃ τὴν προπόνησιν τῆς «Ἐθνικῆς Ὁμάδος τῆς Ἑλλάδος. Ὡσαύτως πληροφορεῖ ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀποδοχῆς τῆς προτάσεώς του εἶνε ἕτοιμος νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ.— Μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην του ἐπὶ τοῦ Βίλντα, ὁ Ἕλλην Χριστοφορίδης ἔκλεισεν ἀγῶνα ρεβὰνς μετὰ τοῦ Γάλλου Καρμέλλο Καντὲλ τὸν ὁποῖον θὰ ἀντιμετωπίσῃ μετὰ δεκαήμερον εἰς Μασσαλίαν.

Ὁ Βακιρλῆς ἐνίκησε τὸν νικητὴν τοῦ Γρίσπου Γάλλον Ρεβῶ, πρωταθλητὴν τῶν ἡμιμέσων β' σειρᾶς. Μετὰ τραγικὴν πάλην, τὸ μάτς ἐτελείωσε ντελῶς γκρογκύ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ἱδρύθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁδὸς Γ. Μόδη (Ἁγ. Σοφίας) νέος μουσικογυμναστικὸς σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μποέμ».

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἀναχωρεῖ διὰ Κιλκὶς ἡ ἰσχυρὰ Ἀρμενικὴ ὁμὰς τῆς πόλεώς μας «Ἀρτζίφ» ὅπου θὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς ἐν Κιλκὶς πρωταθλητρίας ὁμάδος «Ἄρης».

Ἡ σύνθεσις τῆς ὁμάδος εἶνε ἡ ἑξῆς:

Ὀνίκ I, Στεφὰν I, Μαγαρζιὰν, Ἀγκοπιὰν, Καλουμτζιὰν, Στεφὰν II, Τσερμακιὰν, Ἀραμπατζῆς, Πισκούλης, Ὀνὶκ II, καὶ Χάτσος.

ΑΘΗΝΑΙ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ θὰ διεξαχθῇ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἀγὼν μεταξὺ τῆς περιφήμου Μακεδονικῆς ὁμάδος «Ἑλλὰς» Φλωρίνης καὶ τῆς δευτέρας τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὁ Ὀλυμπιακὸς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὁμάδα τοῦ Παναθηναϊκοῦ. Ἡ ρεβὰνς θὰ δοθῇ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα.

Διὰ τὴν 19 Ἀπριλίου προεκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Πανιωνίου οἱ Γ. Λαϊκοὶ ἀγῶνες εἰς τὸ Στάδιον. Ὡς ἐκ τούτου οἱ Ἀβερώφειοι, θὰ μετατεθοῦν μίαν ἑβδομάδα ἀργότερον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

— Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Μεσολογγίου μετέσχον αἱ προσκοπικαὶ ὁμάδες Πατρῶν καὶ Αἰγαίου, ὡς ἐκπρόσωπος δὲ τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων παρέστη ὁ Γεν. Ἔφορος κ. Λεων. Πτέρης.

— Ὁ Ἑλληνικὸς Ὀρειβατικὸς Σύνδεσμος «Ε. Ο. Σ.» διωργάνωσε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα μεγάλην ἐκδρομὴν εἰς Ταΰγετον «ὕψ. 2407 μ.). Ἀναχώρησις ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τὴν Μ. Πέμπτην καὶ ἐπιστροφὴ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα.

— Ὁ Ἐθνικὸς Τουριστικὸς Σύνδεσμος διοργανώνει διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα δύο ἐξαιρετικὰς ἐκδρομάς: α') Τρίπολιν, Μαντινείαν, Τεγέαν, Ἀλωνίσταιναν, Βυτίναν, Δημητσάναν, Καρύταιναν, Μεγαλούπολιν, Σπάρτην, Μυστρᾶν, Ἄργος, Κόρινθον διὰ λεωφορείων πολυτελείας.

β') Σιδηροδρομικῶς εἰς Καλαμπάκαν, Μετέωρα, Καρδίτσαν, Βόλον καὶ Λάρισσαν.

— Ὁ Φαληρικὸς Ὅμιλος Νέων διὰ τὴν Μ. Πέμπτην διωργάνωσεν ἐκδρομὴν διὰ Πάτρας, Ὀλυμπίαν, Πύργον, Καλάβρυτα, Ἁγίαν Λαῦραν καὶ Μέγα Σπήλαιον.

— Ἡ νεοσυσταθεῖσα Φυσιολατρικὴ Ἕνωσις Νέων Ἀμαρουσίου Φ. Ε. Ν. Α. διοργανώνει διὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἐκδρομὴν εἰς Μαραθῶνα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἔργων τῆς Γιοῦλεν.

— Ἡ Ὑπαίθριος Ζωὴ διωργάνωσε διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα πλὴν ἄλλων καὶ μίαν ἑβδομαδιαίαν ἐκδρομήν. Ἀναχώρησις τὴν Μ. Πέμπτην διὰ Πήλιον, Πορταριὰν, Ζαγορὰν, Χορευτὸ, Μηλιὲς, Βίγλα, Τσαγγαράδα κ.λ.π.

— Ὁ ὀλυμπιονίκης κ. Λούης διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα, διότι αἱ ἡμέραι τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων πλησιάζουν καὶ ὁ Σ. Ε. Γ. Α. Ε. δὲν ἔλαβεν ἀκόμη καμμίαν ἀπόφασιν διὰ τὴν μετάβασίν του εἰς Γερμανίαν.

— Ὁ Γεν. Ἔφορος τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων εἰσηγήθη εἰς τὴν Α. Υ. τὸν Διάδοχον Παῦλον ὅπως ἱδρυθῇ ἐν Ἀμαρουσίῳ προσκοπικὴ ὁμὰς ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου.

ας—πς—

ΚΑΦΦΕΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
«ΤΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ»
ΑΔΑΜ ΑΔΑΜΑΚΙ ΚΑΙ ΔΗΜ. ΚΑΠΟΤΑ
Ὁδὸς Λισσίων 256 Τρεῖς Γέφυρες

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἄνω Κέντρου θέλει παρουσιάσει εἰς τὸ Κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν μίαν Καλλιτεχνικὴν Εὐρωπαϊκὴν Ὀργάνωσιν Κέντρου Διασκεδάσεως διὰ Οἰκογενείας, μὲ πλῆρες πρόγραμμα.

Πίστα Ντάνσιγκ, Καλλιτεχνικὰ Νούμερα Ἀρτιστῶν, Μουσικὴν ἀπαρτιζομένην ἀπὸ Καλλιτέχνιδας Δεσποινίδας.

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἄνω Κέντρον θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῶν ἀνωτέρω.

Ἔναρξις τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα 12)4)35
Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΟΛΩΝ ΤΟ ΠΑΙΔΙ! ΕΙΝΕ Η ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἀπὸ τὰς ἀρξαμένας ἀπὸ ἡμερῶν ἐργασίας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Διαβαλκανικοῦ Συνεδρίου Προστασίας τοῦ Παιδιοῦ καὶ τῆς Παιδικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαππείου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Μὲ μεγάλην εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα διεξήχθη ὁ χορὸς τοῦ Λεοντείου Λυκείου, εἰς τὸ «Ἀκροπὸλ Πάλλας», τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τῶν Ἀθηνῶν παρευρίσκετο. Εἰς τὴν εἰκόνα μας μερικὰ σκίτσα ἀπὸ χαριτωμένες καὶ ... χαριτωμένους.. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά αἱ δεσποινίδες Μαρία Κουτούβαλη, Καίτη Βράτιτς καὶ Πυλάλη. Κάτω οἱ κ.κ. Ἀντ. καὶ Ἀνδρέας Ἀνδρικίδης καὶ ἡ Δὶς Κωνσταντοπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ Τ' ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΥΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝ. ΜΕΚΙΟΥ.-ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἡ πρώτη διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐγένετο, ὡς γνωστόν, διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἡ ὁποία, ἕνεκα τῆς προηγηθείσης ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατακτήσεως σύμπαντος σχεδὸν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἶχε καταστῆ παγκόσμιος. Ἅπαντα ὅθεν τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐγράφησαν ἑλληνιστί. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον γραφὲν ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἐθνικόφρονος συγγραφέως του ἑβραϊστὶ, ἐξεδόθη ἔπειτα δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἑλληνιστί. Ἐπίσης ἡ πρώτη καὶ ἡ μεγάλη Οἰκουμενικὴ ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος (325) δὲν ἦτο κατ' οὐσίαν εἰμὴ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν συνέδριον, διότι ἐκ τῶν 318 συνελθόντων ἐπισκόπων πατέρων οἱ 315 ἦσαν Ἕλληνες. Αἱ συνεδρίαι διεξήχθησαν ἑλληνιστί· ἑλληνιστὶ ὡσαύτως ἐγράφησαν τὰ πρακτικὰ καὶ μόνον ὁ κατὰ τὴν ἔναρξιν παρευρεθεὶς Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας προσεφώνησε τὰ μέλη τῆς Συνόδου ρωμαϊστί, οὐχὶ δι' ἄγνοιαν τῆς ἑλληνικῆς, τὴν ὁποίαν κατεῖχε τελείως ἀφοῦ ἡ μήτηρ του, ἡ ἁγία Ἑλένη ἦτο, ὡς γνωστόν, Ἑλληνίς, ἀλλὰ πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐπισήμου ἰδιότητός του ὡς αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων. Τοῦ χριστιανικοῦ λοιπὸν θρησκεύματος λαβόντος ἀπ' ἀρχῆς γλωσσικὴν ἑλληνικὴν ἐμφάνισιν καὶ γενομένου ἀσπαστοῦ ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἑλληνικῶν κύκλων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει καὶ πλῆθος ἐκκλησιαστικῶν πατέρων τῶν τριῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι, μετὰ τὴν ὁριστικὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας προσέλαβε τοῦτο καὶ ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, διατηρῆσαν ὅ,τι καλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀφῆκεν ὁ ἐκλιπὼν ἀρχαῖος θρησκευτικὸς κόσμος, χωρὶς νὰ θιχθῶσιν ἐκ τῆς διατηρήσεως ταύτης αἱ βάσεις τοῦ νέου ὄντως θείου καὶ ὑπερκοσμίου θρησκεύματος. Ἰδίως δὲ παρέλαβεν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου πολλοὺς τύπους ἑορτῶν, ἠθῶν τε καὶ ἐθίμων, ἅτινα πάντα ἀνήγοντο εἰς τὴν πρὸς τοὺς παλαιοὺς θεοὺς λατρείαν τοῦ τελευταίου. Διότι πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἂν ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ ἐπεβλήθη ὡς θρησκεία φωτὸς καὶ ἀληθείας εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ κατέλυσε τὴν λατρείαν τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἥτις ἦτο θρησκεία ποιητικὴ μέν, ἀλλὰ στηριζομένη συγχρόνως ἐπὶ βασικῶν πλανῶν ἦτο ὅτι ἠγνόησαν τὸν κτίστην καὶ ἀπένειμαν ἀντ' αὐτοῦ λατρείαν εἰς τὰ κτίσματα), δὲν κατέλυσε μετ' αὐτῆς καὶ διαφόρους ὡραίας καὶ ἐκφραστικωτάτας ἐμφανίσεις, τὰς ὁποίας εἶχον προσδώσει εἰς ἐκείνην τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τοὐναντίον ὁ χριστιανισμὸς ἐδέξατο εὐχαρίστως ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς τύπους καὶ τὰς ἐμφανίσεις ταύτας καὶ οὕτω ἀπετέλεσαν ἔκτοτε καὶ ἀποτελοῦσιν οὗτοι λαμπρὰν διαποίκιλσιν καὶ γοητευτικὴν ἐξωτερίκευσιν τῆς καθόλου λειτουργίας του. Οὕτω, ἵνα ἔλθωμεν εἰς τὰς τελευταίας ἁγίας ἡμέρας, παρατηροῦμεν ἀμέσως εἰς αὐτὰς δύο ἴχνη ἀρχαίων θρησκευτικῶν ἑλληνικῶν ἐθίμων. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τούτων εἶνε ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἐθίμου τῶν κανηφορουσῶν παρθένων τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων, αἵτινες φέρουσαι ἐπὶ τῶν κανίστρων ἄνθη ἀνέβαινον ἐν σεμνῇ λιτανείᾳ εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ ἔστεφον τὸ ἐκεῖ ἄγαλμα τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς. Ὁμοίως αἱ κανηφοροῦσαι παρθένοι τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κόσμου στολίζουσι δι' ἀνθέων τὸν ἱερὸν ἐπιτάφιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεανθρώπου κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Παρασκευῆς. Τὸ δεύτερον τῶν ἰχνῶν τούτων εἶνε ἡ λαμπαδηφορία τῶν Παναθηναίων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἑορτῶν ἥτις ἀπαντᾷ σήμερον παρὰ τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. Γενικῶς δὲ παρατηροῦμεν ὅτι αἱ πανηγύρεις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐκληροδοτήθησαν ἀναμφιβόλως εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, διότι ἐλλείπουσι καὶ ἐκ τῶν Ἑβραίων καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ἀσιατικῶν λαῶν. Ἐπίσης βλέπομεν ὅτι τὸν τύπον τοῦ καλοῦ ποιμένος τῶν ἑλληνικῶν εἰδωλολατρικῶν παραδόσεων, τύπον ἀποτελοῦντα μίαν τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἑρμοῦ, πωγωνοφοροῦντος καὶ περικλείοντος ἀρνίον εἰς τοὺς βραχίοντας αὐτοῦ, ἀντικατέστησε παρὰ τῷ χριστιανικῷ ἑλληνισμῷ καὶ συνέπαντι τῷ παρ' αὐτοῦ κατηχηθέντι χριστιανικῷ ἐν γένει κόσμῳ ὁ ὑπὸ τύπον ὑφιπετοῦς ἀλληλογραφίας «καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου» ὅστις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάνν. Ι', 14, 15). Ὡσαύτως τὸν θεὸν τῆς θαλάσσης Ποσειδῶνα τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἀντικατέστησε παρὰ τῇ χριστιανικῇ ἑλληνικῇ ψυχῇ ὁ τοῦ Θεοῦ ἔνδοξος ἅγιος καὶ συμπαραστάτης, ὁ θαυματουργὸς ἐπίσκοπος Μύρων καὶ προστάτης τῶν ναυτιλλομένων Νικόλαος. Ὁμοίως ἐν τῷ θρύλῳ τοῦ Περσέως, τοῦ λυτρώσαντος τὴν Ἀνδρομέδαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ φοβεροῦ κήτους καὶ θανατώσαντος αὐτὸ ἀνέζησεν εἰς τὴν νεωτέραν λαϊκὴν ἑλληνικὴν ψυχήν, τὴν ἐμποτισθεῖσαν τὰ ἱερὰ χριστιανικὰ νάματα, ὁ θρῦλος τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου σπεύσαντος ἐφίππου ἐκ Καππαδοκίας καὶ σώσαντος τὴν «βασιλοποῦλαν» ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ φοβεροῦ θηρίου τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ καταστῇ βορὰ (Ὅρα Π. Ἀραβαντινοῦ «Συλλογὴ δημωδῶν ᾀσμάτων τῆς Ἠπείρου», ἐν Ἀθήναις 1880, σ. 127). Τέλος ὁ χριστιανικὸς ἑλληνισμὸς ἀντικατέστησε τοὺς δύο ὑπερηφάνους καὶ πολεμικοὺς τύπους τῶν δύο παρθένων θεαινῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἤτοι τὸν τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς καὶ τὸν τῆς Φοίβης Ἀρτέμιδος διὰ τοῦ πλήρους ἁπλότητος, εἰρήνης καὶ γαλήνης τύπου τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναχράντου μητρὸς τοῦ Σωτῆρος καὶ λυτρωτοῦ τοῦ σύμπαντος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΔΗ ΚΑΙ ΓΡΥΠΑΡΗ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 33
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ ΤΗΛΕΦ. 42.327
ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΕΠΙΠΛΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΑ ΜΕ ΥΛΙΚΑ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΑΡΙΣΤΗΝ
1) Κρεββατοκάμαραι πολυτελεῖς τῶν 18.000 δρχ. μὲ 11.000 δρ.
2) Τραπεζαρίαι ἀπὸ Μαόνι τῶν 40.000 δρχ. μὲ 23.000 »
3) Σαλόνια πρώτης τάξεως τῶν 16.000 δρχ μὲ 9.000 »
4) Τραπέζια ἐκ καρυδιᾶς τῶν 4.000 δρχ. μὲ 2.500 »
5) Πὸρτ—Μαντὼ μὲ Καπελλιέρα Νικελὲ ἢ Κρύσταλο ἐκ καρυδιᾶς ἢ μαόνι τῶν 3.000 δρχ. μὲ 1.500 »
6) Ἐπιπλώσεις Γραφείων ἀπὸ μαόνι ἢ καρυδιᾶς κομπλὲ τῶν 30.000 δρχ. μὲ 20.000 »
Μὲ τὰς ἄνω τιμὰς ἀγοράζετε μόνον μέχρι τοῦ Πάσχα.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΚΟΥΓΚ, Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Ἡ θαυματουργός του δύναμις ἐθεράπευσε λεπρούς.—Πῶς ἀντιμετώπισε τὸν φοβερὸ ληστὴ Γιογίλο

Ἀπὸ τὸ κοκκινωπὸ μονοπάτι ποὺ διασχίζει τὴν κοιμισμένη ζούγκλα, ὑψώθηκε ἕνας ἄγριος θρῆνος. Ὁ Φὸρδ βγῆκε στὴ βεράντα, περίεργος νὰ βρῇ τὴν αἰτία τῆς ὀξείας θρηνωδίας.

«Ἔ, γέρο Νταρτέλ! φώναξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγροικίας. ἔλα λίγο νὰ ἰδῇς τί εἶνε. Σὰ νὰ συναντήθηκαν ὅλες οἱ μοιρολογήστρες τοῦ τοπου νὰ μᾶς κάνουν σερενάδα».

Ἡ φωνὴ πλησίαζε· ἀπὸ τὸ μισοσκόταδο, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, πρόβαλε ἕνας μισόγυμνος Ντὰκ (ἰθαγενὴς τοῦ Μπόρνεο) καὶ μὲ βῆμα συρτὸ ἔφτασε στὸ κέντρο τοῦ ξέφωτου ποὺ φωτιζόταν κατακόρυφα ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Ὁ Φὸρδ ζάρωσε τὰ φρύδια, τὸν καλοκύτταξε κι' ἕνα ἐπιφώνημα ἀηδίας ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλια του. Ὁ παράξενος ἄνθρωπος ἦταν λεπρός!

Προχωρῶντας ὁλοένα, σταμάτησε σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν κατοικία, καὶ ἀργὰ-ἀργά, μὲ περισσὴ φροντίδα, χάραξε ἕνα κύκλο στὴ σκόνη· ὕστερα, τοποθετούμενος στὸ κέντρο του, ἄρχιζε νὰ βρίζει μὲ ποικίλες ἐκφράσεις πρὸς τὰ σπίτια ὅπου κατοικοῦσε ἡ ὑπηρεσία, καὶ νὰ κουνιέται γρήγορα μπρὸς—πίσω.

Ὁ Νταρτέλ, ἄποικος ἀπὸ τὸ Μπορντῶ, βγῆκε στὴ βεράντα, κι' ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἐρώτησε: «Μὲ ποιὸν διάβολο τάχει;»

«Μὲ τὸ Γγοὺγκ, εἶπε ὁ Γάλλος ἥσυχα. Ἐπικαλεῖται ὅλες τὶς κατάρες τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἔτσι κάνει κάθε πανσέληνο».

— Κι' ὁ Γγοὺγκ τί λέει;

Ὁ Γάλλος ἔδειξε τὴ σιλουέττα τοῦ Κινέζου μπόϋ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Παρακολουθοῦσε τὸ λεπρὸ μὲ τὰ μάτια, καὶ κατὰ διαστήματα ἔξυνε τοὺς ὤμους του μὲ τὰ μυτερά του νύχια.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Ντὰκ ἔπαψε τὶς βρισιές, καὶ ἀπομακρύνθηκε κούτσα - κούτσα πρὸς τὸ χωριό, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

«Ἂν σοῦ τὄλεγα πρίν, δὲ θὰ μὲ πίστευες», εἶπε ὁ Νταρτέλ, δείχνοντας ἕνα κάθισμα στὸν Ἄγγλο... Πᾶνε κάπου πέντε χρόνια, οἱ Ντὰκ μοῦ εἶπαν πὼς ἕνας λευκὸς εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Πράσινος Διάβολος, ποὺ βλέπεις δεξιά σου. Λίγες μέρες ἀργότερα, τὸν εἶδα. Κολυμποῦσε στὴν καθαρὴ λιμνοῦλα κάτω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Σαύρας κ' ἐγὼ κρυμμένος μέσ' στὰ χόρτα, τὸν κύτταζα μὲ τὴν ἡσυχία μου χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν παρουσία μου αὐτός. Ἦταν νέος, μὲ συμπαθητικὴ ὄψη. Γιατὶ νὰ μὴ γνωρισθοῦμε; Βγῆκα ἀπὸ τὸν κρυψῶνα μου καὶ τοῦ φώναξα. Μόλις τὸ ἄκουσε, πήδηξε σὰν κάπρος ποὺ τὸν προφταίνει ἡ τίγρις, πετάχθηκε στὴν ὄχθη, μάζεψε τὰ ροῦχα του καὶ χάθηκε στὰ χαμόκλαδα σὰν τρελλός. «Θὰ τοὔχει στρίψει» σκέφθηκα.

Μετὰ ὀκτὼ μέρες, ὁ Γγοὺγκ ἔπεσε στὸ ποτάμι, ἐπάνω ἀπὸ τὸν καταρράκτη. Κολυμποῦσε μὲ δυσκολία, γιατὶ τὸ δεξί του χέρι εἶχε χτυπήσει, καὶ τὸ νερὸ τὸν κυλοῦσε σὰν ἄχυρο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ βουτήξω, ὁ ἐρημίτης τοῦ βουνοῦ, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ρίχτηκε μέσα στὴ δίνη, πρόφτασε τὸν Κινέζο μὲ λίγες ἁπλωτὲς, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μακρυά του κοτσίδα καὶ τὸν ἔσυρε ὡς τὴν ὄχθη. Ὥρμησα νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε, τὄβαλε στὰ πόδια, σὰν τὴν ἄλλη φορά. Ἐγώ, ἀπησχολημένος καθὼς ἤμουν γιὰ νὰ συνεφέρω τὸ Γγοὺγκ ποὺ εἶχε καταπιεῖ πολὺ νερό, τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ὅταν ὁ Κινέζος μου συνῆλθε, ἡ πρώτη του φράσις ἦταν: «Ποῦ εἶνε;»

«Ἔφυγε πρὸς τὸ δάσος» ἀπάντησα, δείχνοντας τὴν κατεύθυνσιν ποὺ εἶχε πάρει.

«Τότε, ἄφησέ με νὰ τρέξω πίσω του, νὰ τὸν εὐχαριστήσω, εἶπε ὁ Γκούγκ. Ἔδιωξε τὸν ἄγγελο τοῦ θανάτου· τοῦ χρεωστῶ τὴν εὐγνωμοσύνη μου».

Ἀδύνατο νἀποτρέψω τὸν Γκοὺγκ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση· διευθύνθηκα λοιπὸν μαζί του πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ εἶχε πάει ὁ ξένος. Χρειαστήκαμε σχεδὸν μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀνηφορίσομε τὸ ἀπόκρημνο βουνὸ ἀπὸ ἕνα μονοπάτι μόλις χαραγμένο. Ὕστερα ἀναγκαστήκαμε νὰ σταματήσομε. Ἕνας τεράστιος βραχογμᾶς ἔφραξε τὸ δρόμο καὶ μιὰ ἀπότομη φωνὴ μᾶς διέταξε: Μὴν προχωρεῖτε, εἰδεμὴ πυροβολῶ.

— Οἱ προθέσεις μας εἶνε εἰρηνικές, ἀπάντησα, εἶμαι Γάλλος καὶ λέγομαι Νταρτέλ. Ὁ μπόϋ μου, ὁ Κινέζος Γκούγκ, ποὺ ἐσώσατε ἀπὸ τὸ ποτάμι, θέλει νὰ σᾶς εὐχαριστήσει.

— Ἂς μ' εὐχαριστήσει καὶ ἂς φύγει, ἀπάντησε θυμωμένα ἡ φωνή. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μὲ πλησιάσει.

Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ θυμώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Γκοὺγκ προσέκλινε ὡς κάτω καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη μὲ κύματα ἀνθισμένης ρητορείας πρὸς τὸν ἀόρατο ἄνθρωπο πίσω ἀπ' τὸ βράχο. Τότε ξανακατεβήκαμε.

Δὲν εἴχαμε κατηφορίσει εἴκοσι μέτρα, ὅταν ὁ ἄγνωστος μᾶς φώναξε.

— Κύριε Νταρτέλ, συγχωρῆστε με, ποὺ σᾶς μίλησα ἔτσι, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς προσβάλω, ἀλλὰ δὲν ἐπικοινωνῶ μὲ κανένα.

— Δική σας δουλειὰ εἶνε, ἀπάντησα. Δὲν προσεβλήθην καθόλου. Καλημέρα σας.

— Μιὰ στιγμή! Θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ ἀπομονώνομαι. Ἔχω τὴν Ἀσιατικὴ λέπρα!

— Θεὲ καὶ Κύριε! φώναξα. Δυστυχισμένε! Καταλαβαίνω τὴ στάσιν σας. Μὰ τί περίεργο καταφύγιο ποὺ διαλέξατε!

— Μ' ἀρέσει καὶ μὲ βολεύει. Σᾶς μίλησα μόνο γιὰ νὰ μὴ μὲ περάσετε γιὰ χωριάτη.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτα;

— Ὄχι, τίποτα. Χαίρετε, κύριε Νταρτέλ. Στὸ καλό, καλέ μου Γκούγκ.

Κατεβήκαμε στὴν πεδιάδα σιωπηλοί. Τὸ βράδυ, ἀπ' τὴ βεράντα τούτη, κύτταζα τὴν κορυφὴ τοῦ Πράσινου Διαβόλου, καὶ καπνίζοντας συλλογιζόμουν τὸν ἄγνωστο. Τί νὰ σκέπτεται, μόνος μέσ' στὸ σκοτάδι. Δὲν ἐφαινόταν κανένα φῶς. Κύτταζε ἆρά γε πρὸς τὸ μέρος μου; Φαντάσθηκα ξαφνικὰ πὼς ἀπὸ κάποια σκοτεινὴ γωνιά, στήλωνε ἄπληστα τὰ μάτια πρὸς τὰ φωτισμένα παράθυρά μου. Παρορμημένος ἀπὸ ὁρμέμφυτη ἐπιθυμία, πῆρα τὴ λάμπα μου καὶ τὴν ἀνεβοκατέβασα τρεῖς φορές.

Εἶχα μαντέψει σωστά. Μιὰ λάμψη μᾶς ἀπάντησε ἀπὸ τὴν κορυφὴ καὶ κινήθηκε ἀπάνω—κάτω τρεῖς φορές.

— Βλέπεις, ἀφέντη, αὐτὸς μᾶς ἀπάντησε, εἶπε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

Κι' ὁ Γκούγκ σκεπτόταν τὸν ἄγνωστο.

— Νὰ τοῦ πῶ κι' ἐγὼ καλησπέρα, ἀφέντη; μὲ ρώτησε.

Σήκωσε τὴ λάμπα καὶ ἐπανέλαβε τὶς δικές μου κινήσεις καὶ ὁ μοναχικὸς ἐρημίτης ξαναπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἑπτὰ ἑβδομάδες ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ, ἐκάναμε κάθε βράδυ τὰ ἴδια σήματα κι' ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸ βουνὸ μᾶς ἀπαντοῦσε. Ὕστερα, μιὰ βραδυά, κινήσαμε ματαίως τὴ λάμπα ἐπὶ δύο ὁλόκληρες ὥρες. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, καὶ τὴν τρίτη, ἡ ἴδια ἀποτυχία. Εἶχα ἀρχίσει ν' ἀνησυχῶ.

Ὁ Γκοὺγκ ἔμεινε ἀναδιπλωμένος ὡς τὰ μεσάνυκτα, καὶ δὲν ἔλεγε νὰ πάῃ νὰ πέσῃ.

— Ἴσως μετακόμισε, τόλμησα νὰ πῶ, χωρὶς πεποίθησιν.

— Ὤ, ὄχι, ἀφέντη. Δὲν ἔφυγε. Αἰσθάνομαι πὼς εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ ψηλά.

Πέρασα σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ νύχτα ἄγρυπνος καὶ τὸ πρωΐ ἀπεφάσισα νὰ πάω νὰ ἰδῶ.

Ξεκινήσαμε τὰ χαράματα μαζὶ μὲ τὸν Γκούγκ. Φτάσαμε στὴν κατασκήνωση τοῦ λεπροῦ μόλις κατὰ τὶς πέντε τ' ἀπόγευμα. Τὸ προαίσθημα τοῦ Γκοὺγκ δὲν τὸν εἶχε γελάσει. Ἀληθινά, ὁ ἐρημίτης βρισκόταν ἐκεῖ, καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν πυρετό, σχεδὸν ἀποσκελετωμένος.

Ψιθύριζε ὁλοένα τὸ ἴδιο γυναικεῖο ὄνομα: Μαριάμ. Τὴ φώναζε τρυφερὰ καὶ μὲ παράπονο, μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ ποὺ σοὔσκιζε τὴν καρδιά.

— Ἂν ἐξακολουθήσῃ σ' αὐτὴν τὴν ταραχή, εἶπε ὁ Γκοὺγκ, εἶνε χαμένος. Θἄπρεπε νὰ μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

— Πῶς νὰ κάνουμε;

— Αὐτὴν θέλει. Νομίζεις, ἀφέντη, πὼς αὐτὴ τὸν ἀγαπάει ἀκόμα;

— Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω;

— Γιατί.... ἂν τὸν ἀγαπάει πραγματικὰ καὶ λαχταράει νὰ τὸν ἰδῇ... ἴσως μπορῶ κάτι νὰ κάνω.

Σοῦ ἔχω ξαναμιλήσει γιὰ τὰ παράξενα χαρίσματα τοῦ Γκούγκ.

Μὲ κύτταξε, κύτταξε καὶ τὸν ἄρρωστο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ καλεῖ τὴν ἀγαπημένη του καὶ παίρνοντας τὴ σιωπή μου γιὰ συγκατάθεση, γέμισε μιὰ μεγάλη κολοκύθα νερὸ κι' ἀναδιπλώθηκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς καλύβας.

Στήλωσε τότε τὰ μάτια του στὸ νερὸ τοῦ δοχείου σὰν μαγνητισμένος ἀπὸ τὰ βάθη ἑνὸς γκρεμοῦ. Ἡ σιωπὴ τῆς ζούγκλας, βαρειὰ καὶ σὰ νὰ προέρχεται ἀπὸ παράξενα πράματα, ἁπλώθηκε γύρω μας... Ὁ κόσμος ὅλος εἶχε σωπάσει· μόνο οἱ βόγγοι τοῦ ἑτοιμοθάνατου ἔσκιζαν τὴν ἡσυχία κι' ἔμοιαζαν σὰ ν' ἁπλώνονται κυματιστὰ σὲ ὅλη τὴ φύση.

...Φίλε μου, ἡ πόρτα ἄνοιξε, κάποιος μπῆκε μέσα· κάποιος ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ἰδῶ. Ἔνοιωσα πὼς τὸ ἀόρατο πλάσμα πλησίαζε σιγὰ πρὸς τὸ ἀχυρόστρωμα τοῦ λεπροῦ. Δὲν ἔβλεπα τίποτα, σὲ βεβαιώνω, ἀλλὰ ἀπορροφοῦσα τὴν παρουσία ἐκείνη μὲ ὅλους τοὺς πόρους τοῦ σώματός μου.

Καὶ δὲν ἤμουν ὁ μόνος ποὺ ταράχθηκε. Ὁ μοναδικὸς σύντροφος τῆς μοναξιᾶς τοῦ λεπροῦ, ὁ γάτος του, ἀναπήδησε μόλις ἄνοιξε ἡ πόρτα, σηκώθηκε ἡ τρίχα του καὶ στήλωσε τὰ πράσινα μάτια του στὸ μέρος ὅπου αἰσθανόμουν τὴν παράδοξη παρουσία. Ὁ λεπρὸς ἔπαψε νὰ βογγάει, μουρμούρισε τρυφερά: Μαριὰμ καὶ κίνησε τὸ χέρι του σὰ νὰ χάϊδευε ἕν' ἄλλο χέρι ἀκουμπισμένο στὸ μέτωπό του. Βγάζοντας ὕστερα ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ εὐτυχίας, ἔκλεισε τὰ μάτια.

Εἶχε γίνει ἕνα θαῦμα. Κοιμόταν χαμογελῶντας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ παρουσία ἔφευγε· Τὸ βλέμμα τοῦ γάτου τὴν ἀκολούθησε ὡς τὴν πόρτα, ποὺ μισάνοιξε καὶ ξανάκλεισε πάλι. Ἀνέπνεα εὐκολώτερα. Τρία λεπτὰ ἀκόμη πέρασαν πρὶν διακόψει ὁ Γκοὺγκ τὴ μαγική του ἐνατένιση. Ἀνασήκωσε τέλος τὸ κεφάλι, στέναξε ἐλαφρὰ καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος. Τὴν ἴδια στιγμή, θόρυβοι καὶ κρότοι ἀπὸ παντοῦ ἔκοψαν τὴν ἀγωνιώδη σιωπή.

Βοήθησα τὸν Γκοὺγκ νὰ συνέλθῃ καὶ τὸν κύτταξα μέσα στὰ μάτια. Δὲν κατέβασε τὰ βλέφαρα. «Θὰ πέθαινε, ἀφέντη, μουρμούρισε, ἂν τὸν ἐκρατοῦσε ἀκόμα ξύπνιο ὁ πυρετός».

Ἦταν σχεδὸν μεσημέρι ὅταν ξύπνησε ὁ λεπρός. Τὰ μάτια του φαίνονταν λιγώτερο ἀπλανῆ καὶ τὸ ἡσυχασμένο βλέμμα στηλώθηκε πολλὴν ὥρα στὸ Γκούγκ. Ὁ μπόϋ κάθησε σταυροπόδι κοντά του καὶ κυττάχτηκαν καλὰ-καλά.

— Εἶνε ὁ Γκοὺγκ, εἶπα, ἐγώ, ποὺ τοῦ σώσατε τὴ ζωὴ στὸ ποτάμι.

Κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἅπλωσε τὸ σκελεθρωμένο του χέρι στὸ Γκοὺγκ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔσφιξε ἀπάνω στὴν καρδιά του.

Ἡ βελτίωση διατηρήθηκε ὡς τὸ βράδυ, μὰ κατὰ τὸ σούρουπο ξανάρχισε τὸ παραμιλητὸ καὶ καλοῦσε πάλι τὴ νέα γυναῖκα ἀπὸ τὸ Χανόϊ. Τὰ μεσάνυχτα ὁ Γκοὺγκ, χωρὶς νὰ πῇ οὔτε λέξη, ξαναγέμισε τὴν κολοκύθα καὶ ξανάρχισε τὶς μαγγανεῖες του. Ἡ σιωπὴ ἔπεσε βαρειὰ στὴν καλύβα καὶ μὲ ξανάπιασε ἡ ἀόριστη ταραχὴ τῆς παραμονῆς. Τὰ ἴδια γεγονότα ἐπανελήφθησαν. Ἡ πόρτα σπρώχτηκε ἐλαφρά, ἡ τρίχα τοῦ γάτου σηκώθηκε, τὰ πράσινα μάτια του ἀκολούθησαν τὴν παρουσία ποὺ πλησίαζε στὴ στρωμνή. Ὁ ξένος ἔπαψε τὸ κάλεσμά του καὶ ἡσύχασε σὰν τὴν ἄλλη φορά. Μὰ ἡ ἠρεμία κράτησε λίγο· ἀνακάθησε καὶ πάσκισε νὰ σηκωθῇ. Τέλος. μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ ἐξάντληση τὸν ἐνίκησε καὶ τὸ πρᾶμα ποὺ ἔβλεπε ὁ γάτος ξαναγλύστρησε πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ θυρόφυλλο ἔμεινε μισανοιχτό, καὶ ἡ σιωπὴ διεκόπη πάλι ἀπὸ τοὺς θορύβους τῆς ζούγκλας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπεσε ὁ πυρετὸς καὶ ὁ λεπρὸς ξαναπῆρε δυνάμεις.

Ἐγὼ γύρισα στὸ μπέγκαλω μου, καὶ τοῦ ἄφησα τὸν Γκοὺγκ γιὰ νοσοκόμο. Ὁ μπόϋ κατέβαινε κάθε βράδυ καὶ ξανανέβαινε μόλις σκοτείνιαζε, φορτωμένος μὲ τρόφιμα, ἀσπρόρρουχα, φάρμακα. Ὁ ἄρρωστός μας συνήρχετο ἀπὸ τὴν προσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Μοῦ εἶχε πεῖ τὸ ὄνομά του: Μπρονά.

— Ἂν μπορούσαμε νὰ τὸν γιατρέψουμε, ἀφέντη.... ἐπανελάμβανε κάθε τόσο ὁ Γκούγκ.

— Εἶνε ἀδύνατο, ἀπαντοῦσα. Θὰ ἦταν καλύτερο γι' αὐτὸν ἂν εἶχε πεθάνει ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ βουνό, ὅταν ὁ θάνατος τοῦ ἦταν τόσο κοντά. Δὲν ὑπάρχει γιατρειὰ στὸ κακό του.

Ὁ Γκοὺγκ χαμογελοῦσε αἰνιγματικά...

Πέντε ἑβδομάδες μετὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀνέφερα, ἐνῷ προχωροῦσα σ' ἕνα μονοπάτι ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ὁ Γκοὺγκ φανερώθηκε ξαφνικὰ μπροστά μου μέσα ἀπὸ τὸ λόγγο. «Μὴν προχωρεῖς, ἀφέντη!» μοῦ φώναξε.

Νόμισα πὼς εἶχε τρελλαθεῖ, ὅταν μοῦ ἔδειξε κάτι παράξενα σημάδια χαραγμένα στὴ σκόνη στὴ μέση τοῦ στενοῦ μονοπατιοῦ.

— Γι' αὐτὰ τὰ ἀραβουργήματα μοῦ κάνεις τέτοια φασαρία, τὸν ρώτησα γελῶντας. Ἔννοια σου. θὰ τὰ δρασκελίσω.

Ἔπεσε μπροστά μου καὶ μὲ προσκύνησε, τρομαγμένος. Τ' ἀδύνατα χέρια του ἁρπάχτηκαν ἀπὸ τὰ ροῦχα μου μὲ ἄγρια δύναμιν. Γύρισε πίσω, ἀφέντη, μὲ ἱκέτευε. Θὰ πάθῃς κακό!

Ἂν περάσῃ κανένας ἄλλος, μοῦ κατέβηκε νὰ τοῦ πῶ, θὰ τὸν σταματήσῃς;

Πῆγε ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν μᾶς πρόφθασε ὁ θόρυβος γρήγορης πορείας. Πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι, ὁ Γκοὺγκ μὲ παρέσυρε μέσ' στοὺς βάτους. Φάνηκε ὁ Γιογίλο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶδες πρὸ ὀλίγου.

Δὲν ἦταν λεπρὸς, τότε... ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τοῦ τόπου, ἕνας παληάνθρωπος ποὺ ζοῦσε ἀπὸ ληστεῖες καὶ ἁρπαγές. Προχωροῦσε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Μοῦ εἶχε ἔρθει συχνὰ ὁ πειρασμὸς νὰ τοῦ ρίξω μιὰ σφαῖρα. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν σταμάτησα. Ἴσως ἄλλως τε δὲν ἔδινα καὶ μεγάλη σημασία στὰ σχεδιάσματα τοῦ Γκοὺγκ στὸ δρόμο. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γιογίλο τὰ πάτησε, πετάχτηκε σὰ νὰ τοῦ εἶχε δαγκάσει κανένα ζῶο τὴ φτέρνα κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ ἔδαφος μὲ τρομαγμένη προσοχή. Ὕστερα, βγάζοντας μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, τὄβαλε στὰ πόδια. Ποτέ μου δὲ θὰ ξεχάσω τὴ φριχτὴ ἐκείνη κραυγὴ ποὺ ξύπνησε τὴν ἄγρια ἠχὼ τῆς ζούγκλας.

Ταραγμένος, στράφηκα πρὸς τὸν Γκούγκ. «Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς, ἐπὶ τέλους;»

— Ὄχι, ἀκόμη, ἀφέντη.... ἀργότερα, ὅταν θἄχω ἐπιτύχει. Περίμενε θὰ σβύσω τὰ λόγια ποὺ ἔγραψα στὴ σκόνη καὶ θὰ μπορέσῃς νὰ περάσῃς.

Δυὸ μέρες μετὰ τὴν περίεργη αὐτὴ σκηνή, ὁ Μπρονὰ μπῆκε στὴν κατοικία μου.

— Νταρτέλ, μοῦ εἶπε γιατρεύθηκα. Ἡ Θεία Πρόνοια μὲ εἰσήκουσε. Μπορῶ νὰ ξαναγυρίσω στοὺς ἀνθρώπους.

Ἔμεινα λίγες στιγμὲς χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ προφέρω λέξιν. Δὲν εἶχα ποτέ μου ἀκούσει τέτοια γρήγορη θεραπεία.

—«Εἶστε βέβαιος;» κατώρθωσα νὰ τραυλίσω.

— «Ἤμουν γιατρός, ἀγαπητέ μου Νταρτέλ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐθεραπεύθηκα. Ἔγινε ἀληθινὸ θαῦμα. Θὰ κατεβῶ στὸ λιμάνι καὶ θὰ μπαρκάρω γιὰ τὴ Σαϊγκόν. Θὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τὸ Χανόϊ ὅπου μένει ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου».

Σφίγγοντάς του θερμὰ τὸ χέρι, συλλογιζόμουν χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὶς νύχτες ποὺ εἴχαμε περάσει στὴν καλύβα του, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἐνῷ πέθαινε ἀπὸ τὸν πυρετό.

Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως εἶνε ὅτι τὸ βράδυ ποὺ ἔφυγε ὁ Μπρονά, ὁ Γιογίλο ἦρθε ὡς ἐδῶ καὶ βάλθηκε νὰ καταριέται τὸν Γκοὺγκ στὸ ξέφωτο, ἀκριβῶς σὰν ἀπόψε. Ἑτοιμαζόμουν νὰ τὸν διώξω ὅταν μοῦ ἔδειξε στὰ πόδια του τὶς χαρακτηριστικὲς πληγές. Εἶχε κι' αὐτὸς λέπρα... Καὶ ξέρεις τί ὑποστήριζε; Πὼς ὁ Γκοὺγκ τὸν εἶχε μπολιάσει μὲ τὴν ἀρρώστεια, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὸ φίλο του, τὸ λευκό, μὲ τὴ μαγικὴ δύναμη τῶν σημείων, ποὺ εἶχε χαράξει στὴ μέση τοῦ μονοπατιοῦ!

Παράξενη ἰδέα, δὲν εἶν' ἔτσι; μὰ αὐτὸς τὸ πιστεύει!

Καὶ ὁ Γκοὺγκ δὲν τὸ ἀρνεῖται, τὸ ἐναντίο μάλιστα!

Πάντως, ὁ Μπρονὰ θεραπεύθηκε. Αὐτὸ εἶνε γεγονὸς ἀναμφισβήτητο.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

ΚΑΒΑΛΛΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟ ΑΤΙ. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ. — ΤΟ ΜΩΣΑΪΚΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΑΚΙΑΣ». — ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ. — Ο ΩΡΑΙΟΣ ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΔΟΥΝΑΒΙΣ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ... ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ... ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

ΣΕΙΡΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΟΣ ΕΚ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Κ. ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Μία ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσωπευτικοὺς ρουμανικοὺς τύπους μὲ τὴν ἐθνικήν της στολήν.

Ἕνα φθινοπωρινὸ μαγευτικὸ δειλινό!... Κατόπι ἀπὸ ἕνα ἀπολαυστικὰ εἰκοσιτετράωρο ταξεῖδι.. ἀφήνουμε τὴν Κωνσταντινούπολι καβάλλα στὸ κατάλευκο ρουμανικὸ ἄτι ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ στὴ Ρουμανία. Ἡ Πόλη ἡλιόλουστη μᾶς ἀποχαιρετᾷ καὶ ὅσο σχίζουμε τὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ κατευθυνόμαστε πρὸς τὴ Μαύρη Θάλασσα, τόσο καὶ σβύνουνε στὸ βάθος ἡ σιλουέττες τῆς Ἁγιᾶς Σοφιᾶς καὶ τῶν τούρκικων τζαμιῶν ποὺ μὲ τοὺς πανύψηλους μιναρέδες τους λογχίζουν τὸ ἄπειρον.

Ὁ Βόσπορος ντυμένος ἀκόμη τὴν καταπράσινη στολή του μᾶς ἀποχαιρετᾷ κι' αὐτός. Ἕνα ὄργιον πρασίνου δεξιὰ κι' ἀριστερά. Δάση καὶ πεῦκα καὶ σπαρτὰ καὶ βοῦρλα κι' ἀγριοτριανταφυλλιές, ποὺ ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὰ πρωτοβρόχια ἔχουνε πάρει ἕνα χρῶμα καταπόρφυρο βαθύ.

Νὰ τὸ Ἀνάκτορο τοῦ Τσεραγὰν ἀριστερά, νὰ καὶ τὸ Μπεκλέρμπεη ἀντίκρυ του ποὺ πέρασε ἐκεῖ μέσα τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὑπὸ περιορισμόν, ὁ Κόκκινος Σουλτᾶνος. Νὰ καὶ παραπέρα τὸ πειὸ στενὸ σημεῖο τοῦ Βοσπόρου. Τὸ Ρούμελη Χισὰρ μὲ τὰ πελώρια βυζαντινά του κάστρα καὶ τὸ μεγαλεπήβολο κτίριο τῆς Ροβερτείου Σχολῆς καὶ ἀνατολικὰ τὸ Ἀνατὸλ Χισάρ, τὸ Γκιὸκ Σουγιοῦ, ὅπως τὸ λὲν στὴν Πόλη ποὺ χύνει ἀνάμεσα ἀπὸ πανύψηλα πυκνὰ πλατάνια ποὺ φθάνουν ὡς τὴν ὄχθη, τὰ δροσερὰ καὶ κρυστάλλινα νερά του στὸ Βόσπορο. Καὶ πάρα πέρα τὸ Νεοχῶρι καὶ τὰ Θεραπειὰ καὶ τέλος τὰ Καβάκια μὲ τοὺς πελώριους φάρους δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ κατατοπίζουν τὰ πλοῖα ποὺ ταξειδεύουν τὴ νύχτα καὶ ποὺ κατευθύνονται ἀπὸ τὴ Μαύρη Θάλασσα στὴ Μεσόγειο κι' ἀκόμη πειὸ μακρυά.

Ἕνα πυκνὸ κοπάδι ἀπὸ κατάλευκους γλάρους ποὺ μᾶς συνώδευε μέχρι ἐδῶ ἐν εἴδει τιμητικῆς φρουρᾶς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κολατσίσῃ κάνα μεζὲ ποὺ θἄπεφτε ἀπ' τὸ πλοῖο, σιγὰ-σιγὰ ἀνακρούει πρύμνη καὶ σκορπίζεται στοὺς αἰθέρας ἐπιστρέφοντας στὴ βάσι του.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ συναντοῦμε μιὰ ἀτέλειωτη ἁλυσσίδα ἀπὸ ἰταλικὰ γκαζάδικα ποὺ πηγαινοέρχονται ἄλλα ἀδειανὰ ποὺ κατευθύνονται πρὸς τὴν Κωνστάντζα, κι' ἄλλα γιομάτα ποὺ τραβοῦν γιὰ τὴν Ἰταλία ἢ τὴν Ἀβησσυνία κουβαλῶντας στὰ σπλάχνα τους τὸ ὑγρὸ φορτίο τους, τὸ τόσο πολύτιμο γιὰ τὶς σκληρὲς ἀνάγκες τοῦ «ἐκπολιτιστικοῦ».... πολέμου των.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΚΑΤΑΠΛΗΞΑΤΕ
...τοὺς φίλους σας κάμοντες ταχυδακτυλουργίας θαύματα, παιγνίδια συναναστροφῶν, φακιρικὰ κατορθώματα, πειράματα ὑπνωτισμοῦ, πνευματισμοῦ κλπ. Ὅλα τὰ μυστικὰ καὶ τὰς ὁδηγίας γιὰ νὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχετε ἰδέαν, θὰ βρῆτε στὸ μοναδικὸν βιβλίον «Γόης συναναστροφῶν». Ἐμβάσατε ἀμέσως διὰ νὰ τὸ στείλωμεν δρχ. 25 εἰς τὸ Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», Κολοκοτρώνη 27, Ἀθῆναι.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ἐν Ἀθήναις - ὁδὸς Πειραιῶς 15 (Ὁμόνοια)
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ.

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΥ Π. ΣΕΡΑΦΕΤΙΝΙΔΗ ΕΝΔΥΕΣΘΕ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ
ΟΔΟΣ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 7—ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΕΒΡΑΙΩΝ

Ὁ Μοσσὲ ἀπ' τὸ Κιλκὶς πούλησε ἕνα τράγο σ' ἕναν ἐκεῖ κοντὰ προσφυγικὸν συνοικισμό. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ποὺ παρέλαβε τὸν τράγο τὸν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ χωρίου πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἴδους. Ὁ τράγος ὅμως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄλλαξε κλῖμα κι' ἦλθε στὸ προσφυγικὸ χωριὸ τεμπέλιασε. Ἤθελε ὅλο νὰ τρώῃ καὶ νὰ κοιμᾶται.

Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα συναντᾶται ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος μὲ τὸν Μοσσὲ στὸ Κιλκίς. Ἐκφράζει πικρὰ παράπονα διὰ τὸν τράγον, ὁ ὁποῖος «δὲν κάνει ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ τρώῃ καὶ νὰ κοιμᾶται».

Κι' ὁ Μοσσὲ μὲ ἑτοιμότητα:

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ δουλέψῃ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸν κάνατε δημόσιο ὑπάλληλο....

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Κρακοβίας ὑπῆρχον δύο ἐργοστασιάρχαι σαπουνιῶν ποὺ ἀλληλοτρώγοντο. Ὁ Κὼν κι' ὁ Μπεράχα. Ὁ Κών, ἐξυπνότερος, νοίκιασε ὅλους τοὺς μανδροτοίχους τῆς πόλεως κι' ἐπάνω σ' αὐτοὺς ἔγραψε μὲ μεγάλα μαῦρα γράμματα:

«ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΚΩΝ».

Ὁ Μπεραχᾶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Καὶ σκέφθηκε νὰ τοῦ σκαρώσῃ μιὰ δουλειά. Ἕνα βράδυ μάζεψε καμμιὰ ἑκατοστὴ μπογιατζῆδες, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδωσε ὡρισμένας ἐντολάς.

Τὴν ἐπαύριον, πρωῒ-πρωῒ ὁ κόσμος διάβαζε σ' ὅλους τοὺς μανδροτοίχους τῆς πόλεως τὰ ἑξῆς:

«ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΚΩΝ, ΕΑΝ Ο ΜΠΑΚΑΛΗΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΕΙΑ ΣΑΠΟΥΝΙ ΜΠΕΡΑΧΑ».

⁂

Ὁ Σολομών, ὁ Σεμπτὼβ κι' ὁ Γιουδᾶ παίζουν μπιζίκι στὸ καφενεῖο τῆς πλατείας τοῦ Μίνσκ. Ἔξαφνα, ὁ γέρο-Γιουδᾶ, πάνω στὴ συγκίνησι ἔπαθε ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία καὶ ξεψύχησε.

Οἱ ἄλλοι δύο, μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβοῦν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Γιουδᾶ καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλουν μὲ τρόπο τὴν θλιβερὰν εἴδησιν. Πρῶτος πηγαίνει ὁ Σεμπτὼβ καὶ χτυπᾶ τὸ κουδοῦνι. Βγαίνει ἡ ἰδία ἡ κυρία.

— Τί θέλετε κύριε Σεμπτώβ; ἐρωτᾶ.

— Νὰ σᾶς πῶ κυρία μου... Μὲ τὸν μακαρίτη τὸν ἄνδρα σας....

— Τὸν μακαρίτη;... Τί λέτε;

— Ναί, κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ παίζαμε ἔπαθε ἀπὸ συγκοπή....

Κι' ἡ κυρία Γιουδᾶ μὲ προφανῆ συγκίνησιν.

— Τί κρῖμα! Τί κρῖμα.... Τοὐλάχιστον νὰ τὤξερα πρὸ μιᾶς ὥρας...

— Γιατὶ πρὸ μιᾶς ὥρας, κυρία μου;

— Γιατὶ ἑτοίμασα ἤδη φαγητὸ γιὰ δύο....

— !!!

⁂

Ὁ Μοσσὲ κι' ὁ Μπλοὺμ ἦσαν παληοὶ γείτονες κι' ἐπὶ χρόνια τρωγόντουσαν γιὰ τὸν κοινὸ ὑπόνομο. Στὸ τέλος κατέληξαν στὸν Ραββῖνο. Ἐκεῖνος, ὡς σώφρων ἄνθρωπος, τοὺς συνεβούλευσε:

— Φροντίσατε νὰ συμβιβασθῆτε. Προσέξατε καλὰ γιατὶ ἂν πέσετε στὰ δικαστήρια θὰ σᾶς φᾶνε τὸν ὑπόνομο οἱ δικηγόροι.

⁂

Ὁ Σολομὼν κι' ὁ Μπεραχᾶ εἶχαν κάνει «τάμα» στὸν Ἰεχωβᾶ ὅτι, ἂν ἐσώζοντο ἀπὸ μιὰ μεγάλη φουρτοῦνα ποὺ θὰ τοὺς ἔπνιγε στὴν Ἀζοφική, θὰ ὑποχρεοῦντο εἰς ἔνδειξιν θυσίας νὰ κάνουν πεζῇ τὸν δρόμο ἀπ' τὸ Αἰκατεριννοντὰρ ἕως τὴν Ὀδησσὸ βάζοντες στὰ παπούτσια των μπιζέλια.

Ὁ καλὸς Ἰεχωβᾶ ἄκουσε ὡς φαίνεται τὴν παράκλησίν των καὶ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο πνιγμό. Τότε κι' οἱ δύο, πιστοὶ στὸν λόγο τους, ἀνέλαβαν τὸν δρόμο πεζῇ. Ὁ Σολομὼν μόλις πῆγε μερικὰ βήματα ἄρχισε νὰ κουτσαίνῃ. Τὰ μπιζέλια τὸν χτύπησαν στὰ πόδια καὶ τοῦ τὰ πλήγωσαν. Ἀντιθέτως ὁ Μπεραχᾶ βάδιζε μιὰ χαρὰ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸ πόνο. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Σολομῶντα ν' ἀπορήσῃ.

— Δὲν μοῦ λές, Μπεραχᾶ, μπᾶς μὲ κορόϊδεψες καὶ δὲν ἔβαλες στὰ παπούτσια σου μπιζέλια.....

— Μὰ τὸν Ἰεχωβᾶ, ἔβαλα Σολομών....

— Τότε πῶς βαδίζεις ἔτσι ἐλεύθερα;

— Πῶς βαδίζω; Μὰ ἐγὼ τὰ ἔβρασα πρίν, εὐλογημένε....

⁂

Ὁ Μπὲκ κι' ὁ Μποχὼρ παίζουν στὸ καφενεῖο χαρτιά. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ ἔχανε ἀρκετὰ ὁ Μποχώρ, ἕνας δυνατὸς σφάχτης στὴν καρδιὰ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς. Ὁ Μπὲκ κατατρομαγμένος πληρώνει ἐν βίᾳ τὰ ποτὰ καὶ τρέχει ἔξαλλος στὸ σπίτι τοῦ Μποχὼρ καὶ λέγει στὴ γυναῖκά του:

— Τρέξε γρήγορα στὸ καφενεῖο, κυρία Μποχώρ. Ὁ ἄνδρας σου πεθαίνει...

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀπαντᾷ μὲ ψυχραιμία ἡ κυρία. Αὐτὰ τὰ κάνει συνήθως ὅταν μυρισθῇ ὅτι θὰ πληρώσῃ τὰ ποτά.

Ὁ νεαρὸς Ἰεχωβᾶ κι' ὁ μεσίτης Σεμπτὼβ συναντῶνται στὴν ἀγορὰν τοῦ Μίνσκ.

Στὴν ἀγορὰ συγκεντρώνετο κάθε πρωῒ ὅλος ὁ γυναικόκοσμος καὶ κουτσομπόλευε. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν ἕνα γκροὺπ γυναικῶν καὶ συζητοῦσε. Ἔξαφνα ὁ Σεμπτὼβ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ γυναῖκα καὶ τοῦ λέγει:

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, ἐκείνη τὴν πεντάμορφη κοπελλούδα μὲ τὸ ὡραῖο προσωπάκι, στὰ ρὸζ ντυμένη ποὺ μιλάει κελαδιστά;

— Ναί, ναὶ τὴν βλέπω, αὐτὴ εἶνε ἡ νύφη;

— Ὄχι, ἡ διπλανή της, πρώτη ἀπ' τὰ ἀριστερά....

— !!!

Ο ΑΓΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

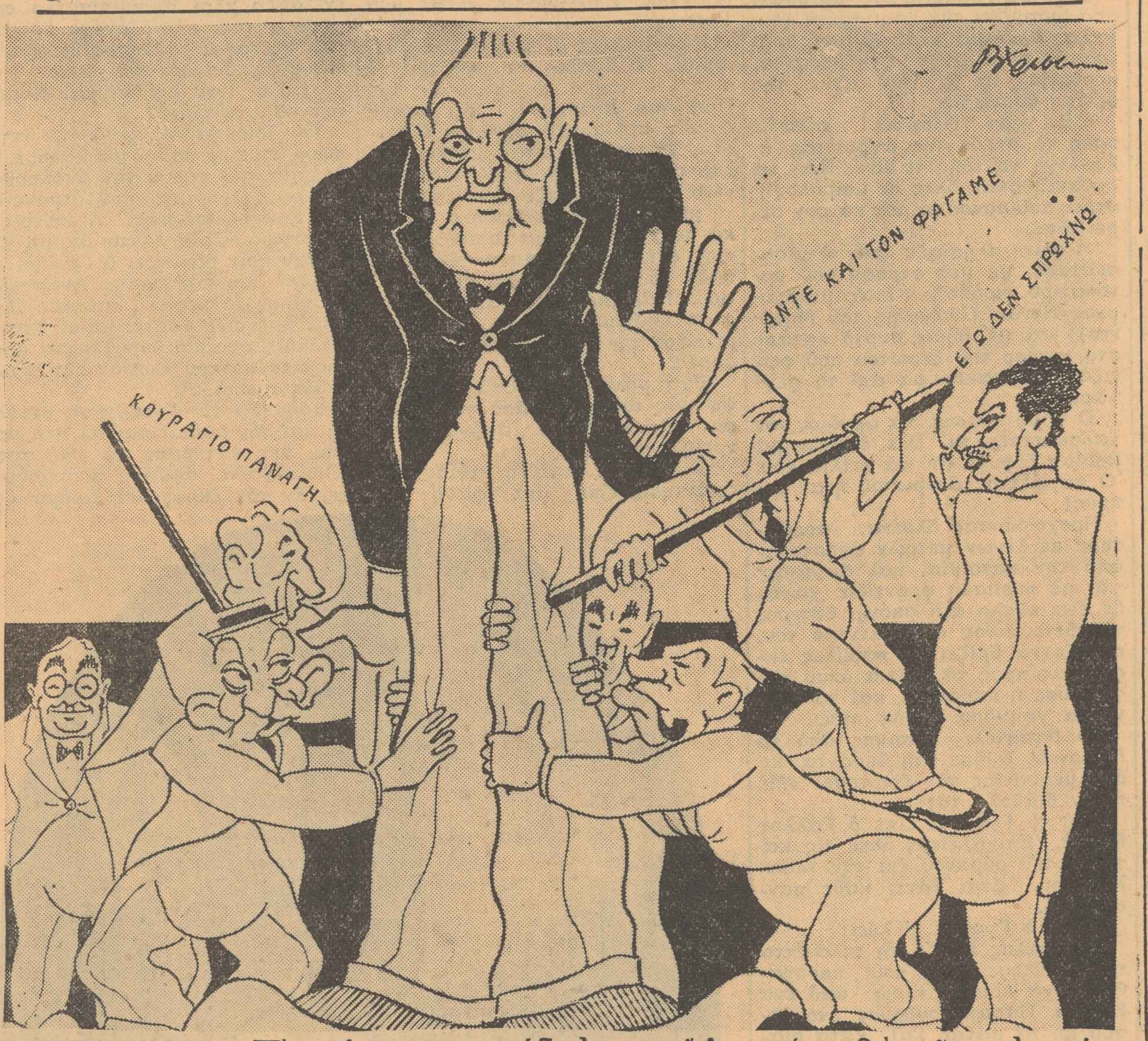

ΜΕΤΑΞΑΣ: Τί κάνετε συνάδελφοι; Ἂν πέσῃ θὰ μᾶς πλακώσῃ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΑΡΣΕΝΙΚΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ Μένιος Ἀρσενικὸς — λουστρίνι στενοκάμαρο καὶ ψηλοτάκουνο, φαρδὺ παντελόνι μὲ τὰ κύματα τῆς θάλασσας κάτω—κάτω, γελέκο σταυρωτὸ καὶ καβουράκι μὲ... γροθιὰ στὴ μέση —εἶνε ὁ τέλειος τύπος τῆς ἐκλιπούσης γενεᾶς τῶν κουτσαβάκηδων καὶ ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τῆς συνοικίας τοῦ Ψυρρῆ. Ψυρρῆς μὲ τὰ οὖλα του. Καὶ ἥρως τοῦ παρόντος ἀστυνομικοῦ δελτίου.

Ἡ ἡρωῒς δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν ροδαλὴν καὶ μὲ τὰ σὰν σπασμένο ρόδι μάγουλά της, στρουπουλὴ ὑπηρέτρια τοῦ συνταξιούχου Συνταγματάρχου κ. Περ. Μ. ὀνόματι Ἀσπασία Ἀσβεστᾶ ἐξ... Ἄντρος!

Ὅλες οἱ μέγκλες τοῦ Ψυρρῆ ἐκόπτοντο γιὰ τὴν... πολύφερνον Ἀσπασίαν καὶ δόστου τσάρκες κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ ἀτυχοῦς συνταγματάρχου, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

⁂

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ περιγραφεὶς ἀνωτέρω Μένιος Ἀρσενικὸς εἶχε τὰ περισσότερα προσόντα κι' ἐκπλήρου καὶ τὶς πιὸ μεγάλες ἰδιοτροπίες τῆς ἔμορφης Ἀσπασίας, δι' ὃ καὶ ἐγένετο ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας της, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ πυρποληται.

—Ἀσπασία, εἶσαι τὸ σπλάχνο μου. Ἄνευ ἐσύ, τὸ ὁποῖον ἀνθίζεσαι, ἡ ὕπαρξί μου, ἡ καρδιοπνίχτρα, ὤχ, δὲν θὰ ἦταν στὴ ζωή. Μ' ἐννόησες; Ξηγιέμαι σαφοειδῶς καὶ ἀπερίφραστα μετὰ περιφραστικότητος λέω ρὲ βάσανο;

—Ναί, Ἀρσενικέ μου, ἀλλὰ πολλὲς ἑλληνικοῦρες κόβεις καὶ στὴν Ἄντρος δὲν τὰ καταλαβαίνουμε αὐτά.

—Ἔχεις δίκηο, κορσὲ τῆς καρδίας μου, τῆς περιφλιγοῦς. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡμέραν μ' ἐννόησες, ἂν δὲν σκαμπάζῃς καὶ μερικὰ περὶ διὰ γραμμάτων, πᾶς, ξέφτισες...

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω, Μένιο μου, καὶ χωρὶς ἐσένα δὲν μπορῶ νὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἄντρος.

Εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον τῆς αὐτῆς δυναμικῆς τάσεως τῶν αἰσθημάτων ἔγινε ἡ ἐξομολόγησις τῶν δύο καρδιῶν. Δὲν ἀπέμενε παρὰ ἡ ἐπίσημος ἀναγγελία τῶν ἀρραβώνων των.

⁂

Ὁ Μένιος Ἀρσενικός, μυρισθεὶς ἀρκούντως ὅτι ἡ ὡραία του Ἀσπασία εἶχε τσιμπηθῆ πάρα πολύ, ἔτριψε τὰς χεῖρας του ἀπὸ χαρὰν καὶ κατέστρωσε τὸ σατανικόν του σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὅλες της οἱ οἰκονομίες θὰ περιήρχοντο εἰς αὐτόν, ὁπότε, φᾶτε ἀρεφάκια τάλλαρα! Ἡ ταβέρνα τῆς Πλατέας τοῦ Ψυρρῆ θὰ καιγότανε κι' ὁ λατερνατζῆς θὰ ἔφερεν ὑπερηφάνως τὸ πενηντάρικο στὸ κούτελό του, ποὺ θὰ τοῦ κολλοῦσε ὁ Ἀρσενικός.

⁂

Ἀφοῦ λοιπὸν κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του, ὥδευσε πρὸς τὴν Ἀσπασία.

—Ἄκου, βάσανο καὶ δῶσε προσοχή...

—Ἀκούω, ἀφέντη μου... Κι' ὅταν βήχεις ἀκόμη, ἐγὼ θὰ στέκω σοῦζα...

—Μπράβο σου, Ἀσπασία. Λοιπός, ἐμπιστέψου τὴν ὕπαρξί σου σὲ μένανε. Καὶ τὸ μέλλον σου εἶνε ἐξησφαλισμένο, κατάλαβες;

—Ὅ,τι ἔχω στὸν κόσμο, Μένιο μου, εἶσαι σύ...

—Δὲν εἶμαι, γώ, ρὲ βάσανο! Ἔχεις καὶ κάτι σοῦπα—μοῦπες, κάτι λαλούμενα δηλαδὴς καὶ φοβᾶμαι νὰ μὴ στὰ σουφρώσῃ κανένας χαλβᾶς... Τὰ ὁποῖα κύλα τα κατὰ δόθενες κι' ἔγνοια σου...

—Μετὰ χαρᾶς, Μένιο μου, ὅτι προστάξῃς...

⁂

Θέλετε τώρα καὶ τὸν θλιβερὸν ἐπίλογον; Ἰδοὺ αὐτός. Τὸ εἰδύλλιον ἤρχισεν ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους τῶν οἰωνῶν γιὰ νὰ καταλήξῃ ἐκεῖ ποὺ κατέληξε: Νά, τί διαβάσαμε στὸ σημερινὸ ἀστυνομικὸ δελτίο:

«Συνελήφθη χθὲς ὁ σεσημασμένος λωποδύτης Ποσειδὼν Φανέστρας ἢ Ντολμᾶς, ἢ Σακαλιόρας ἢ Σκουπίδης, ἢ Ἀρσενικός, ἀπασχολήσας πλειστάκις τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον καθόσον διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑποσχέσεως γάμου ἔλαβε παρὰ τῆς ὑπηρετρίας Ἀσπασίας Ἀσβεστᾶ, ἐξ Ἄνδρου τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν ἐπὶ μετρητοῖς τὸ ὁποῖον καὶ κατεσπατάλησε».

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ... ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

ΥΠΟ Λ. ΞΑΝΘΟΥ

Διαβάσατε ποτὲ τίτλους, ποὺ ἡ βαβυλωνία τους μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ τὸ πιὸ δύσθυμο ἀπὸ σᾶς νὰ ξεκαρδιστῇ στὰ γέλοια; Ἂς ἀρχίσουμε ὅμως τὴν περιοδεία μας.

Ἐδῶ, κύριοι βλέπετε! Τρίψτε τὰ μάτια σας καὶ διαβάστε: Στὴν ἀγορὰ ὑπάρχει τὸ κρεοπωλεῖον ὁ «ΧΑΜΕΝΟΣ». Γι' αὐτὸ τίποτε ἄλλο δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε παρ' ὅτι μόνο.. χαμένος ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης του γιὰ νὰ τοῦ βάλῃ τέτοιο ὄνομα. Ἐπίσης στοῦ Μακρυγιάννη ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἕνα κρεοπωλεῖον μὲ τὸν τίτλο «ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ». Θέλετε τὴν σημασία τῆς ἐπιγραφῆς; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυττάξετε τὸ σκίτσο τῆς καμπάνιας καὶ θά... καταλάβετε πολλά!

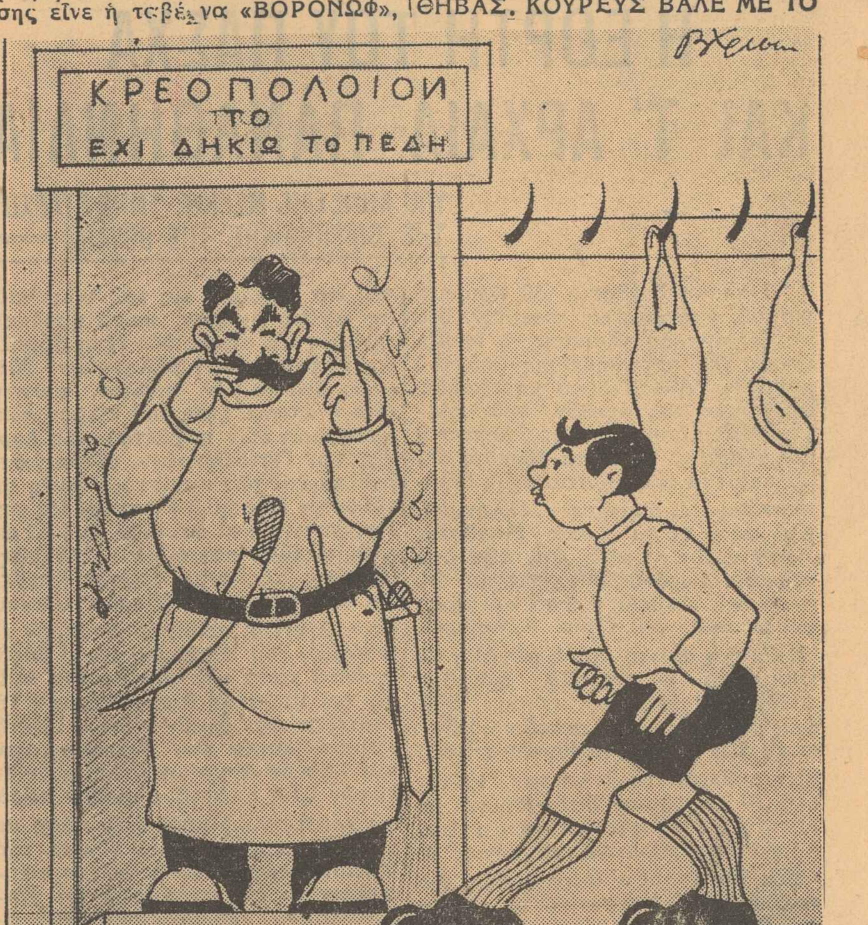

ΚΡΕΟΠΟΛΟΙΟΝ ΤΟ ΕΧΙ ΔΗΚΙΩ ΤΟ ΠΕΔΗ

Πασίγνωστο εἶνε τὸ ἑστιατόριο, στὸ Μεταξουργεῖο, ποὺ λέγεται ὁ «ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΜΑΓΕΙΡΑΣ». Πολλοὶ θέλουν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Ἡ πιὸ σωστὴ ἐκδοχὴ εἶνε ὅτι ὅταν θὰ πᾷς νὰ φᾷς ἐκεῖ, μπορεῖς ὕστερα νά... κρεμάσῃς τὸν μάγερα. Στὴν ὁδὸν Λιοσίων ἐπίσης εἶνε ἡ ταβέρνα «ΒΟΡΟΝΩΦ», ὄνομα μὲ πολὺ πνεῦμα ἀναμφισβητήτως καὶ ἀρκετὴ δόσι ρεκλάμας γιὰ τίς... ἰδιότητες τοῦ κρασιοῦ της, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν μᾶς λέει ὅμως ἂν πίνοντάς το σὲ μεγάλη δόσι θὰ ξαναννεώσῃς ἢ θ' ἀπογίνῃς ραμολί. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ ταβέρνες, στὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ εἶνε μιὰ τέτοια μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ὁ «ΤΖΑΜΠΑΣ». Σ' αὐτὴ τὸ μόνο ποὺ δικαιολογεῖ τὸν τίτλο της ἀσφαλῶς, θὰ εἶνε τό.. τζάμπα ξύλο ποὺ θὰ φᾷς ἂν τύχῃ καὶ ἀκολουθώντας τὴν ἐπιγραφὴ θελήσῃς νὰ φύγῃς... χωρὶς νὰ πληρώσῃς. Στὶς ταβέρνες ἀποθανατίζονται ἀκόμα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ πρόσωπα τῆς ἡμέρας. Ἔτσι στὴν Βάθη διαβάζουμε: οἰνομαγειρεῖον «Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ 1912» καὶ ἀλλοῦ: ταβέρνα «Ο ΡΑΣ—ΚΡΑΣΑ». Φαντασθῆτε ἂν μποροῦσε νὰ μάθῃ ὁ φουκαρᾶς ὁ Ρὰς—Κάσσα, ποῦ κατάντησε τὸ ὄνομά του. Τὸ δίχως ἄλλο θὰ ἔτρωγε μιὰ ντουζίνα... Ἰταλούς.

Μὴν νομίσετε ὅμως πὼς μόνο ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ταλαιπωρεῖται ἀπὸ τοὺς συμπολίτας μας. Περιποιοῦνται ἐπίσης δεόντως καί.. τὴν γαλλικήν. Καὶ ἀναφέρω: Στὴν ὁδὸν Πιπίνου ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ φανοποιεῖον μὲ τὸν τίτλον: «ΤΟ ΠΑΡΟΛ ΝΤ' ΟΝΕΡ». Ἐδῶ, ἔχω τὴν γνώμη, ὅτι ἡ φράσις, ἐλλείψει χώρου ἔμεινεν ἐλλειπής. Ἄλλωστε ἐφόσον πρόκειται περὶ φανοποιείου τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ γράφῃ: «ΤΑ ΦΑΝΑΡΙΑ ΜΑΣ, ΠΑΡΟΝ ΝΤ' ΟΝΕΡ, ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΑ ΔΙΑ ΣΥΖΥΓΟΥΣ». Ἔτσι μόνο θὰ ἔβγαινε κάποιο νόημα σωστὸ καί... δικαιολογημένο. Στὴν ὁδὸν Πατησίων εἶνε τὸ κουρεῖον «Η ΛΑ ΠΟΥΠΕ»! Ἐπιγραφὴ βλέπετε γαλλομαθεστάτη. Ὁμοίως, ἕνα ἄλλο κουρεῖον στοῦ Μακρυγιάννη δηλώνει πρὸς τὴν πελατεῖαν του ὅτι κάνει καί.. «ΠΕΡΜΑΝΑΝ», ἐνῷ τὸ καφενεῖον τοῦ Σταθμοῦ Ἀττικῆς διαφημίζει ὅτι οἱ λεμονάδες του εἶνε «ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ.. ΠΡΙΝ ΦΙΞ». Ἐπίσης ὑπάρχει γκαρὰζ μὲ τὴν ἑξῆς εὔηχον καί... ριμάρουσαν ἐπιγραφήν: «ΓΚΑΡΑΖ ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΟΧΡΑΝ ΟΜΠΟΥΡΙΑΝ». Στὸν Πειραιᾶ ἕνα ἄλλο ξενοδοχεῖον εἶχε τὸν τίτλο: «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΜΕΛΙΣΣΑ—HOTEL LA MELISSA».

Ἂς συνεχίσωμεν ὅμως τίς.. ἑλληνικὲς ἐπιγραφές. Στὴν ὁδὸν Καρνεάδου ὑπῆρχε κουρεῖον μὲ τὴν ἑξῆς... σιδηροδρομικὴν ἐπιγραφήν: «ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ, ΚΟΥΡΕΥΣ ΒΑΛΕ ΜΕ ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ».

Κάτω στοῦ Ψυρρῆ, σ' ἕνα μαγαζάκι, ἔγραφε: «ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΟΝ». Ἐδῶ μὴ νομίσετε πὼς πρόκειται περί.. πτερωτοῦ πουλιοῦ, ἀλλὰ περὶ «ΠΩΛΕΙΟΥ», ἤτοι εἰς τὸ ἐν λόγῳ κατάστημα δὲν κόπτεται μόνον ὁ καφές, ἀλλὰ καί.. πωλεῖται. Στὸν Πειραιᾶ, εἶνε ἕνα καπνοπωλεῖον καὶ κατάστημα ψιλλικῶν εἰδῶν μὲ τὸν τίτλον: «ΤΟ ΔΟΣΕ ΚΙ' ΑΛΛΟ ΚΥΡΙΕ ΨΙΜΑΤΙΚΑ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΨΙΜΑΤΙΚΑ». Στὸ Πασαλιμάνι, ἄλλο καφενεῖο λέγεται «ΤΟ ΚΑΤΑΚΑΘΑΡΟ». Ἂν καμμιὰ φορὰ δῆτε αὐτὸ τὸ μαγαζί, τότε, τὸ δίχως ἄλλο, θὰ καταλάβετε τί θὰ πῆ... καθαριότης. Στὴν ἀγορὰ ὑπάρχει ἐπίσης τὸ «ΠΑΤΣΑΤΖΙΔΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΣΚΕΜΠΑΠΤΖΙΔΙΚΟ Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΙΣΑΡΙΑ».

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ

Ὁ Ρωμηὸς τώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρεκὸρ τῶν ἐξωφρενικῶν ἐπιγραφῶν ἔχει καὶ ἐπίθετα ποὺ πολλὲς φορὲς ὑπερβαίνουν καὶ αὐτὸ τὸ παράξενο. Εἶνε Ἕλληνες π. χ. ποὺ συνεταιρίσθησαν θαρρεῖς μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔκαναν ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι.... ἐπιθέτων. Θ' ἀναφέρουμε μερικὰ στὴν τύχη μὲ τὴν δήλωσιν ὅμως ὅτι τὸ κάνουμε αὐτὸ ἄνευ... πάθους καὶ κακίας. Καὶ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι ἀπ' ὅλους εἶνε οἱ ἀντιπρόσωποι.. Μπρίκε καὶ Καφέ. Πῶς σᾶς φαίνεται ἀλήθεια; Δὲν εἶνε ταιριαστό; Πιό... εὐάρμοστον ζεῦγος ἐπιθέτων εἶνε ζήτημα φαντάζομαι ἐὰν ὑπάρχῃ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, δι' ὃ καὶ τοὺς εὐχόμεθα... πολλὰ τὰ ἔτη τους. Ἄλλα ὕστερα τέτοια ταιριαστὰ ζευγάρια εἶνε οἱ κ. κ. Πορτοκάλης καὶ Λουλούδης, οἱ Τριγώνης καὶ Παγώνης Παξιμαδᾶς καὶ Μορφίνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.. ὅμοιοί τους. Αὐτὸ μάλιστα τὸ τελευταῖο ζευγάρι νομίζω πὼς ἐπαξίως συναγωνίζεται τὸ πρῶτο σέ.. ἁρμονία. Ἄλλωστε σκεφθῆτε σᾶς παρακαλῶ. Ὑπάρχει παξιμάδα — πολυτελείας ἐννοῶ — χωρὶς λίγη ἢ πολλὴ δόσι... μορφίνης;

Τελειώνοντας τώρα τὴν καμπάνια μας θὰ γράψουμε καὶ δυὸ λόγια γιὰ τό.. ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα τοῦ Ἕλληνος. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ τοῦ ψάλλουμε πλατωνικοὺς διθυράμβους γιὰ τὴν ἐμπορική του ἰδιοφυΐα μήτε καὶ ν' ἀναφέρουμε ὑπερβολὲς ἐφόσον τὰ πράγματα βοοῦν. Ἡ κρίσις εἶνε ἀναμφισβήτητος πὼς—καθὼς σ' ὅλον τὸν κόσμο — ἔχει κτυπήσει κι' ἐμᾶς κατακούτελα. Πολλὰ μαγαζιὰ δὲν σταυρώνουν δεκάρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Ρωμηὸς εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ βάζουν εὔκολα κάτω. Σὰν δῆ κι' ἀποδῆ πὼς οἱ δουλειές του δὲν εἶνε καὶ πολὺ ρόδινες.. ἀποφασίζει νὰ τὶς προεκτίνῃ. Πῶς γίνεται αὐτό. Ὁ τρόπος εἶνε ἁπλούστατος. Προσθέτει στὸ μαγαζί του καὶ εἴδη ποὺ μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ ἐκεῖνα ποὺ πουλοῦσε πρῶτα, μὰ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ φέρῃ... βόλτα τὴν κατάστασι. Ἔτσι σ' ἕνα κουρεῖον τῆς παληᾶς ἀγορᾶς θὰ διαβάσετε μὲ μεγάλα κτυπητὰ γράμματα: (ΠΟΛΙΤΕ ΠΑΤΣΑΣ ΚΕ ΕΞΑΓΟΝΤΑΙ ΟΔΩΝΤΕΣ». Φαντασθῆτε τώρα τί σόϊ μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ πατσάς, ἀφοῦ ὅταν τὸν φᾶς πηγαίνεις κατ' εὐθεῖαν στὸ ἄλλο.. τμῆμα τοῦ καταστήματος. Ἐπίσης εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς ἕνα κατάστημα «εἰδῶν κιγκαλερίας» διαβάζουμε ὅτι «ΠΩΛΗΤΕ ΚΕ ΣΑΜΑΛΗ». Ἡ ὀρθογραφία ἢ μᾶλλον ἡ ἀνορθογραφία αὐτῶν τῶν ἐπιγραφῶν εἶνε ἡ μόνη φορὰ ἴσως ποὺ δὲν ἀνήκει εἰς τόν... τυπογράφο, ἀλλὰ σὲ κεῖνον ποὺ πρῶτος ἔγραψε τὴν ἐπιγραφή. Τί λέτε; Μήπως ἔχει ἀντίρρησι τὸ «ΓΡΑΦΕΗΩΝ ΕΚΕΝΟΣΕΟΣ ΒΟΘΡΟΝ», τὸ «ΠΟΛΟΙΤΕ ΠΑΓΩΣ», τὸ «ΠΗΣΤΟΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΔΑΙΤΕ» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα;

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

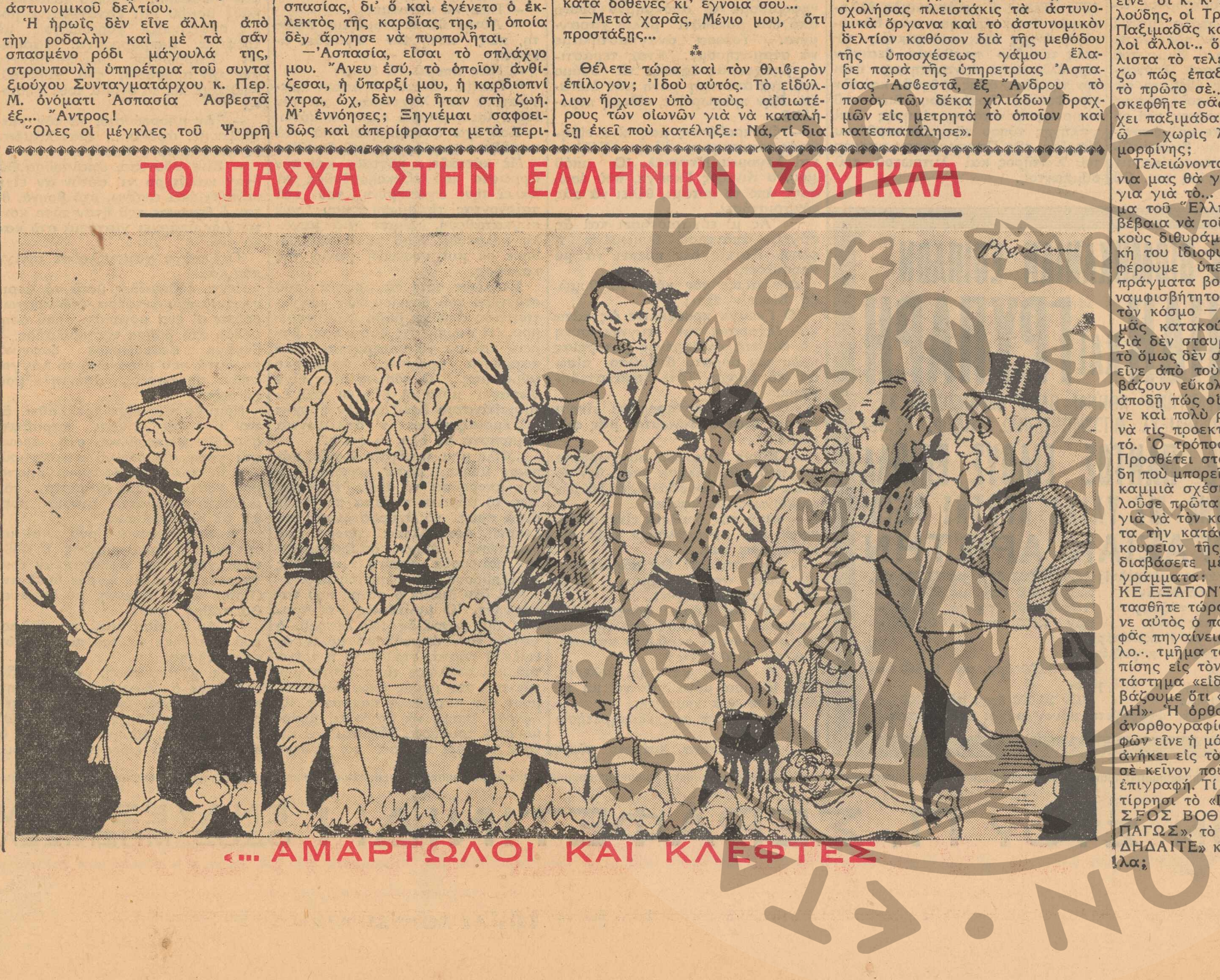

«... ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΕΣ